

บทที่ 3

ความสัมพันธ์ของนวนิยายสงครามกับสังคม

การที่จะเข้าใจนวนิยายให้ลึกซึ่งต้องศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายในแต่ละส่วน เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก องค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำไปสู่แก่นเรื่องที่สมบูรณ์ที่นักเขียนต้องการเสนอ นอกจากนี้การศึกษาสภาพสังคมรอบ ๆ นวนิยายยังเพิ่มความเข้าใจได้มากขึ้น เพราะสังคมย่อมมีอิทธิพลต่อวรรณกรรม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงแยกประเด็นศึกษาเป็นสองส่วน คือ องค์ประกอบของนวนิยายสงคราม และผลกระทบของสงครามที่มีต่อสังคมที่ปรากฏในนวนิยาย

จากการศึกษานวนิยายสงครามพบว่า นวนิยายสงครามต้องมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสงคราม สงครามจะมีอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่องทั้งระหว่างเกิดสงครามและหลังสงครามจบลง ตัวละครของนวนิยายสงครามจะตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงของสงครามและได้รับผลกระทบจากสงครามทั้งกายและใจ ฉากและบรรยากาศของนวนิยายสงครามจะแสดงให้เห็นถึงความรุนแรง ความโหดร้าย และผลกระทบของสงครามที่มีต่อสังคมมนุษย์ นอกจากนี้นวนิยายสงครามจะเป็นวรรณกรรมที่สะท้อนภาพสงครามช่วงที่กำลังเกิดสงคราม ยังแสดงให้เห็นถึงสภาพของสังคมที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม ดังนั้นแนวคิดหลักของนวนิยายสงครามจึงแสดงให้เห็นถึงความพ่ายแพ้ของมนุษย์อันเป็นผลกระทบจากการเกิดสงคราม เช่น การทำลายความเป็นมนุษย์ ซึ่งก่อให้เกิดการต่อต้านสงครามของตัวละครทั้งด้านความคิดและการปฏิบัติ

นักเขียนนวนิยายสงครามมักจะเขียนถึงภาพของสงครามที่เกิดขึ้นและผลของสงครามที่มีต่อสังคมหลังสงครามสงบ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษานวนิยายสงครามเรื่อง *A Farewell to Arms*, *Three Soldiers*, *One Man's Initiation* *The Sun Also Rises*, *U.S.A.* โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ประเด็นที่หนึ่ง ศึกษานวนิยายสงครามที่สะท้อนภาพสงครามที่เกิดขึ้นโดยศึกษาจาก *A Farewell to Arms*, *Three Soldiers* และ *One Man's Initiation* ประเด็นที่สอง ศึกษานวนิยายสงครามที่สะท้อนภาพสังคมที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม โดยศึกษาจาก *The Sun Also Rises*, และ *U.S.A.* การศึกษานวนิยายสงครามทั้งสองประเด็นเพื่อทราบถึงความคิดที่มีต่อสงครามของนักเขียนทั้งสอง ได้แก่ เฮมมิงเวย์และปาสทอส ว่าเป็นอย่างไร โดยวิเคราะห์โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และแนวคิดไปพร้อมกับสภาพสังคมของอเมริกายุคหลังสงคราม เมื่อได้ข้อสรุปจึง

นำมาคู่กันเรื่องเดียวกันว่าทั้งสงครามและสังคมหลังสงครามต่างทำให้ตัวละครต้องพบกับความพ่ายแพ้จึงเกิดการต่อต้านทั้งทางใจและการกระทำ

3.1 ภาพสังคมที่ปรากฏในนวนิยาย

หลังสงครามสิ้นสุดอเมริกาเกิดการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน เช่น เศรษฐกิจ สังคม ศิลธรรม และสภาพจิตใจของคน ดังนั้นนักเขียนทั้งสองซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมจึงนำสิ่งที่เกิดขึ้นมาถ่ายทอดไว้ในผลงานของตน นวนิยาย 2 เรื่องที่นำมาศึกษา คือ *The Sun Also Rises* ของเฮมมิงเวย์และนวนิยายชุด *U.S.A.* ซึ่งประกอบด้วย *The 42nd Parallel*, *Nineteen, Nineteen*, *The Big Money* ของปาสอสสะท้อนภาพสังคมของอเมริกาทั้งก่อนสงครามและหลังสงครามได้ค่อนข้างชัดเจน

3.1.1 สภาพสังคมอเมริกาก่อนประกาศสงคราม

สภาพสังคมของอเมริกาก่อนสงครามที่ปรากฏในนวนิยายเด่นชัดที่สุด คือ กระแสต่อต้านเยอรมันเพราะคนอเมริกันเห็นว่าทหารเยอรมันโหดร้ายจึงอยากให้อเมริกาเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตรเพื่อทำลายเยอรมันให้พ่ายแพ้ เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อเมริกาไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องนี้มากนักเพราะเป็นเรื่องไกลตัวจึงปล่อยให้เป็นเรื่องของทวีปยุโรป แต่คนอเมริกันก็ได้รับรู้ข่าวสารของสงครามผ่านทางสื่ออยู่บ้าง ข่าวสารที่คนอเมริกันได้รับส่วนมากจะเป็นข่าวเกี่ยวกับความโหดร้ายของทหารเยอรมันที่เข้าไปบุกเบลเยียมหรือข่าวที่ทหารเยอรมันทำร้ายผู้หญิง เด็กและนักบวช เมื่อคนอเมริกันรับรู้แต่ข่าวสารที่โหดร้ายของเยอรมันจึงทำให้เกิดกระแสต่อต้านทุกอย่างที่เป็นของเยอรมัน เช่น โรงเรียนระดับมัธยมเลิกสอนภาษาเยอรมัน เพลงของนักดนตรีที่เป็นชาวเยอรมัน เช่น บีโทเฟน วากเนอร์ ก็ไม่ได้รับความนิยม เป็นต้น

ตัวละครที่ชื่อ เจริญ จากเรื่อง *U.S.A.* เป็นเหมือนคนส่วนใหญ่ในประเทศที่เกลียดเยอรมันจนไม่อยากจะคบหาด้วย เห็นได้จากเหตุการณ์ที่เจริญอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ถึงความโหดร้ายของทหารเยอรมัน เธอรู้สึกเกลียดเยอรมันที่ทำลายศิลปวัตถุ โบสถ์ วัฒนธรรมและความเจริญต่าง ๆ จนไม่อยากจะทำงานกับบริษัทที่มีเจ้านายและคนรอบข้างเป็นคนเยอรมันเพราะเธอทนไม่ได้ที่ต้องทำงานร่วมกับคนที่มีแต่ความโหดร้ายและเป็นศัตรูของชาติ เธอจึงลาออกจากบริษัทและหางานใหม่ทำ

หรือตอนที่เธอย้ายออกมาจากห้องเช่าซึ่งเช่าร่วมอยู่กับเพื่อนที่เธอสงสัยว่าเป็นสายลับให้เยอรมัน เจริญจึงเป็นเหมือนตัวแทนของคนอเมริกันส่วนใหญ่ที่เกลียดทุกอย่างที่เป็นเยอรมัน

กระแสความเกลียดเยอรมันรุนแรงขึ้น เมื่อเยอรมันจมเรือลูซิตาเนียของอังกฤษในเดือน พฤษภาคม ค.ศ.1915 ทำให้มีผู้โดยสารเสียชีวิตหลายคนซึ่งเป็นชาวอเมริกาถึง 128 คน ประชาชนอเมริกันกล่าวถึงเรื่องนี้กันมาก และเริ่มตั้งคำถามว่าถึงเวลาที่อเมริกาจะเข้าร่วมสงครามหรือยัง กระแสส่วนใหญ่ของคนอเมริกันต้องการเข้าร่วมสงคราม เพราะโกรธแค้นเยอรมันที่ทำให้คนอเมริกันเสียชีวิต แต่ประธานาธิบดีวิลสันยังลังเลใจอยู่ว่าจะประกาศสงครามหรือไม่ เพราะกลัวกระแสของประชาชนที่เกลียดเยอรมันอาจเป็นเพียงกระแสชั่วคราว โดยส่วนตัวของวิลสันเองก็ไม่อยากเข้าร่วมสงคราม เพราะวิลสันเห็นว่าเมื่อคนอเมริกันเข้าร่วมสงครามก็จะกลายเป็นคนโหดเหี้ยมและไร้ความปราณี ในขณะที่เยอรมันยังคงใช้เรือดำน้ำโจมตีเรือทุกลำที่แล่นผ่านเขตทะเลที่ตนครอบครองอยู่ ซึ่งทำให้คนอเมริกันตายเพิ่มขึ้น และเรือสินค้าของอเมริกาได้รับผลกระทบจากการกระทำของเยอรมันครั้งนี้

ปาสตอสแสดงเหตุการณ์ที่เยอรมันจมเรือสินค้าของอเมริกาที่เข้าไปทำการค้าบริเวณเขตทะเลของเยอรมันผ่านเรื่อง *U.S.A.* ตอนที่โจเป็นลูกเรือเข้าไปส่งสินค้าและต้องผ่าน เขตแดนของเยอรมัน เรือของโจถูกทหารเยอรมันยิงจนอับปาง ลูกเรือทั้งหมดต่างพากันว่ายน้ำหนี เอาตัวรอดแต่ก่อนที่ทหารเยอรมันจะจมเรือสินค้าก็มีการประกาศเตือนล่วงหน้าเพื่อให้ลูกเรือหนีทัน

นอกจากกรณีเยอรมันจมเรือสินค้าของอเมริกา ซึ่งทำให้อเมริกาไม่พอใจแล้ว ยังมีสาเหตุที่ทำให้วิลสันตกลงใจเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตร อังกฤษจับสัญญาณโทรเลขของเยอรมันที่ส่งไปให้ทูตเยอรมันประจำกรุงเม็กซิโกเมื่อวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1917 ให้กับอเมริกาว่าเยอรมันจะใช้ยุทธวิธีเรือดำน้ำโจมตีเรือสินค้าต่อไป และจะพยายามให้กระทบกระเทือนถึงอเมริกาน้อยที่สุด แต่หากไม่เป็นตามแผนหรืออเมริกาตัดสินใจเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร ก็จะขอให้เม็กซิโกทำสงครามกับอเมริกา เมื่อวิลสันรู้ว่านี่จึงตัดสินใจประกาศสงครามกับเยอรมันเมื่อวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1917 ในวันนั้นหนังสือพิมพ์อเมริกาทุกฉบับลงข่าวพาดหัวเรื่องการประกาศสงครามและชาวอเมริกันส่วนใหญ่ที่ได้รับรู้ข่าวนี้ก็เห็นด้วยกับการประกาศสงคราม ปาสตอสซึ่งเป็นคนในสังคมและสนใจข่าวสงครามจึงนำข่าวสารที่หนังสือพิมพ์พาดหัวเกี่ยวกับสงคราม ถ่ายทอดไว้ในเรื่อง *U.S.A.* ด้วย

Declaration of war

A matter of hours now Washington observes declare

German's note thoroughly unsatisfactory. (Dos Passos, 1930 : 317)

ปาสซอสไม่เพียงเสนอให้เห็นเฉพาะเสียงส่วนใหญ่ในสังคมที่ต้องการทำสงครามเท่านั้นแต่ยังเสนอว่ายังมีคนบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยกับการทำสงครามทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคมอเมริกา คนที่คัดค้านสงครามถูกเรียกว่า แปซิฟิสต์ (Pacifist) หรือ โซเชี่ยลลิสต์ (Socialist) และจะถูกรังเกียจหรือต่อต้านจากคนส่วนใหญ่ในสังคม กลุ่มโซเชี่ยลลิสต์ที่โคเคนและมึบทยาทาในการต่อต้านสงครามมาก คือ กลุ่ม IWW (the left – wing Industrial Workers of the World) โคขมิ วิลเลียม เฮวู้ดเป็นแกนนำ ในปี 1918 วิลเลียมต่อต้านสงครามจนถูกตัดสินจำคุก 10 ปี ในขณะที่พวกโซเชี่ยลลิสต์จะเรียกคนที่ต้องการทำสงครามว่า พวกทุนนิยมสงคราม (The capitalist war)

เหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่ากระแสส่วนใหญ่ของคนอเมริกันต้องการให้อเมริกาเข้าร่วมสงครามและแสดงความเกลียดชังเยอรมันปรากฏอยู่ในเรื่อง *U.S.A.* ของปาสซอสคือตอนที่ชาร์ลีย์ และคอคเข้าไปเที่ยวในบาร์แห่งหนึ่ง คนในบาร์ส่วนใหญ่กำลังคุยกันว่าอยากให้อเมริกาเข้าร่วมสงครามเพราะโกรธแค้นที่เยอรมันทำให้คนอเมริกันต้องตาย บรรยากาศค่อนข้างดีจึงเคียดพอดีเป็นช่วงที่เจ้าของบาร์เปิดเพลง *The Spangled Banner* ซึ่งเป็นเพลงปลุกใจของอเมริกาช่วงสงคราม ทุกคนจึงยืนขึ้นแสดงความเคารพแต่มีกลุ่มหนึ่งไม่ยอมยืนขึ้นจึงถูกคนในบาร์ตะโกนต่อว่าและกล่าวหาว่าเป็นพวกเยอรมันและไม่รักชาติจนเกือบมีเรื่องวิวาทกันตำรวจจึงต้องเข้ามาระงับเหตุการณ์

A big man with a Texas drawl yanked one of the men out of his chair.

“ You git up or git out.”

“ You people have no right to interfere with us ,” began one of the men at the round table.

“Dastardly pro – Germans.” (Dos Passos , 1930 : 361)

เมื่อประธานาธิบดีวิลสันตัดสินใจประกาศสงครามกับเยอรมันแล้วจึงไม่ต้องการให้เกิดความแตกแยกทางความคิดขึ้นในประเทศ เขาต้องการให้ประชาชนทุกคนพร้อมใจกันร่วมทำ

สงครามจึงตั้งหน่วยสืบสวนขึ้นมาอย่างเป็นทางการ โดยมีหน้าที่หาผู้ที่มีความคิดแตกแยกกับรัฐบาล หรือเป็นศัตรูกับฝ่ายสัมพันธมิตรมาลงโทษ หน่วยงานนี้มีชื่อว่า The U.S. Justice Department นอกจากนี้ยังออกกฎหมายลงโทษผู้คัดค้านสงคราม 2 ฉบับ คือ Espionage Act และ Sedition Act กฎหมายนี้สามารถเอาผิดผู้ที่แสดงความคิดเห็นหรือตีพิมพ์สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ต่อต้านสงคราม หรือคัดค้านรัฐบาลโดยมีโทษจำคุก 20 ปี (สมร นิติทัศน์ประภาส, 2525 : 177)

เบนตัวละครในเรื่อง *U.S.A.* เป็นสมาชิกของกลุ่ม IWW ซึ่งเป็นกลุ่มของพวกเขา และมีความคิดต่อต้านสงคราม เขาได้ปราศรัยต่อสาธารณชนคัดค้านรัฐบาลที่นำประเทศเข้าสู่ สงคราม หลังจากปราศรัยเสร็จเขาถูกจับและไม่ได้กินข้าวกินน้ำถึงสามวัน ทางกรขึ้นข้อเสนอว่า จะไม่เอาโทษกับเบนถ้าหากเบนเลิกคัดค้านสงครามและยอมเข้าค่ายฝึกเป็นทหารแต่เบนมีจุดยืนที่ มั่นคงและยืนยันว่าถ้าได้ปล่อยตัวออกจากคุกเมื่อใดเขาก็จะกลับมาประท้วงอีก เมื่อเบนไม่ยอม ทำตามคำขอของทางการ ศาลจึงตัดสินจำคุกเขา 20 ปี โทษฐานที่ต่อต้านสงครามแต่เมื่อเบนอุทธรณ์ จึงได้ลดหย่อนโทษเหลือจำคุกเพียง 10 ปี คำปราศรัยของเบนต่อต้านสงครามในประเด็นที่ว่า รัฐบาลเป็นพวกทุนนิยม เหตุผลที่รัฐบาลต้องการเข้าร่วมสงครามเพราะได้รับผลประโยชน์จากพวก นายทุน พวกที่เสียเปรียบคือพวกชนชั้นแรงงานเพราะต้องไปเป็นทหารและอาจตายในสงคราม

“ The capitalist governments are digging their own graves by driving their people to slaughter in a crazy unnecessary war that nobody can benefit from except bankers and munition maker ... The American workingclass, like the workingclass of the rest of the world, will learn their lesson. The profiteers are giving us instruction in the use of guns ; the day will come when we will use it.”
(Dos Passos 1936 : 389)

ตัวละครคิดในเรื่อง *U.S.A.* ก็เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการต่อต้าน สงคราม ขณะที่คิดไปทำสงครามที่อิตาลีได้เขียนจดหมายกลับมาหาเพื่อนที่อเมริกาว่าเขาไม่เห็น ค้ำกับการทำสงครามและแสดงความคิดเห็นต่อต้านสงคราม แต่จดหมายถูกตรวจก่อนส่งไปถึง เพื่อนคิดจึงถูกลงโทษไม่ให้อยู่ที่อิตาลีและถูกส่งกลับไปอเมริกา ร้อยเอกที่ตรวจพบจดหมายพูดกับ คิดว่าใครก็ตามที่ต่อต้านสงครามหลังจากที่ประธานาธิบดีประกาศสงครามกับเยอรมันแล้วถือว่าเป็นศัตรูต่อชาติและเป็นคนโง่ ...any man who was still a pacifist after the President's

declaration of war was a moron or what was worse a degenerate...(Dos Passos , 1932 : 180)

เมื่ออเมริกาประกาศเข้าร่วมสงคราม มีประชาชนจำนวนมากสมัครเป็นทหารเพราะต้องการทำสงครามกับเยอรมันแต่ก็มีประชาชนบางส่วนที่ต้องถูกเกณฑ์เพราะต้องทำตามกฎหมาย อย่างไรก็ตามกระแสของคนส่วนใหญ่เต็มใจที่จะเป็นทหาร ดังนั้นเมื่อถึงวันที่ต้องเดินทางญาติพี่น้องที่มาส่งจึงไม่เสียใจแต่กลับยินดีที่ทหารเหล่านี้จะไปทำหน้าที่เพื่อชาติและทำให้โลกเกิดสันติภาพอย่างถาวร สังคมในอเมริกาขณะนั้นให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมสงครามและกระแสของประชาชนมีแต่ความยินดี ปาสอสได้ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นไว้ในเรื่อง *U.S.A.* โดยนำข้อความมาจากหนังสือพิมพ์ที่เสนอให้เห็นบรรยากาศของการส่งทหารไปทำสงครามว่ามีแต่ความรื่นเริง

Bands will play while a vast throng marches happily to the rhythm of wartime anthems and airs. Mothers of the nation's son will be there ; wives, many of them carrying babes born after their father sailed for the front ... (Dos Passos , 1935 : 92)

นอกจากเรื่อง *U.S.A.* ปาสอสยังได้ถ่ายภาพเหตุการณ์ขณะที่พวกญาติพี่น้องมาส่งทหารที่ทำเรื่องว่าเต็มไปด้วยความสุข ประชาชนต่างแสดงความดีใจและพวกทหารเองก็คึกคักที่จะได้ไปสงครามโดยผ่านสายตาของมาร์ตินตัวละครเอกจากเรื่อง *One Man's Initiation - 1917*

In the huge shed of the wharf , piled with crates and baggage , broken by gang-planks leading up to ships on either side , a band plays a tinselly Hawaiian tune ; people are dancing in and out among the piles of trunks and boxes. There is a scattering of khaki uniforms , and many young men stand in groups laughing and talking in voices pitched shrill with excitement. (Dos Passos , 1922 : 43)

กล่าวได้ว่ากระแสสังคมหลักของอเมริกาก่อนที่จะเข้าร่วมสงคราม คือ การต่อต้านเยอรมัน คนส่วนใหญ่ในประเทศต่างต้องการให้ประธานาธิบดีวิลสันประกาศสงครามกับเยอรมัน เพราะไม่พอใจที่เยอรมันทำให้ชาวอเมริกันต้องเสียชีวิต

เมื่อเยอรมันไม่สามารถต้านกำลังของฝ่ายพันธมิตรได้จึงประกาศยอมแพ้และขอเจรจาสงบศึกในวันที่ 11 พฤศจิกายน 1917 ทหารอเมริกันดีใจมากที่สงครามสงบเพราะจะได้กลับบ้านไปหาคนที่ตนรัก ถึงแม้อเมริกาจะรู้สึกว่าคุณเองเป็นผู้ชนะแต่ก็ต้องเสียทหารเป็นแสนคน และทรัพยากรอีกจำนวนมากไปในสงครามครั้งนี้ซึ่งมากเกินไปเกินความคาดหมายที่คนอเมริกันคิดไว้ คนอเมริกันจึงเริ่มรู้สึกถึงความสูญเสียที่คุณได้รับเพราะก่อนทำสงคราม ไม่รู้เลยว่าจะต้องพบกับความสูญเสียอะไรบ้าง หวังเพียงแต่ว่าจะต้องทำให้เยอรมันพ่ายแพ้ให้ได้ และไม่คิดว่าสงครามจะยืดเยื้อถึง 4 ปี

หลังสงครามสงบประเทศที่เข้าร่วมสงครามต่างพบกับความสูญเสียไม่ว่าจะเป็นชีวิตทหาร หรือบ้านเรือน อเมริกาที่ได้รับผลกระทบจากสงครามเช่นกัน แต่ผลกระทบที่ได้รับเน้นหนักไปทางด้านสภาพสังคม เศรษฐกิจและสภาพจิตใจของผู้คน เพราะอเมริกาไม่ได้เป็นสมรภูมิตรบสภาพบ้านเรือนจึงไม่ได้รับความเสียหายเท่ากับอังกฤษ ฝรั่งเศสและเยอรมัน

3.1.2 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

อาจารย์สมร นิติทัศน์ประกาศ กล่าวถึงสภาพเศรษฐกิจของอเมริกาไว้ในหนังสือเรื่องประวัติศาสตร์อเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ดังนี้ หลังจากสงครามสงบแล้ว เศรษฐกิจของอเมริการุ่งเรืองมากเพราะผลจากการค้าขายกับสัมพันธมิตรทำกำไรมหาศาลให้กับประเทศ พวกนายทุนและนักธุรกิจหลายรายกลายเป็นมหาเศรษฐีโดยทันที อเมริกาเป็นประเทศเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุดมีมูลค่าหนี้ถึง 1,099 ล้านดอลลาร์ ผู้คนมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น โดยเฉพาะในทศวรรษ 1920 ซึ่งถือว่าเป็นช่วงความมั่งคั่งของอเมริกาเมื่อเศรษฐกิจดีก็ก่อให้เกิดการจ้างงานมาก มาตรฐานการครองชีพจึงสูงขึ้น เมื่อคนเริ่มมีเงินจึงแสวงหาความสะดวกสบายทางวัตถุซึ่งเทคโนโลยีสมัยนั้นก็เอื้ออำนวยต่อความต้องการของคน ชาวอเมริกันส่วนใหญ่รู้สึกอบอุ่นใจ สบายใจว่าประเทศมั่นคง

ด้วยปัจจัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจึงเกิดการผลิตรถยนต์ เครื่องบิน วิทยุ และรถแทรกเตอร์เพื่อใช้ในการเกษตร เริ่มแรกนั้นสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้เป็นสิ่งหรูหราฟุ่มเฟือยเพื่อแสดงฐานะของคนมีเงิน แต่เมื่อสิ่งของต่าง ๆ ราคาถูกลง คนทั่วไปก็สามารถซื้อหามาใช้สอยได้จนกลายเป็นสิ่งจำเป็นในครอบครัว

ในนวนิยายเรื่อง *U.S.A.* ของปาสตอสสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจธุรกิจด้านต่าง ๆ ของอเมริกา โดยปาสตอสเสนอผ่านชีวิตตัวละครแต่ละตัวที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ

กับธุรกิจ ตั้งแต่ธุรกิจรุ่งเรืองจนถึงปี 1930 ซึ่งเป็นปีที่ธุรกิจตกต่ำ ธุรกิจที่รุ่งเรืองมากในซุคหลังสงครามที่ปรากฏในนวนิยายมีอยู่ 4 ประเภทคือ ธุรกิจรถยนต์ ธุรกิจการบิน ธุรกิจภาพยนตร์และการเล่นหุ้น ผู้วิจัยจะเสนอข้อมูลที่เป็นจริงตามประวัติศาสตร์ควบคู่ไปกับชีวิตของตัวละครที่เข้าไปทำธุรกิจหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจโดยแยกเป็นประเด็นดังนี้

ธุรกิจรถยนต์ ในช่วงปี 1920 – 1928 จัดเป็นซุคของรถยนต์เพราะรถยนต์ถูกผลิตออกมาจำนวนมากและมีราคาถูก เมื่อรถยนต์มีราคาถูกผู้คนจึงสามารถซื้อหาได้ง่าย รถยนต์จึงกลายเป็นปัจจัยที่สำคัญในการดำเนินชีวิต การมีรถยนต์ทำให้ผู้คนได้รับความสะดวกสบายเพราะสามารถไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อธุรกิจรถยนต์ก้าวหน้ามากจึงมีธุรกิจที่เอื้อต่อความสะดวกของรถยนต์ เช่น เกิดร้านอาหารริมทาง ปั้มน้ำมัน ที่จอดรถ สถานที่ท่องเที่ยวและธุรกิจอู่ซ่อมรถ นอกจากผู้คนจะนิยมซื้อรถฟอร์คมาใช้กันอย่างแพร่หลายแล้วยังนิยมเป็นเจ้าของจำหน่ายโดยการเปิดศูนย์รถยนต์เป็นของตัวเอง กิจการนี้ทำรายได้ให้แก่ตัวแทนจำหน่ายได้อย่างคุ้มค่า ขณะที่ธุรกิจรถยนต์กำลังรุ่งเรืองจิมที่ชายของชาร์ลีย์จึงใช้โอกาสนี้เปิดศูนย์รถฟอร์คและเปิดอู่ซ่อมรถไปพร้อมๆ กัน ธุรกิจนี้สร้างรายได้ให้กับจิมจนสามารถยกระดับฐานะทางการเงินของครอบครัวให้ดีขึ้น จิมจึงเป็นเหมือนคนอเมริกันอีกหลายคนที่สร้างฐานะจากการทำธุรกิจรถยนต์จนร่ำรวย (Dos Passos , 1936 : 31)

ธุรกิจการบิน นอกจากธุรกิจรถยนต์สร้างรายได้ดีแล้วยังมีธุรกิจเครื่องบินที่สร้าง รายได้ให้แก่ผู้ผลิตเช่นกัน เมื่อมีนักธุรกิจและคนรวยมากขึ้นเครื่องบินจึงมีความสำคัญเพราะสามารถใช้ติดต่องานได้รวดเร็วและยังเป็นเครื่องแสดงฐานะความมั่งคั่งมีหน้ามีตาทางสังคม ธุรกิจเครื่องบินจึงทำรายได้ให้แก่ผู้ผลิตเช่นเดียวกับธุรกิจรถยนต์

ชาร์ลีย์ ตัวละครในเรื่อง *U.S.A.* ซึ่งเคยเป็นนักบินให้กองทัพในช่วงสงครามหันมาทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านวิศวกรบินให้กับบริษัทพาร์เรลที่เมืองคิทรอยด์ซึ่งเป็นบริษัทผลิตชิ้นส่วนเครื่องยนต์และเครื่องบิน การทำงานกับบริษัทนี้ทำให้ชาร์ลีย์สบายขึ้นเพราะธุรกิจได้รับความนิยมนิจขายเครื่องบินได้หลายลำ เมื่อเขามีเงินมากพอจึงนำเงินที่หาได้ไปลงทุนกับบริษัทจนได้เป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท กิจการของบริษัทดำเนินกิจการไปด้วยดี ฐานะทางการเงินของเขาดีขึ้นจนเรียกได้ว่าประสบความสำเร็จ

ธุรกิจหลายประเภทจัดได้ว่าอยู่ในขั้นคิมมาก เช่น ธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปโภคบริโภค แต่ธุรกิจที่ทำรายได้ให้กับผู้ลงทุนคือธุรกิจด้านอุตสาหกรรมมากกว่าด้านเกษตรกรรมเพราะอุตสาหกรรมสามารถตอบสนองความต้องการทางด้านวัตถุที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกได้ดีกว่า และยังเป็นเครื่องแสดงฐานะได้อีกด้วย เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องซักผ้า เป็นต้น เมื่อประชาชนให้ความสำคัญกับวัตถุมากขึ้นจึงมีผู้ผลิตสินค้ามากขึ้นไปด้วย ผู้ผลิตเหล่านี้สามารถสร้างผลกำไรได้จนกลายเป็นเศรษฐกิจใหม่ในทวีปอเมริกา ดังนั้นหลังสงครามจึงมีเศรษฐกิจใหม่เกิดขึ้นมากมาย

การเล่นหุ้น เมื่อธุรกิจหลังสงครามรุ่งเรืองได้รับผลกำไร ประชาชนมีงานทำ มีรายได้ดี มีเงินเก็บมากจึงเริ่มสะสมเงินด้วยวิธีใหม่แทนการฝากธนาคารด้วยการซื้อหุ้นของบริษัทอุตสาหกรรมด้วยความหวังว่าผลกำไรที่ได้จากการเล่นหุ้นจะทำให้สบายไปตลอดชีวิต ความคิดเรื่องการเล่นหุ้นรับอิทธิพลมาจากจอห์น เจ.ราสคอบ นักธุรกิจรถยนต์ชื่อดัง เขากล่าวว่า “คนอเมริกันทุกคนมิใช่ว่าจะอาจจะรวยเท่านั้นแต่ควรจะต้องรวย” (สมร นิติทัศน์ประภาส, 2525 : 76) ความคิดดังกล่าวนี้ทำให้ประชาชนพากันไปซื้อหุ้นเพื่อเก็งกำไร กระแสการเล่นหุ้นได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ผู้ที่พอจะมีเงินออมก็นำเงินไปเล่นหุ้นมากกว่าจะฝากไว้กับธนาคารเพราะต้องการผลกำไรสูงและด้วยความมั่นใจในเศรษฐกิจของประเทศจึงคิดว่าจะได้รับผลตอบแทนจากการเล่นหุ้นจำนวนมาก ตัวละครจากเรื่อง *U.S.A.* ที่เข้าไปเล่นหุ้นมักเป็นพวกที่มีเงิน การเล่นหุ้นเป็นค่านิยมของพวกคนรวย ปาสตอสใช้ตัวละคร 3 ตัวคือ ชาร์ลส์ มาร์โกและแพท แฟนของ มาร์โกเป็นตัวแทนของคนส่วนใหญ่ที่ประสบความสำเร็จจากการเล่นหุ้น ในขณะที่เขวกันก็ต้องพบกับหายนะด้วย เช่น ชาร์ลส์ เมื่อได้ผลกำไรจากการเป็นหุ้นส่วนของบริษัทผลิตเครื่องบินจึงนำเงินไปซื้อหุ้นเพื่อเก็งกำไร ถึงแม้จะรู้ว่าการเล่นหุ้นต้องเสี่ยงกับการขาดทุนแต่ก็ยอมเพื่อหวังผลกำไร ในภายหน้าแต่สุดท้ายแล้วชาร์ลส์ก็ขาดทุนหรือมาร์โกเมื่อมีชื่อเสียงจากการเป็นนักแสดงและหาเงินได้มากพอก็ำเงินไปซื้อหุ้นของบริษัทชินแคลร์จนได้กำไรถึง 300 ดอลลาร์ และแพทซึ่งเป็นลูกเศรษฐีวัน ๆ มีชีวิตอยู่กับตลาดหุ้น คอยเฝ้าดูการขึ้นลงของราคาหุ้นเพื่อหาจังหวะในการขายให้ได้ราคาดี ๆ การเล่นหุ้นกลายเป็นแฟชั่นของสังคมไม่เฉพาะแต่พวกเศรษฐีเท่านั้นแต่ชนชั้นกลางก็นิยมด้วยเช่นกัน

ธุรกิจภาพยนตร์ สิ่งหนึ่งที่คนยุคหลังสงครามแสวงหาคือความบันเทิงเพราะสามารถผ่อนคลายจิตใจที่ตึงเครียดมาจากสงครามและสิ่งบันเทิงยังเป็นตัวเพิ่มความสมบูรณ์แบบให้กับชีวิตของคนมีเงิน ธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิงได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางเป็นอุตสาหกรรมที่เปิด

โอกาสให้คนที่ต้องการหาเงินเข้าไปดักดวงผลประโยชน์และความสำเร็จได้ไม่ยากนัก ธุรกิจ ภาพยนตร์ช่วงก่อนสงครามไม่ค่อยได้รับความนิยมเพิ่งมาได้รับความนิยมหลังสงครามสิ้นสุดลง เพราะภาพยนตร์มีการพัฒนาขึ้น มีการผลิตภาพยนตร์สีแทนภาพยนตร์ขาวดำและมีเสียงพูดของ ตัวละครแทนภาพยนตร์เงียบ นอกจากนี้ยังมีการผลิตภาพยนตร์หลากหลายประเภทมากขึ้น เช่น เรื่องตลก เรื่องเพศจึงทำให้ภาพยนตร์ได้รับความนิยมมากขึ้น (สมร นิติทัศน์ประกาศ, 2525 : 36) ตัวละครจากเรื่อง *U.S.A.* ที่เข้าไปแสวงหาเงินและความก้าวหน้าในวงการบันเทิงคือมาร์โก เมื่อภาพยนตร์มีการพัฒนาให้ดีขึ้นจึงมีคนสนใจเข้าไปดูมากขึ้นเช่นกัน ผู้สร้างภาพยนตร์จึงต้องการนักแสดงที่มีความสามารถจำนวนมากจึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนที่สนใจและต้องการแสวงหาเงินเข้ามาอยู่ในวงการบันเทิง มาร์โกเป็นตัวละครที่สามารถแสวงหาความร่ำรวยจากการเข้ามาเป็นนักแสดง เธอแสดงภาพยนตร์หลายเรื่องจึงทำให้เธอมีรายได้อีกมีฐานะดีขึ้นและยังเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เธอสามารถยกระดับฐานะความเป็นอยู่จากคนจนกลายเป็นคนรวยที่อยู่ในสังคมชั้นสูงได้ เพราะธุรกิจภาพยนตร์

ยุคหลังสงครามเป็นยุคเศรษฐกิจเฟื่องฟู บริษัทธุรกิจต่างได้ผลกำไรจากการขายสินค้า ประชาชนมีเงิน มีเครื่องอำนวยความสะดวก ในบ้านแทบทุกหลังของอเมริกาจะมีเครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์ เครื่องซักผ้า วิทยุ โทรทัศน์ อุปกรณ์เหล่านี้เป็นที่ต้องการของทุกคนในครอบครัวเพราะช่วยประหยัดเวลาในการทำงานและให้ความสะดวกสบาย ส่งผลให้วิถีชีวิตในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป พ่อและลูกชายมักออกไปสังสรรค์ตามสถานบันเทิงกลางคืน ส่วนแม่ก็รับทำงานให้เสร็จโดยใช้เครื่องทุ่นแรงต่างๆเพื่อจะได้ออกไปสังสรรค์นอกบ้าน ครอบครัวไม่ค่อยมีเวลาให้กันไม่ค่อยมีความอบอุ่นเหมือนเช่นเดิมแต่ดูเหมือนว่าปัญหาในครอบครัวเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะทุกคนต่างให้ความสำคัญกับการมุ่งหาเงินเพื่อนำมาซื้อวัตถุที่ให้ความสะดวกสบายและสนใจแต่เรื่องสนุกสนาน ผู้คนให้ความสำคัญกับเงินมากกว่าจิตใจ (สมร นิติทัศน์ประกาศ, 2525: 56) เงินจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในยุคหลังสงคราม ดังที่ปาสตอสได้ให้คำจำกัดความของยุคนี้ว่าเป็นยุคเงินใหญ่ (The Big Money) และได้นำมาตั้งเป็นชื่อหนังสือเล่มหนึ่งใน *U.S.A.* เพื่อจะสะท้อนให้เห็นถึงเศรษฐกิจและสังคมของคนหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจอยู่ได้เกือบสิบปี แต่ในค.ศ.1929 ได้เกิดเหตุการณ์ที่คนอเมริกันไม่คาดคิดคือ อเมริกาต้องพบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่เนื่องจากตลาดหุ้นวอลสตรีท ล้ม โดยมีสาเหตุจากราคาหุ้นสูงเกินความเป็นจริง การซื้อขายหุ้นเริ่มมากขึ้นเมื่อปี 1928 และถึงจุดสูงสุดในปี 1929 เหตุที่ราคาหุ้นสูงขึ้นมิได้มาจากผลกำไรของบริษัทแต่เนื่องจากมีคนซื้อหุ้น

จำนวนมากและการซื้อเป็นเพียงแค่การเก็งกำไรเพื่อหวังจะขายต่อในราคาที่สูงขึ้น จนหุ้นมีราคาสูงเกินความเป็นจริง ก่อนตลาดหุ้นจะถล่มเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 1929 ทุกคนล้วนต้องการขายหุ้นของคนเพื่อนำเงินสควมาครอบครองเพราะรู้ข่าวว่าตลาดหุ้นกำลังจะถล่มแม้ต้องยอมขาดทุน (สมร นิติทัศน์ประภาส , 2525 : 77) เมื่อตลาดหุ้นถล่มคนที่เล่นหุ้นจึงได้เงินกลับคืนมาไม่เท่ากับเงินที่นำไปลงทุน บางคนเสียเงินแทบหมดตัวหรือธุรกิจล้มละลาย ความคาดหวังของคนอเมริกันที่ว่าเศรษฐกิจของประเทศจะรุ่งเรืองจึงกลายเป็นเพียงความฝัน ซึ่งเป็นประเด็นที่ปาสตอสต้องการจะนำเสนอให้เห็นในเรื่อง *U.S.A.* ตัวละครที่ต้องพบกับความหายนะไปพร้อมกับความหายนะทางเศรษฐกิจของประเทศคือชาร์ลีย์ หุ้นที่เขาซื้อจากบริษัทเครื่องบินก็ตกตามกระแสไปด้วยทำให้เขามีปัญหาด้านการเงิน จึงต้องรีบขายหุ้นและต้องยอมขาดทุน เงินที่ได้กลับคืนมาจึงไม่คุ้มกับเงินที่เสียไป ชาร์ลีย์ก็ล้มใจมากจึงไประบายความอัดอั้นให้มาร์โกฟัง การตกต่ำของหุ้นทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของชาร์ลีย์ย่ำแย่ลง ซึ่งเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ว่าเงินหรือความร่ำรวยไม่มีความยั่งยืนและไม่สามารถให้ความสุขกับมนุษย์ได้

หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเศรษฐกิจของอเมริกามีทั้งบูร์รุ่งเรืองและซบเซาคต่ำซึ่งทั้งหมดอยู่ในช่วงปี 1920 – 1929 ปาสตอสนำปัญหาสังคมมากล่าวไว้ในนวนิยายเรื่อง *U.S.A.* เพราะต้องการจะสะท้อนให้คนอ่านเห็นว่าความฝันของคนอเมริกันที่อยากจะทำร่ำรวยและคาดหวังว่าเศรษฐกิจของอเมริกาจะรุ่งเรือง (American Dream) ต้องพังทลายลงเพราะความที่ไว้วางใจว่าเศรษฐกิจแบบทุนนิยมจะนำแต่ความร่ำรวยมาให้เท่านั้น นอกจากผลกระทบด้านเศรษฐกิจแล้ว สังคมก็ได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน ปัญหาสังคมยุคหลังสงครามที่โดดเด่นมากมี 2 ประการคือ ปัญหาแรงงาน และปัญหาค่านิยมและศีลธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

3.1.3 ผลกระทบต่อสังคม

ผลกระทบของสงครามที่มีต่อสังคมของอเมริกาแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ ปัญหาแรงงาน เนื่องจากพวกแรงงานไม่ได้รับความยุติธรรมจากนายจ้าง และปัญหาชนชั้นซึ่งเกิดขึ้นเพราะระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นต้นเหตุ สังคมของอเมริกาเกิดช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนมาก

3.1.3.1 ปัญหาแรงงาน

ปัญหาแรงงานเป็นปัญหาที่ได้รับผลกระทบมาจากสงครามเพราะขณะเกิดสงครามมีคนจำนวนมากถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกเยอรมันหรือมีความคิดไม่ลงรอยกับสังคม ความคิดนี้ส่งอิทธิพล

มาถึงยุคหลังสงคราม กล่าวคือคนอเมริกันเคยชินกับการกล่าวหาผู้ที่มีความคิดแปลกแยกจากคนหมู่มาก ผู้ที่ถูกกล่าวหาส่วนใหญ่จะเป็นพวกกรรมกรเพราะกรรมกรเป็นพวกต่อต้านสังคม คนส่วนใหญ่จึงมักกล่าวหากรรมกรที่ชอบประท้วงนายจ้างว่าเป็นพวกหัวรุนแรง นอกจากนี้การปฏิวัติของรัสเซียในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1917 ยังส่งผลกระทบต่อสังคมและสภาพจิตใจของคนอเมริกัน กล่าวคือหลังจากที่รัสเซียประกาศถอนตัวออกจากสงคราม พรรคบอลเชวิคซึ่งนำโดยคาร์เรนสกีและเลนินเข้าปกครองประเทศด้วยระบบคอมมิวนิสต์และระบบนี้แพร่เข้าไปในยุโรปและอเมริกาจนเป็นที่หวาดกลัวของคนอเมริกันว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์จะเข้ามาครอบครองประเทศ คนอเมริกันคิดว่าพวกแรงงานที่ก่อการประท้วงเป็นพวกที่รัสเซียส่งมาก่อความวุ่นวายในประเทศ คนส่วนใหญ่จึงไม่ชอบพวกแรงงาน สาเหตุที่แท้จริงที่พวกแรงงานประท้วงเพราะถูกนายจ้างเอาเปรียบค่าแรงและสวัสดิการ เนื่องจากหลังสงครามค่าครองชีพสูงขึ้นเพราะเศรษฐกิจรุ่งเรืองจึงทำให้รายได้ของพวกแรงงานไม่เพียงพอจากรายจ่ายจึงประท้วงเพื่อขอเพิ่มค่าแรง เมื่อใดที่พวกแรงงานประท้วงจะถูกรัฐปราบปรามเพราะรัฐกลัวว่าพวกแรงงานเหล่านี้ถูกรัสเซียจ้างมาก่อความไม่สงบ ฉะนั้นปัญหาความหวาดกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเกิดขึ้นหลังสงครามจึงเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาแรงงานในอเมริกา (สมร นิติทัศน์ประกาศ , 2525 : 1-3)

ความจริงแล้วปัญหาเรื่องแรงงานเกิดขึ้นมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 ก่อนเกิดสงคราม แต่ปัญหายังไม่ได้รับการแก้ไขจึงต่อเนื่องมาถึงหลังสงคราม ปัญหาที่ชนชั้นแรงงานต้องประสบคือไม่ได้รับความยุติธรรมเรื่องค่าจ้าง สภาพการจ้างและสวัสดิภาพความเป็นอยู่ สาเหตุของปัญหามาจากยุคที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าขึ้นจึงนำเครื่องจักรมาใช้แทนแรงงานคน ผู้ใช้แรงงานจึงถูกปลดออกเพราะเครื่องจักรสามารถทำงานได้มากกว่าและ เร็วกว่าแรงงานคน โดยเฉพาะผู้ใช้แรงงานที่มีฝีมือไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีแรงงานคนไว้ควบคุมเครื่องจักรและทำงานบางส่วนที่ไม่ต้องใช้ฝีมือ นายจ้างจึงนำผู้ใช้ แรงงานที่ไร้ฝีมือเข้ามาทำงานแทนเพราะค่าแรงถูกกว่าแต่ไม่ว่าจะเป็นแรงงานที่มีฝีมือหรือไร้ฝีมือก็ถูกกดขี่จากนายจ้างเพราะพวกนายจ้างเห็นผู้ใช้แรงงานเป็นเพียงเครื่องจักรชนิดหนึ่งที่ต้องทำงานตามหน้าที่ เมื่อผู้ใช้แรงงานถูกกดขี่มากขึ้นจึงรวมตัวกันจัดตั้งสหพันธกรรมกรขึ้น (Labor union) เพื่อเรียกร้องสิทธิ สวัสดิการและค่าจ้างให้สูงกว่าเดิม โดยสหพันธกรรมกรจะทำหน้าที่เป็น ตัวกลางเพื่อตกลงปัญหาแรงงานที่เกิดขึ้นระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง เมื่อเกิดปัญหาสหพันธกรรมกรมีสิทธิสั่งให้พวกลูกจ้าง สไตรค์ได้เพราะได้รับการรับรองและคุ้มครองตามกฎหมายจากศาลสูงสุดในปี 1842 พวกลูกจ้างที่ก่อการสไตรค์มักใช้วิธีที่รุนแรงแต่ก็ไม่เป็นผลเพราะพวก นายจ้างมักไม่ทำตามข้อเรียกร้องของพวกลูกจ้างและลูกจ้างก็ไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้นายจ้าง ทำตามได้ รัฐบาลก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับปัญหานี้มาก

นักกดับปล่อกชปลละเลยให้นายจ้างและถูกจ้างหาข้อยุติกันเอง ดังนั้นพวกถูกจ้างจึงต้องรวมตัวกัน เพื่อจะได้มีอำนาจต่อรองกับนายจ้าง สหพันธ์กรรมกรจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการรวมตัวของผู้ใช้แรงงาน (สมร นิตินัทธ์ประกาศ, 2525 : 49-51)

เมื่อพวกชนชั้นแรงงานชอบก่อความรุนแรง คนในสังคมจึงไม่ชอบและต่อต้านพวกแรงงานมาตลอด ความรุนแรงไม่ได้เกิดเฉพาะในโรงงานแต่พวกชนชั้นแรงงานมักมาชุมนุมกันตามจัตุรัสต่าง ๆ ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนไปด้วยอาวุธของพวกชนชั้นแรงงานที่นำมาใช้ในการสไตรค์มีทั้งระเบิดและปืน การสไตรค์แต่ละครั้งมีผู้บาดเจ็บล้มตายนับสิบราย และการปราบปรามของตำรวจก็มักใช้ความรุนแรงด้วยเช่นกัน มีพวกหัวรุนแรงบางกลุ่มที่ไม่ได้อยู่ในชนชั้นแรงงานแต่เห็นใจชนชั้นแรงงานที่ต้องถูกกดขี่จึงมักเข้ามาช่วยเหลือหรือเป็นฝ่ายสนับสนุนปัญหาระหว่างชนชั้นแรงงานและนายทุนจึงเป็นปัญหาของสังคมที่ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังจากรัฐบาล

ปัญหาแรงงานเป็นปัญหาสำคัญในสังคมหลังสงครามของอเมริกาซึ่งปาสสอสมองเห็นความจริงในเรื่องนี้จึงนำมาถ่ายทอดไว้ในเรื่อง *U.S.A.* โดยมีกลุ่มตัวละครที่สะท้อนปัญหาแรงงานสองกลุ่มคือ กลุ่มที่รังเกียจแรงงานและกลุ่มที่เห็นใจหรือเข้าข้างพวกแรงงาน แอนน์เป็นตัวแทนของคนในสังคมที่รังเกียจแรงงานต่างชาติ ส่วนกลุ่มที่เข้าข้างและเห็นใจพวกแรงงานเช่น แมรี่ เบน

ตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนอเมริกันเรื่องการต่อต้านคนต่างชาติที่อพยพเข้ามาทำงาน ถูกถ่ายทอดผ่าน แอนน์ จากเรื่อง *U.S.A.* เห็นได้จากเหตุการณ์ที่เอควินซึ่งเป็นพวกสังคมนิยมพาแอนน์ไปดูสภาพสังคมนิวเจอร์ซี ซึ่งมีแรงงานต่างชาติอาศัยอยู่จำนวนมากและสภาพที่อยู่ของแรงงานเหล่านี้มีแต่ขยะส่งกลิ่นเหม็นและดูไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

None of them looked as if they ever bathed and the street smelt of garbage. There was laundry hanging out everywhere and signs in all kinds of funny languages. The street were awful crowded and there were pushcarts along the curb and peddlers everywhere and funny smells of cooking coming out of the restaurants. (Dos Passos, 1932 : 228)

เมื่อแอนน์ได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ของแรงงานเหล่านี้ เธอรู้สึกรังเกียจและไม่ต้องการให้คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในอเมริกาและไม่อยากเดินผ่านบริเวณนี้อีกเพราะกลัวว่าพวกแรงงานจะมาทำร้ายเนื่องจากคิดว่าแรงงานเหล่านี้มักใช้ความรุนแรง

“Well, Anne, how did you like your little trip to the underworld?”

“All right,” she said after a pause. “Another time I think I’ll take a gun in my handbag ... But all those people, Edwin, how on earth can you make citizens out of them? We oughtn’t to let all these foreigners come over and mess up your country.” (Dos Passos, 1932 : 236)

เอควินกลับมีความคิดตรงข้ามกับแอนน์เพราะเขาเห็นว่าคนพวกนี้สุภาพ ทั้งเขาและแอนน์ก็เหมือนกับคนพวกนี้เพียงแค่ว่าโคคิที่เกิดมาอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะดี แต่แอนน์ไม่เห็นด้วยกับความคิดของเอควินเพราะเห็นว่าพวกแรงงานที่มาอาศัยอยู่ในอเมริกามักเป็นพวกคนผิวสีซึ่งไม่มีอารยธรรมเจริญเท่ากับพวกคนขาว อีกทั้งยังเป็นพวกที่สกปรก ไม่มีระเบียบ ปาตสอสใส่ตัวละครแอนน์ แสดงให้เห็นค่านิยมของคนส่วนใหญ่ในอเมริกาที่รังเกียจแรงงานต่างชาติ เพราะเห็นว่าแรงงานต่างชาติมักก่อความวุ่นวายขึ้นในสังคมและเป็นพวกไร้การศึกษา

“Oh, how can you talk so silly, Edwin, they’re not white people and they never will be. They’re just like Mexicans or somthin’, or niggers.” (Dos Passos, 1932 : 229)

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมของอเมริกาขณะนั้นรังเกียจแรงงานต่างชาติมากเพราะติดภาพลักษณ์ของแรงงานเหล่านี้ว่ามักเป็นพวกใช้ความรุนแรง เหตุการณ์นั้นคือคดีของแรงงานสองคนคือซักโคและแวนเซตติซึ่งเกิดในปี 1920 ทั้งสองคนเป็นชาวอิตาลีที่อพยพเข้ามาทำงานเป็นกรรมกรอยู่ในอเมริกา ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นคนฆ่าสมุห์บัญชีของธนาคารแห่งหนึ่ง โดยมีประชาชนที่อ้างว่าเห็นเหตุการณ์บอกว่าเห็นทั้งสองคนอยู่บริเวณใกล้ที่เกิดเหตุ ทั้งสองถูกจับไปคุมขัง ซักโคและแวนเซตติได้กลายเป็นเหยื่อของความเกลียดชังแรงงานต่างชาติและความรุนแรงของสังคมเป็นที่ระบายนความคับแค้นใจของคนอเมริกันที่ไม่ต้องการให้แรงงานต่างชาติเข้ามาอยู่ในประเทศ คนส่วนใหญ่ต้องการให้ประหารชีวิตบุคคลทั้งสองคดีนี้ยึดเยื้อถึง 6 ปีเพราะหลักฐานไม่เพียงพอและหลักฐานที่ได้มาภายหลังก็ขัดแย้งกับหลักฐานเดิม

คนอเมริกันบางส่วนเริ่มมีเสียงคัดค้าน โดยเฉพาะพวกแรงงานรวมทั้งประเทศในยุโรปบางประเทศ แต่คำคัดค้านก็ไม่เป็นผลเพราะ ในที่สุดทั้งคู่ถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าคนอเมริกันหวาดกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์เพราะคิดว่าพวกแรงงานที่เข้ามาก่อความไม่สงบถูกรัสเซียจ้างมา และยังสะท้อนให้เห็นอีกว่าสังคมอเมริการังเกียจแรงงานต่างชาติเพราะกลัวว่าจะเข้ามาแย่งงานทำ เนื่องจากแรงงานต่างชาติได้รับค่าจ้างถูกกว่าแรงงานอเมริกัน

คนส่วนใหญ่ในอเมริกาเกลียดพวกกรรมกรอพยพเพราะเห็นว่าพวกนี้นิยมก่อความรุนแรงขึ้นในสังคมและหวาดกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์จะแพร่เข้ามา หลังจากที่เลนินขึ้นครองรัสเซีย ผู้คนมักคิดว่าพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาก่อความวุ่นวายเพื่อให้เกิดความแตกแยก โดยเห็นได้จากเหตุการณ์ที่นายจ้างของแมรีตัวละครในเรื่อง *U.S.A.* จ้างให้เธอไปสืบดูว่าพวกแรงงานที่กำลังประท้วงอยู่เป็นพวกรัสเซีย หรือได้รับการว่าจ้างจากรัสเซียให้มาก่อความไม่สงบในอเมริกา แมรีเป็นตัวละครที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีซัคโคและแวนเซดตีเพราะเธอเห็นว่า แรงงานชาวอิตาลีและทั้งสองคนเป็นผู้บริสุทธิ์จึงประท้วงศาลที่ไม่มีคามยุติธรรม คอนนอร์ของแมรีเป็นหนึ่งในจำนวนผู้ประท้วงได้แสดงทัศนคติว่า ไม่แน่ใจว่าการประท้วงครั้งนี้จะช่วยชีวิตทั้งสองคนนี้ได้หรือไม่ แต่การประท้วงครั้งนี้แสดงถึงพลังที่กล้าหาญของชนชั้นแรงงาน

After all , they are brave men. It doesn't matter whether they are saved or not any more , it's the power of the workingclass that's got to be saved ,” he'd say. Everywhere there was the same opinion. A demonstration will mean violence , will spoil the chance that the governor will commute at the last moment. (Dos Passos , 1936 : 409)

บรรยากาศการประท้วงค่อนข้างตึงเครียด บนถนนมีผู้ประท้วงมากมายหลายอาชีพที่ต้องการให้ศาลเปลี่ยนคำตัดสิน ผู้ประท้วงต่างร้องเพลงปลุกใจ ตำรวจปราบจลาจลมาคอยควบคุมสถานการณ์และเมื่อมีผู้ประท้วงมากขึ้นตำรวจจึงเข้าสลายการชุมนุม แมรีบาดเจ็บเล็กน้อย ส่วนคอนนอร์ปลอดภัย

That night she had a moment of fierce excitement when she and Don started for Charlestown to join the protest parade. She hadn't expected they'd be so many. On one side of her was a little man with eyeglasses who said he was a musicteacher, on the other a Jewish girl, a member of the Ladies's Fullfashioned Hosiery Workers. They linked arms. "Only a few blocks from Charlestown jail," a voice yelled. (Dos Passos, 1936 : 410)

เมื่อผลของคดีออกมาว่าทั้งคู่ถูกประหาร เธอเสียใจกับการกระทำของศาลที่ไร้ความเมตตา ไร้ความยุติธรรมต่อพวกชนชั้นแรงงานโดยเฉพาะแรงงานต่างชาติ ศาลไม่ให้ความสำคัญกับชนชั้นแรงงานเพราะไม่ฟังเสียงคัดค้านของพวกแรงงานเลขกลับเห็นว่าเป็นกระแสนิยมของคนกลุ่มน้อยของสังคม

เบนตัวละครในเรื่อง *U.S.A.* เป็นตัวละครที่สนใจเรื่องปัญหาแรงงานมากที่สุดเพราะเป็นผู้นำแรงงานในการ สไตรค์ เขาไม่ชอบระบบเศรษฐกิจทุนนิยมที่เอื้อประโยชน์ให้พวกคนรวยและเชื่อว่าระบบเศรษฐกิจแบบบริเตนหรือแบบคอมมิวนิสต์เป็นระบบที่ดีเพราะไม่เอาเปรียบคนจน ไม่มีคนจนคนรวย เขาต้องการความเท่าเทียมกัน ไม่ต้องการให้มีการแบ่งชนชั้น เบนคิดว่าแรงงานควรสไตรค์เพื่อเรียกร้องสิทธิที่ตนสูญเสียไปกลับคืนมา เช่น เรื่องค่าแรง ชั่วโมงการทำงาน แต่เมื่อใดที่มีการสไตรค์พวกแรงงานจะถูกปราบปรามด้วยความรุนแรง เช่น เหตุการณ์ที่เบนไปประท้วงที่เมืองซีแอทเทิล เขาถูกตำรวจปราบจลาจลทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ นอกจากนี้เบนยังไปประท้วงตามประเทศต่าง ๆ เพราะเป็นสมาชิกของกลุ่ม IWW ซึ่งเป็นกลุ่มแรงงานสากล สามารถเดินทางไปเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับแรงงานต่างชาติได้

จากเหตุการณ์ที่เบนไปประท้วงเรียกร้องความยุติธรรมให้กับพวกแรงงาน สะท้อนให้เห็นว่าพวกแรงงานถูกเอาเปรียบเรื่องค่าแรงและสวัสดิการเนื่องจากหลังสงครามยุติ เศรษฐกิจของอเมริการุ่งเรืองมากทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น แต่ค่าแรงของพวกแรงงานกลับเท่าเดิม พวกนายทุนไม่สนใจจะเพิ่มค่าแรงให้เพราะต้องการประหยัดต้นทุนการผลิต อีกทั้งยังไม่สนใจเรียกร้องของพวกแรงงานที่มักใช้ความรุนแรงเพราะรัฐจะเข้ามาจัดการกับพวกประท้วงเอง เนื่องจากรัฐและสังคมนิยมกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์และเข้าใจว่าพวกแรงงานรับจ้างประท้วง ซึ่งปัญหาเรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นปัญหาที่ได้รับผลกระทบจากสงครามดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

3.1.3.2 ปัญหาชนชั้น

สังคมของอเมริกายุคหลังสงครามมีการแบ่งชนชั้น มีช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจน เพราะระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเอื้อประโยชน์ต่อคนมีเงินมากกว่าคนจน กล่าวคือคนมีเงินสามารถนำเงินไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อแสวงหาผลกำไรโดยมีคนจนเป็นแรงงาน แต่คนมีเงินกลับไม่เห็นความสำคัญของคนจน กดขี่ข่มเหง ขูดรีดค่าแรง เมื่อมีเงินก็อยู่ในสังคมได้อย่างเชิดหน้าชูตา ผู้คนยอมรับนับถือโดยไม่คิดว่าเงินนั้นจะมาจากการขูดรีดคนจนหรือไม่ เมื่อคนจนไม่มีทางสู้จึงต้องสไตรค์เพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ แต่กลับถูกปราบปรามอย่างรุนแรง ปาสตอสประณามพวกคนรวยว่าไม่เห็นคุณค่าของคนจน ทั้งๆที่คนจนเป็นแรงงาน และหาเงินสร้างความร่ำรวยให้ (Robert C. Rosen ,1981 : 48) เมื่อปาสตอสมองเห็นปัญหาช่องว่างระหว่างชนชั้นซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของสังคมจึงนำมาถ่ายทอดไว้ในนวนิยาย

วิถีชีวิตของคนมีเงินก็แตกต่างจากคนจนอย่างสิ้นเชิง คนรวยตื่นขึ้นมาเป็นเวลาเล่นกอล์ฟ เล่นหุ้น ตกเย็นก็จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ใช้เวลาหมดไปกับการพูดคุย ดื่มเหล้า อาหารที่จัดในงานเลี้ยงก็เหลือทิ้งมากมาย ตรงข้ามกับคนจนที่ตื่นขึ้นมาต้องรีบทำงานแต่เช้า งานที่ทำเป็นงานใช้แรงงาน รายได้ก็น้อยและบางที่ยังถูกโกงค่าแรง ไม่มีงานเลี้ยงสังสรรค์เพราะเงินที่มีใช้เพื่อประทังชีวิตเท่านั้น ช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยแตกต่างกันมากขึ้นทุกทีเพราะระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับเงินซึ่งคนรวยเท่านั้นถึงจะมีเงินนำไปก่อสร้าง โรงงาน ทำธุรกิจเพื่อหวังผลกำไร แต่คนจนเป็นได้แค่เพียงแรงงานที่ได้เงินเป็นรายวันเท่านั้น

ปาสตอสเสนอปัญหาชนชั้นผ่านตัวละครกลุ่มที่สนใจปัญหาแรงงาน เช่น ตัวละครเรื่อง *U.S.A.* เช่น เบน แมค และแมรี่ ตัวละครที่มีมุมมองเรื่องความแตกต่างระหว่างชนชั้นเด่นชัดที่สุดคือแมรี่ เธอได้รับเชิญให้ไปงานเลี้ยงที่บ้านของเอเวอร์ติน แมรี่เห็นบรรยากาศในงานเลี้ยงมีคนรวยมากมายสนุกสนานกับกินเหล้า สูบบุหรี่ พูดคุยแต่เรื่องไร้สาระ แมรี่เห็นว่าการใช้ชีวิตแบบนี้เป็นเรื่องไร้สาระที่คนรวยมักปฏิบัติ แมรี่ไม่พอใจการใช้ชีวิตของคนรวยและมองว่าพวกคนรวยเป็นตัวปัญหาของสังคม เมื่องานเลี้ยงเลิกมีอาหารเหลือทิ้งมากมาย ซึ่งแตกต่างจากคนจนที่ไม่มีอาหารกิน คำพูดที่แมรี่กล่าว แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสองชนชั้นได้ชัดเจน “The food they waste and the money they waste while our people starve in tarpaper barracks.” บาร์โลว์ซึ่งเป็นพวกแรงงานมีความคิดเหมือนกับแมรี่ว่า สังคมมีความแตกต่างระหว่างชนชั้นมาก คนรวยไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ตนกำลังทำอยู่ว่าเป็นการเร่งให้สังคมเกิดช่องว่างมากขึ้น ซึ่งบาร์โลว์

เห็นว่าสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาชนชั้นเกิดจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยผ่านคำพูด “The contradictions of capitalism” (Dos Passos, 1936 : 489)

3.1.4 ผลกระทบด้านค่านิยมและศีลธรรม

หลังสงครามสิ้นสุดมีค่านิยมใหม่ของคนหนุ่มสาวเกิดขึ้นนั่นคือการที่หนุ่มสาวยุคใหม่นิยมการเที่ยวเตร่ คิมเกล้า สูบบุหรี่ โดยเฉพาะผู้หญิง นอกจากนี้ผู้หญิงยังแต่งตัวเปิดเผยมากขึ้น ซึ่งขัดกับค่านิยมเดิมที่ผู้หญิงต้องแต่งตัวมิดชิด ไม่คิมเกล้า สูบบุหรี่และเที่ยวกับผู้ชายสองต่อสอง ตอนกลางคืน สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงอเมริกันยุคใหม่กล้าที่จะประพฤติตนขัดกับหลักศีลธรรมแบบเก่าคือ ผู้หญิงอเมริกันมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งได้ทัดเทียมกับผู้ชายในปี ค.ศ. 1920 จึงมั่นใจว่าตนเองสามารถทำทุกอย่างเหมือนผู้ชายได้ ขณะสงครามผู้หญิงก็ช่วยชาติได้เหมือนอย่างผู้ชายโดยการเป็นอาสาสมัครเข้าช่วยสงคราม หรือในขณะที่ผู้ชายไปสนามรบ ผู้หญิงต้องออกไปทำงานหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงมีความเชื่อมั่นและกล้าตัดสินใจมากขึ้น รถยนต์เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนหนุ่มสาวมีอิสระทางเพศมากขึ้น เพราะสามารถไปเที่ยวกันสะดวกกว่าแต่ก่อนและมักไปกันเพียงลำพังจึงเป็นการเร่งให้มีความสัมพันธ์กันง่ายและเร็วขึ้น ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะคัดค้านแต่หนุ่มสาวยุคใหม่ต่างไม่สนใจและทำตามความต้องการของตนเอง (สมร นิติศัพท์ประภาส , 2525 : 56-63) เห็นได้จากตัวอย่างที่ปาสอสถ่ายทอดไว้ในเรื่อง *U.S.A.* พฤติกรรมของเงินที่กล้าแสดงออกเรื่องเพศมากขึ้น เธอนั่งรถไปเที่ยวกับผู้ชายสองต่อสอง ตอนกลางคืน กลับบ้านคึกคัก คบผู้ชายพร้อมกันหลายคน (Dos Passos, 1930 : 305) ซึ่งการกระทำของเธอขัดกับศีลธรรมที่ฝังามของสังคม เนื่องจากสังคมก่อนสงครามให้ความสำคัญกับค่านิยมผู้หญิงรู้จักรักษาวนสงวนตัว ไม่ออกไปเที่ยวกับผู้ชายตามลำพังตอนกลางคืน ซึ่งค่านิยมเหล่านี้เปลี่ยนไปหลังจากเกิดสงครามขึ้น หรือกล่าวได้ว่าผู้หญิงยุคหลังสงครามกล้าแสดงออกเรื่องเพศมากขึ้น นอกจากนี้สิ่งบันเทิงและงานรื่นเริงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นนิตยสาร ภาพยนตร์ต่างแสดงออกถึงเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา มีการจัดงานเลี้ยงตามสถานที่ต่าง ๆ มากขึ้น หนุ่มสาวนิยมสูบบุหรี่ กินเหล้าและแต่งตัวเปิดเผยมากกว่าเดิม ใส่กระโปรงสั้น เลื้อยคอกเล็ก ตัดผมสั้นเหมือนผู้ชาย หนุ่มสาวพวกนี้ถูกมองว่าเป็นพวกหัวรุนแรงและไม่ได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่

นวนิยายสงครามของ เฮมมิงเวย์ เรื่อง *The Sun Also Rises* สะท้อนค่านิยมและวิถีชีวิตของคนหนุ่มสาวยุคหลังสงครามตามที่กล่าวมาแล้วได้อย่างชัดเจน ตัวละครใช้ชีวิตไร้แก่นสาร มีค่านิยมกิน ดื่ม เที่ยวเป็นหลักและมีความสุขกับการได้ไปงานเลี้ยงต่าง ๆ

เบรตต์ใช้ชีวิตเหมือนหนุ่มสาวยุคใหม่ทั้งท่าทาง การแต่งกายและค่านิยมที่คบผู้ชายได้อย่างเปิดเผย เบรตต์คบผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เช่น ท่านแคนด์ โคห์น ไมค์และเจค โดยที่เธอไม่เห็นว่าเป็นเรื่องผิด การแต่งกายของเบรตต์เป็นเหมือนผู้หญิงยุคหลังสงครามทั่วไปที่นิยมกันคือ ใส่กระโปรงสั้น เสื้อคอเล็ก สักผมสั้น และมีท่าทางเหมือนผู้ชาย

Brett was damned good – looking. She wore a slipover jersey sweater and tweed skirt, and her hair was brushed back like a boy's ... (Hemingway, 1926 : 22)

นอกจากการแต่งกายของผู้หญิง การใช้ชีวิตก็เปลี่ยนไป หนุ่มสาวรุ่นใหม่ออกมาสนุกมากกว่าที่จะมุ่งหาความหมายในชีวิต บรรยากาศการดื่มเหล้าระหว่างบิลกับเจคแสดงให้เห็นถึงความพอใจในการใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเพราะในขณะที่เกิดสงครามไม่ได้ใช้ชีวิตที่สนุกสนานเต็มที่เช่นนี้ ทั้งบิลและเจคเป็นเหมือนคนหนุ่มสาวทั่วไปที่มีค่านิยมเปลี่ยนไป ดังคำพูดของเจค ดังนี้

(Jake) “I say. Really you don't know how much it means. I've not much fun since the war.”

(Bill) “This is giving to give me pleasure” (Hemmingway, 1926 : 129)

จากประเด็นที่กล่าวมาแล้วข้างต้นล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านมารยาท ค่านิยม ศีลธรรมไปจากเดิม แม้จะถูกต่อต้านจากพวกหัวอนุรักษ์แต่คนหนุ่มสาวยุคหลังสงครามก็ไม่ใส่ใจกับทำตามความคิดและสิ่งที่คุณต้องการอย่างเปิดเผย พฤติกรรมและมารยาทที่เปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นค่านิยมทางสังคมของคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่หลังสงคราม

3.2 องค์ประกอบของนวนิยายสงคราม

3.2.1 โครงเรื่อง

โครงเรื่อง *A Farewell To Arms*

โครงเรื่องหลักเป็นเรื่องความรักระหว่างเฮนรีตัวละครเอกฝ่ายชายและบาร์คเลย์ตัวละครเอกฝ่ายหญิง อุปสรรคที่คอยขัดขวางความรักของคนทั้งสองคือ กฎของสงครามที่ห้าม

มิให้ทหารที่กำลังอยู่ในสงครามแต่งงานเด็ดขาด ทั้งคู่จึงต้องแอบพบกันและปิดบังความสัมพันธ์ไม่ให้ใครรู้ จากนั้นอุปสรรคต่อมาก็คือการที่เฮนรีและบาร์เคลย์ต้องพรากจากกันเพราะเฮนรีต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในสงครามต่อหลังจากที่อาการบาดเจ็บดีขึ้นแล้ว ซึ่งขณะนั้นบาร์เคลย์กำลังตั้งท้อง ความสัมพันธ์ของทั้งคู่หยุดลงชั่วคราว จนเหตุการณ์ดำเนินมาถึงจุดสูงสุด (Climax) อยู่ตอนที่เฮนรีตัดสินใจกระโดดน้ำหนีก่อนที่จะถูกตัดสินลงโทษ เท่ากับว่าเฮนรีตัดภาระหน้าที่ความรับผิดชอบทั้งหมดออกจากตัวแล้ว ไม่เกี่ยวข้องกับสงครามอีกและพร้อมจะเริ่มต้นชีวิตครอบครัวตามที่ทั้งคู่หวังไว้ ซึ่งคล้ายกับว่าจะเป็นการปิดเรื่องอย่างมีความสุข แต่เหตุการณ์ไม่เป็นเหมือนที่คิด บาร์เคลย์คลอคลุกคายเรื่องราวจึงจบลงที่ความผิดหวังและความเสียใจของเฮนรีที่ต้องสูญเสียภรรยาและถูกไป ตอนจบของเรื่องนี้เน้นให้เห็นถึงสภาวะจิตใจของคนที่ย้ายแพ่ ที่ต้องพลัดพรากจากคนรัก ไม่สมหวังในความรัก ซึ่งตอนจบเช่นนี้เป็นลักษณะการจบเรื่องแบบหนึ่งของนวนิยายสงคราม

โครงเรื่อง *Three Soldiers*

เนื่องจากนวนิยายสงครามเรื่องนี้มีตัวละครเอกถึง 3 คน ซึ่งแต่ละคนต่างมีความขัดแย้งกันคนละอย่าง ดังนั้นการนำเสนอโครงเรื่องจึงต้องแยกดูทีละส่วนโดยใช้ตัวละครเอกเป็นหลัก เริ่มจากฟูเชลลิ สงครามเป็นอุปสรรคต่อความรักและหน้าที่ของฟูเชลลิจึงแยกวิเคราะห์ทีละส่วน ฟูเชลลิมีความมุ่งหมายที่จะทำสงครามที่แนวหน้าเพื่อจะได้แสดงความสามารถและได้เลื่อนขั้นเป็นสิบโท แต่มีอุปสรรคมาขัดขวางไม่ให้ฟูเชลลิสมหวัง อุปสรรคที่ทำให้ฟูเชลลิต้องผิดหวัง คือการที่กองทัพไม่เห็นคุณค่าของเขา อุปสรรคนี้เป็นจุดเริ่มของความขัดแย้งระหว่างฟูเชลลิและกองทัพ ความขัดแย้งที่เห็นคือ กองทัพมอบหมายงานให้ฟูเชลลิมีหน้าที่เยี่ยงคนรับใช้ที่คอยทำความสะอาดโรงฝึกทหารและรับใช้สิบเอก ความขัดแย้งนี้ดำเนินต่อไปถึงตอนที่ฟูเชลลิได้ไปฝรั่งเศสเขาดีใจมากเพราะคิดว่าจะได้ไปประจำแนวหน้า แต่แล้วเขาก็กลับต้องมาอยู่ที่แผนกอย่างไม่เต็มใจ มีเหตุการณ์ที่ทำให้ฟูเชลลิมีความหวังว่าจะได้เป็นสิบโทเข้ามาแทรกกระหว่างความขัดแย้งนั้นเพราะสิบโทที่หน่วยไม่สบายต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล ขณะนั้นมีข่าวลือออกมาว่ากองทัพจะสนับสนุนคนอื่นขึ้นมาแทน แต่ไม่นานสิบโทก็กลับมาทำงานตามปกติ ฟูเชลลิจึงไม่สมหวัง ตอนสุดท้าย ฟูเชลลิตัดสินใจขอย้ายตัวเองไปอยู่แผนกดาเพราะเห็นว่าเป็นงานที่ตนถนัดจึงน่าจะมีโอกาสเลื่อนขั้นได้ แต่สุดท้ายฟูเชลลิรู้แน่แล้วว่าทำอย่างไรตนก็ไม่ได้เลื่อนขั้นจนนำมาสู่ตอนปิดเรื่องเมื่อฟูเชลลิถูกย้ายไปประจำโรงครัว มีหน้าที่หาอาหาร ล้างจาน ภูพื้น ซึ่งเป็นงานที่น่าเบื่อ กว่าเดิม แต่ก็ยังไม่ได้เป็นสิบโทตามความใฝ่ฝัน

ส่วนเรื่องความรักฟูเชลลิกก็ไม่สมหวังเช่นกัน เห็นได้จากตอนเปิดเรื่องถึงความสัมพันธ์ระหว่างฟูเชลลิกและมาบีแฟนของเขา สงครามเข้ามาเป็นอุปสรรคขวางกั้นความรักของคนทั้งสอง เพราะเมื่อเกิดสงครามฟูเชลลิกเข้ามาเป็นทหารจึงต้องจากมาบีไป เพราะห่างไกลจากมาบีจึงทำให้ฟูเชลลิกหลงรักอีวอน (Yvonne) แต่ก็เกิดอุปสรรคที่สองขึ้นอีกเพราะสิบเอกออสเลอร์ก็สนใจอีวอนเช่นกัน เหตุการณ์เริ่มตึงเครียดขึ้นเพราะฟูเชลลิกคิดว่าจะเสียดีวอนไปจึงรีบขออีวอนแต่งงาน แต่อีวอนปฏิเสธคำขอของฟูเชลลิก อุปสรรคความรักของฟูเชลลิกคือสิบเอกออสเลอร์เพราะฟูเชลลิกรู้ความจริงว่าสิบเอกออสเลอร์และอีวอนมีสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน ในที่สุดฟูเชลลิกก็ยอมรับกับความจริงที่เกิดขึ้นได้ ผู้อ่านจึงคาดคะเนถึงตอนจบของเรื่องได้ว่าฟูเชลลิกต้องผิดหวังจากอีวอน แต่ความทุกข์ของฟูเชลลิกไม่จบแค่นั้น มาบีซึ่งเป็นแฟนเก่าของฟูเชลลิกเลือกแต่งงานกับผู้ชายคนอื่น ความหวังเรื่องที่ฟูเชลลิกจะแต่งงานกับมาบีหลังสงครามสงบจึงเป็นไปได้ จะเห็นได้ว่าสงครามทำให้ฟูเชลลิกรู้สึกพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงเพราะฟูเชลลิกผิดหวังจากเรื่องหน้าที่การงานและความรักในเวลาเดียวกัน ความใฝ่ฝันที่ตั้งไว้ไม่มีทางเป็นจริง

สำหรับชีวิตของคริสฟิลด์ (Chrisfield) ตัวละครเอกอีกตัวในเรื่อง *Three Soldiers* เต็มไปด้วยความขัดแย้งแบบภายนอก คือความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เปิดเรื่องด้วยความขัดแย้งระหว่างคริสฟิลด์และสิบโทแอนเดอร์สัน สาเหตุของความขัดแย้งเกิดขึ้นเนื่องจากทั้ง 2 คนมีเรื่องทะเลาะกันในบาร์แห่งหนึ่งและบังเอิญคริสฟิลด์ไปแทงแอนเดอร์สันจนบาดเจ็บ ความขัดแย้งเข้มข้นขึ้นเมื่อแอนเดอร์สันและคริสฟิลด์มาพบกันที่หน่วยทหารหน่วยหนึ่งระหว่างเกิดสงคราม จากนั้นทั้งคู่มีความขัดแย้งกันตลอดมา เช่น แอนเดอร์สันมักคอยกลั่นแกล้งและพูดจาขี้ขู่ให้คริสฟิลด์โกรธ แต่คริสฟิลด์ทำอะไรแอนเดอร์สันไม่ได้จึงเก็บความโกรธไว้ในใจ ในที่สุดคริสฟิลด์ตัดสินใจยุติความขัดแย้งด้วยการใช้ระเบิดฆ่าแอนเดอร์สันในป่าแห่งหนึ่งขณะที่แอนเดอร์สันกำลังบาดเจ็บ แต่มีคนเห็นเหตุการณ์ส่งผลให้คริสฟิลด์ถูกตำรวจตามจับเรื่องราวจึงจบลงที่คริสฟิลด์ตัดสินใจหนีความผิดทำให้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องใช้ชีวิตอย่างหลบซ่อน

ตัวละครตัวสุดท้ายของเรื่อง *Three Soldiers* คือ แอนคริว ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับแอนคริวมีทั้งความขัดแย้งภายนอก และความขัดแย้งภายใน ความขัดแย้งภายในคือการที่แอนคริวมีจิตใจสับสนและไม่สบายใจเมื่ออยู่ในกองทัพ ตอนเปิดเรื่องปูพื้นให้ผู้อ่านทราบว่าแอนคริวมีจุดมุ่งหมายจะเป็นนักแต่งเพลง แต่อุปสรรคที่มาขัดขวางคือสงคราม เพราะแอนคริวต้องเข้ามาเป็นทหารจึงต้องหยุดความใฝ่ฝันไว้ก่อน ระหว่างอยู่ในสงครามแอนคริวมีความขัดแย้งในใจตลอดเวลา สาเหตุของความขัดแย้งเกิดจาก แอนคริวอยากเป็นนักแต่งเพลง แต่ก็มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ และ

ยังขัดแย้งในใจว่าทำไมต้องมีสงคราม การทำสงครามได้ประโยชน์อะไร ส่วนความขัดแย้งภายนอกที่แอนคริวประสบ คือ ตอนที่แอนคริวถูกจับข้อหาไม่มีใบอนุญาตให้ออกนอกเมือง และไม่คิดเครื่องหมายยศ เขาถูกทหารซ้อมก่อนที่จะจับไปขังในค่ายใช้แรงงาน แอนคริวรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับความยุติธรรมจากกองทัพจึงตัดสินใจว่าข่าน้ำหนึ่อออกมา การตัดสินใจครั้งนี้ของแอนคริวส่งผลให้เขาในเวลาต่อมา คือ แอนคริวต้องอยู่อย่างหลบๆซ่อนๆ แม้มีโอกาสดังเพลงตามความใฝ่ฝันแต่โชคไม่เข้าข้างแอนคริว ในตอนจบของเรื่องแอนคริวยังพบกับอุปสรรคขัดขวางไม่ให้เขาทำตามความฝันได้ นั่นคือ แอนคริวถูกจับขณะกำลังแต่งเพลง โทษฐานที่หนีออกจากค่ายใช้แรงงาน ะเมื่อตำรวจเข้ามาถึงมีลมวูบใหญ่พัดมา ทำให้กระดาษแต่งเพลงของแอนคริวปลิวว่อนท่ามกลางสายลม ที่พัดเอาความใฝ่ฝันของแอนคริวลอยหายไป ส่วนในเรื่องความรักแอนคริวก็ไม่สมหวังเพราะ ร็อด (Rod) ไม่เข้าใจถึงเหตุผลที่แอนคริวหนีออกมาจากค่ายใช้แรงงาน เธอจึงตีตัวออกห่างแอนคริวไป ปล่อยให้แอนคริวเผชิญชีวิตตามลำพัง จากโครงเรื่องข้างต้นเห็นได้ว่าผลของสงครามยังคงมีอิทธิพลต่อแอนคริวเพราะขณะที่แอนคริวแต่งเพลงอยู่นั้นสงครามได้จบสิ้นลงแล้ว แต่สงครามก็ยังทำร้ายตัวละครไม่ให้สมหวัง

โครงเรื่องของนวนิยายสงครามเรื่อง *Three Soldiers* มีลักษณะคล้ายกับโครงเรื่อง *A Farewell To Arms* ประเด็นที่ว่าสงครามเข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่อง นอกจากนี้ยังเป็นตัวสร้างปมขัดแย้งทั้งภายในและภายนอก และเป็นอุปสรรคตัวสำคัญด้านหน้าที่การงาน ความรัก และจุดมุ่งหมายของตัวละครซึ่งส่งผลทำให้ตัวละครไม่สมหวังในตอนจบหรือพบกับความพ่ายแพ้

โครงเรื่อง *One Man's Initiation-1917*

ตอนเปิดเรื่องทำให้ทราบว่าตัวละครมาร์ตินเข้าร่วมสงครามเพราะต้องการแสวงหาเสรีภาพและแสวงหาความหมายของสงคราม เมื่อเข้ามาอยู่ในสงครามมาร์ตินได้เห็นความตายและความทุกข์ทรมานจึงเริ่มสงสัยและตั้งคำถามให้ตัวเองว่าจะยอมรับความเลวร้ายและความเป็นทาสหรือควรจะรังเกียจและต่อต้านสงคราม ความสงสัยของมาร์ตินเพิ่มมากขึ้นเมื่อได้คุยกับทหารฝรั่งเศสที่มีแนวคิดต่อต้านสงครามและอยากปฏิวัติสังคมให้ดีขึ้น มาร์ตินเริ่มมีความคิดคล้อยตามทหารฝรั่งเศส แต่ทหารฝรั่งเศสตายไปก่อนจึงทำให้ความสงสัยเรื่องการปฏิบัติของมาร์ตินไม่คลี่คลาย มีเหตุการณ์ที่ทำให้มาร์ตินเริ่มเชื่อว่าการปฏิบัติช่วยทำให้สังคมดีขึ้น และตระหนักว่า โลกนี้ช่างโหดร้าย คือตอนที่มาร์ตินพบช่างประมงเท้า ซึ่งนำรองเท้าของพวกทหารที่ตายแล้วมาซ่อม หลังจากนั้นนำไปขายต่อ หรือเรียกอีกอย่างว่าเอาของคนตายมาหากิน ในที่สุดมาร์ตินหาความหมาย

ของสงครามได้ในตอนจบว่าสงครามคือความโหดร้าย และเสรีภาพในสงครามไม่มีอยู่จริง ดังนั้นสงครามจึงทำให้มาร์ตินกลายเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย

จะเห็นได้ว่าโครงเรื่องของ *One Man's Initiation-1917* ไม่ได้เน้นที่ความขัดแย้งหรืออุปสรรคภายนอก แต่เน้นที่ความขัดแย้งภายในของมาร์ตินเองว่าจะยอมทนอยู่ในสงครามที่ตนไม่ชอบหรือจะปฏิบัติ ขณะเดียวกันเขาตระหนักว่าตนเองไม่มีอำนาจหรือกำลังเพียงพอที่จะทำเช่นนั้น จึงอยู่อย่างสงสัย และหมกมุ่นอยู่กับการหาคำตอบให้ตัวเองว่า จะปฏิบัติหรือยอมทนตลอดเวลา สุดท้ายจึงพบคำตอบว่าสงครามเป็นเรื่องโหดร้ายจึงน่าจะมีการปฏิบัติ และหวังว่าสักวันหนึ่งสังคมดีขึ้น และตัวเขาก็เป็นคนหนึ่งที่จะช่วยทำให้สังคมน่าอยู่มากขึ้น

โครงเรื่อง *The Sun Also Rises*

โครงเรื่องของ *The Sun Also Rises* เป็นการสะท้อนชีวิตของคนยุคหลังสงครามโดยใช้กลุ่มตัวละครและความรักระหว่างเจคและเบรตต์เป็นตัวละครตัวสะท้อนปัญหา เมื่อเบรตต์ไปมีสัมพันธ์กับโคห์นขณะที่เป็นคู่หมั้นกับ ไมค์ เรื่องยุ่งยากมากขึ้นเพราะเบรตต์ไม่แยแสทั้ง ไมค์และโคห์น แต่เธอกลับไปหลงรักโรมีโร ทั้งโคห์น ไมค์ เจค ไม่พอใจเบรตต์มาก แต่วิธีการแก้ปัญหาของแต่ละคนไม่เหมือนกัน โคห์นแก้ปัญหาด้วยความรุนแรง เช่น การที่เขาต่อเจคและโรมีโรยิ่งทำให้ความขัดแย้งรุนแรงและตึงเครียดมากขึ้น ไมค์หึงเบรตต์จึงแก้ปัญหาด้วยการดื่มเหล้าไปวัน ๆ และคอยพูดจาเสียดสีเบรตต์และโคห์น ส่วนโคห์นแก้ปัญหาด้วยการนั่งเฉย จนในที่สุดเบรตต์ตัดสินใจไปอยู่กับโรมีโร แต่ไม่สามารถประคองชีวิตให้ราบรื่นได้ เบรตต์อยู่กับโรมีโรได้ไม่นาน เธอจึงตัดสินใจทิ้งโรมีโร ปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ ได้คลี่คลายลงจากการที่เบรตต์ตัดสินใจเช่นนี้ ในตอนจบเบรตต์กลับมาหาเจคเพราะเธอตระหนักว่าเจคเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด และทั้งคู่น่าจะมีโอกาสดีที่จะอยู่ร่วมกัน

จะเห็นได้ว่า *The Sun Also Rises* เป็นเรื่องการใช้ชีวิตของคนหนุ่มคนสาวยุคหลังสงครามที่มีแต่ความวุ่นวาย และความขัดแย้ง ซึ่งมีสาเหตุมาจากสงคราม แต่ตอนจบשממי้งเวย์ทำให้ตัวละครเอกชายหญิงมีความหวังที่จะดำเนินชีวิตต่อไปท่ามกลางสังคมที่ไร้แก่นสาร ถึงแม้ว่าทั้งคู่ตระหนักว่าเป็นเรื่องยากก็ตาม

โครงเรื่อง U.S.A.

ตัวละครในเรื่อง U.S.A. ซึ่งมีมากถึง 12 ตัวต่างพบกับอุปสรรคและมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องเสนอให้เห็นถึงอุปสรรคของตัวละครแต่ละตัวว่ามีอะไรบ้าง และทำไมตัวละครถึงพ่ายแพ้

เริ่มจาก เจ.คับบลิว ซึ่งฐานะทางบ้านยากจนมากจึงดิ้นรนต่อสู้ชีวิตเพื่อจะได้รับความร่ำรวยในบ้านปลาย ซึ่งเป็นจุดหมายที่เขาใฝ่ฝัน ช่วงแรกดูเหมือนว่า เจ.คับบลิว จะไม่พบกับอุปสรรคที่มาขัดขวางความตั้งใจของเขา ชีวิตของเขารุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ จากการทำธุรกิจหลายประเภทและได้ผลกำไรดี จุดหักเหที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของ เจ.คับบลิวคืออุปสรรคทางธรรมชาติ เนื่องจากเขาอายุมากขึ้นและสุขภาพเริ่มไม่แข็งแรง อีกทั้งเริ่มเบื่อบริษัทการทำงานจึงตัดสินใจเลิกทำธุรกิจทุกอย่าง เพราะเหนื่อยมาเกือบตลอดชีวิตแล้ว ผู้อ่านเข้าใจว่าเจ.คับบลิวคงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในตอนแรก แต่ตอนจบของเรื่องกลับหักเห เพราะ เจ.คับบลิวไม่มีความสุขในบ้านปลายชีวิต เนื่องจากไม่มีคนเข้าใจ อีกทั้งภรรยาที่กำลังจะตาย ลูกๆ ต่างคนต่างทำงานไม่มาสนใจเขา เขารู้สึกเหงา โดดเดี่ยวเหมือนอยู่คนเดียวในโลก ชีวิตของเจ.คับบลิว ถึงแม้จะสมหวังในจุดหมาย เพราะมีเงินและฐานะที่มั่นคง แต่กลับไม่พบความสุขทางใจ

ตัวละครต่อไป คือชาร์ลีย์ เปิดเรื่องมาพบว่าครอบครัวของชาร์ลีย์ยากจน ในวัยเด็ก เขาต้องดิ้นรนหาเงินทำงานตามอุ้งมือรถเพื่อประทังชีวิต จนเมื่อเกิดสงคราม เขาสมัครเป็นทหารในหน่วยการบิน ทำหน้าที่เป็นช่างซ่อมเครื่องบิน เมื่อสงครามสงบ ชาร์ลีย์มาทำงานที่บริษัทขายเครื่องบิน ชีวิตของชาร์ลีย์ดีขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับว่าจะราบรื่นทุกอย่าง เขาประสบความสำเร็จถึงขนาดเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทการบิน แต่อุปสรรคที่เข้ามาทำลายความรุ่งเรืองของ ชาร์ลีย์ คือเขาเล่นหุ้นขาดทุนและถูกเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนโกงเงิน อุปสรรคของเรื่องตอนนี้ทำให้ชีวิตของเขาพลิกผันต่ำลง เงินหมด เขาท้อแท้ในชีวิต ไม่เพียงเท่านั้นชาร์ลีย์ยังพบอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ชาร์ลีย์ถึงกับท้อแท้และหมดหวังในชีวิต นั่นคือภรรยาขอหย่าเพราะจับได้ว่าชาร์ลีย์มีภรรยาน้อย เมื่อชาร์ลีย์ไม่หลงเหลืออะไรอีกเขาจึงตัดสินใจนำชีวิตของตนเองมาสู่จุดตกต่ำที่สุดด้วยการประชดชีวิต เขาใช้ชีวิตไร้สาระ กินเหล้ามาไปวันๆ เทียวผู้หญิง ในตอนจบแสดงให้เห็นบ้านปลายของชาร์ลีย์ว่า พบกับการสูญเสียความรัก ทรัพย์สินสมบัติและไม่มีแม้แต่เพื่อน จึงเป็นเหตุให้เขาไม่พบความสุขทางใจ

คิดมาจากครอบครัวค่อนข้างยากจนเขาจึงต้องสู้ชีวิตมาตลอด เหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตของ คิคคิขึ้น คือการที่เขาตัดสินใจเข้าทำงานกับบริษัทของเจ.ดับบลิว ทำให้คิคมีฐานะดีขึ้น ซึ่งดูเหมือนว่าน่าจะสบาย ชีวิตของคิคแทบไม่มีอุปสรรคแต่อุปสรรคที่ทำให้ชีวิตของคิคล้มเหลวคือตัวของคิคเองที่ตัดสินใจใช้ชีวิตเสเพล เทียวผู้หญิง คิ้มเกล้าเพราะหลงคิดไปว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความสุข การตัดสินใจของคิคนำไปสู่คอบจบซึ่งชี้ให้เห็นว่าคิคไม่มีความสุขในชีวิต เพราะคิคไม่มีผู้หญิงที่เข้าใจ อยู่เคียงข้างและกลายเป็นคนติดเหล้า

โครงเรื่องของตัวละครเอเวอร์ลีนเกี่ยวกับความรักซึ่งมีอุปสรรคมากมายมาขัดขวาง ทำให้ชีวิตรักของเธอไม่สมหวัง อุปสรรคแรกที่ทำให้ความรักระหว่างเอเวอร์ลีนและโจเซ่ไปกันไม่รอดเนื่องจากความแตกต่างทางความคิดในการดำรงชีวิต กล่าวคือ โจเซ่เป็นคนที่อยู่ในโลกแห่งความจริงส่วนเอเวอร์ลีนอยู่ในโลกของความฝัน ต่อมาเธอพบรักกับพอลล์แต่ก็ต้องพบกับอุปสรรคทางด้านความคิดและอุปนิสัย ทั้งสองจึงเลิกกัน จากเหตุการณ์ทั้ง 2 ทำให้เอเวอร์ลีนเริ่มเกิดความสับสนและขัดแย้งในใจว่าทำไมชีวิตรักของเธอจึงล้มเหลว ซึ่งเธอก็หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ อีกทั้งเธอยังต้องใช้ชีวิตท่ามกลางสังคมที่จอมปลอม ไม่มีสาระ การที่เธอคิดว่าชีวิตไม่มีแก่นสาร มีแต่ความน่าเบื่อ เธอจึงตัดสินใจหาจุดจบให้ตัวเองพ้นจากสภาพที่น่าเบื่อนี้โดยการกินยามาตัวตายในตอนจบของเรื่อง

ชีวิตของตัวละครมาร์โกมีอุปสรรคน้อยมาก เธอสามารถไปถึงจุดมุ่งหมายที่เธอใฝ่ฝันได้ ตอนเปิดเรื่องเธอมีชีวิตยากจนลำบากมากจึงมีความทะเยอทะยานสูง เธอต้องการความร่ำรวยและความมีหน้ามีตาทางสังคม เธอจึงตัดสินใจเป็นดาราทองซึ่งส่งผลให้เธอมีเงินและอยู่ในสังคมที่มีคนยอมรับ ตอนจบของเรื่อง เธอใช้ชีวิตสะดวกสบาย มีวัตถุอำนวยความสะดวก มีชื่อเสียง แต่วิถีชีวิตของเธอหมกมุ่นอยู่กับการหาเงินเพื่อนำมาซื้อสิ่งที่บ่งบอกถึงความมีหน้ามีตาทางสังคม เช่น บ้านหลังใหญ่ รถยนต์ราคาแพง แต่รายได้ที่มาร์โกได้รับไม่เพียงพอกับรายจ่าย เธอใช้เงินเกินตัว และฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น สิ่งที่มาร์โกกระทำเพียงเพื่อต้องการเข้ากับสังคมที่นิยมความหรูหราและวัตถุซึ่งเป็นสังคมที่จอมปลอม

ตัวละครแอนน์พบกับอุปสรรคด้านชีวิตรักจนนำไปสู่ความตาย เปิดเรื่องขึ้นมาว่าแอนน์มีฐานะดี ครอบครัวอบอุ่น แต่ชีวิตเธอเริ่มมีความขัดแย้งกับคิค เพราะคิคไม่รับผิดชอบลูกในท้อง เธอเสียใจและกลัวพ่อแม่จะรู้และต่อว่าเธอ การกระทำของคิคทำให้เธอตัดสินใจประชดชีวิตด้วยการคิ้มเกล้า สิบบุหรี เกี่ยวกับผู้ชายหลายคน ใช้ชีวิตไม่มีกฎเกณฑ์ การตัดสินใจคบผู้ชายมากหน้า

หลายคนนำไปสู่จุดจบของชีวิตที่น่าเศร้าเพราะแอนน์เห็นชีวิตเป็นเรื่องล้อเล่น เมื่อเลิกจากคนนี้ก็ไปคบผู้ชายคนใหม่จนกระทั่งมาพบกับปีแอร์ผู้ชายคนล่าสุด แอนน์ไม่ได้คบกับปีแอร์อย่างจริงจัง เธอเห็นปีแอร์เป็นเพียงเพื่อนที่ขิว เมื่อเธอมีโอกาสนั่งเครื่องบินที่ปีแอร์ขับ การแสดงออกของเธอแสดงให้เห็นว่าเธอไม่เห็นความสำคัญของชีวิต เธอบอกให้ปีแอร์ขับเครื่องบินฉวัดเฉวียนและเร็ว เพราะต้องการความสนุกซึ่งนำไปสู่ความตายของคนทั้งสอง จะเห็นได้ว่าแอนน์ใช้ชีวิตไม่มีสาระ เพราะประชดชีวิตเนื่องจากผิดหวังจากคิค

เจนนี่เป็นตัวละครที่ไม่ค่อยพบกับอุปสรรคในชีวิตมากนัก เธอมาจากครอบครัวค่อนข้างยากจนจึงต้องหางานทำตั้งแต่เด็ก เมื่อพบความรักเธอไม่สมหวังเพราะสงครามเป็นอุปสรรค เนื่องจากคนรักของเธอต้องไปสงคราม แต่เธอไม่ได้จริงจังกับเรื่องความรัก จุดที่ทำให้เจนนี่สร้างฐานะให้ดีขึ้นได้คือการทำที่เธอตัดสินใจไปเป็นเลขานุการในบริษัทของ เจ.ดับบลิว ซึ่งถือเป็นพลิกผันในชีวิตเธอ เพราะการตัดสินใจครั้งนี้ให้เธอใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมชนชั้นกลาง

เอลิเนอร์เป็นตัวละครที่มีจุดมุ่งหมายในชีวิตว่าจะต้องไปให้พ้นจากสภาพครอบครัวที่ยากจนและต้องยกระดับฐานะทางการเงินและทางสังคมให้ได้ซึ่งเธอก็สามารถทำได้เพราะไม่มีอุปสรรคมาขัดขวางชีวิตทางเธอรบรื่นสมหวังทุกอย่าง เธอตัดสินใจมาทำงานที่บริษัทมาร์แชลฟิลด์ทำให้ได้พบกับเอลิซา ผู้ดีสังคมชั้นสูงพาเธอเข้ามาสัมผัสกับชีวิตที่หรูหราตามที่เธอต้องการ หลังจากนั้นชีวิตของเธอยังสมหวังขึ้นอีก เธอรับจ้างทำงานให้กับบริษัทของ เจ.ดับบลิว จนมีฐานะดีขึ้น เธอหลุดพ้นจากความจนและมีความสุขอยู่ในสังคมชั้นสูง ส่วนเรื่องความรักเธอพบอุปสรรคบ้างเล็กน้อยเมื่อตอนที่เธอแอบรัก เจ.ดับบลิว แต่เขามีภรรยาแล้ว เธอจึงตัดใจออกไปจากชีวิตของ เจ.ดับบลิว หลังจากนั้นเธอหมั้นกับขุนนางเก่าของรัสเซีย แต่วิถีชีวิตของเธอติดอยู่ในสังคมที่ไร้แก่นสาร คือ สังคมที่ให้ความสำคัญกับวัตถุ และความหรูหรา เวลาเธอแต่งตัวออกงานมักใส่เสื้อผ้าและใช้ของที่มียี่ห้อแพงเพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าเธอเป็นคนมีรสนิยมดีและเพื่อต้องการการยอมรับจากคนในสังคม

เบนเป็นตัวละครที่มีความขัดแย้งกับสังคมตลอดเวลาจึงไม่สมหวังเรื่องหน้าที่การงาน ส่วนเรื่องความรักก็ยังพบอุปสรรคเนื่องจากเขาให้ความสำคัญกับงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาให้ครอบครัว เบนเป็นคนมีพื้นฐานสนใจเรื่องการเมืองและสังคม จุดที่ทำให้เบนเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาแรงงานคือตอนที่เบนรู้จักกับนิค เพราะนิคสอนให้เบนรู้จักการประท้วงเป็นคนแรก และหลังจากนั้นเป็นต้นมาเบนก็เป็นแกนนำประท้วงอยู่เสมอซึ่งกลายมาเป็นจุดเริ่มความขัดแย้งระหว่าง

เบนกับสังคม ความขัดแย้งกับสังคมที่ความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เช่น เหตุการณ์ที่เบนไปประท้วงเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับคนงานมราเมืองซีเอทเทิล จนมาถึงเหตุการณ์ที่เบนตัดสินใจเป็นฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล ด้วยการพุดคัดค้านที่รัฐบาลนำประเทศเข้าสู่สงครามส่งผลให้เบนถูกตัดสินใจจำคุก 10 ปี

แมรี่เป็นอีกหนึ่งตัวละครที่มีความขัดแย้งกับสังคมนำไปสู่จุดจบที่พ่ายแพ้ พื้นฐานครอบครัวของเธอไม่อบอุ่น เธอจึงตั้งความหวังว่าถ้ามีครอบครัวจะต้องมีความอบอุ่นและให้เวลากับครอบครัวเต็มที่ แมรี่เป็นคนที่สนใจเรียนวิชาเกี่ยวกับแรงงานจึงส่งผลให้เธอตัดสินใจอุทิศตนให้กับปัญหาแรงงานซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องพบกับอุปสรรคและความขัดแย้งทั้งด้านหน้าที่และความรัก กล่าวคือ หลังจากที่แมรี่เข้ามาทำงานในสหพันธ์แรงงานเธอคบกับเบนและคอน แต่ต้องผิดหวังกับความรักทั้ง 2 ครั้ง เพราะทั้งเบนและคอนต้องเดินทางไปจัดการชุมนุมตามเมืองต่างๆ ทำให้ไม่มีเวลาให้ครอบครัว แมรี่เองก็ไม่มีเวลาให้ครอบครัวเท่าไรนักเพราะต้องทำงานแก้ปัญหาให้กับพวกแรงงาน เธอจึงผิดหวังที่ไม่สามารถมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นตามที่ตั้งใจไว้ได้ ปมความขัดแย้งกับสังคมที่เด่นชัดที่สุด คือ เหตุการณ์ที่แมรี่ตัดสินใจเข้าร่วมการประท้วงเรียกร้องความยุติธรรมให้กับแรงงานชาวอิตาลี 2 คน แต่ไม่เป็นผล ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความพ่ายแพ้ต่อปัญหาสังคมของแมรี่ จะเห็นได้ว่าปัญหาหรืออุปสรรคที่ทำให้แมรี่ไม่สมหวังทั้งหน้าที่การงาน และความรักมีสาเหตุมาจากการที่เธอตัดสินใจเลือกที่จะมีความขัดแย้งกับสังคมหรือมีความคิดต่อต้านสังคมจึงเป็นเหตุให้เธอพ่ายแพ้

ส่วนความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับแมคเป็นความขัดแย้งภายในจิตใจเพราะแมคต้องตัดสินใจเลือกระหว่างหน้าที่กับความรัก นอกจากนี้แมคยังมีความขัดแย้งกับสังคมเช่นเดียวกับเบนและแมรี่ชีวิตในวัยเด็กของแมคมีความขัดแย้งกับพวกนายทุนที่เอาเปรียบค่าแรงจึงทำให้แมคเกิดความคิดต่อต้านสังคมว่าสังคมไม่มีความไม่ยุติธรรม เหตุการณ์นี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้แมคเป็นตัวละครที่ขัดแย้งกับสังคมซึ่งส่งผลให้แมคตัดสินใจเป็นพวกแรงงานที่เรียกร้องความเป็นธรรมคืนมาให้แก่ชนชั้นแรงงาน ส่วนด้านความรักแมคไปมีความสัมพันธ์กับแมซึ่งเงินตั้งท้อง อุปสรรคของความรักคือหน้าที่การงานของแมค เพราะแมคจะไปทำงานปฏิบัติที่ประเทศเม็กซิโกจึงต้องตัดสินใจเลือกระหว่างครอบครัวและหน้าที่ ในที่สุดแมคตัดสินใจไปอยู่ที่เม็กซิโกมากกว่าที่จะกลับมาอเมริกาเพื่อมาสร้างครอบครัวกับแมซี่ จุดจบของแมคพบกับความพ่ายแพ้ เพราะฝ่ายที่แมคเข้าข้างแพ้การปฏิบัติ แมคจึงต้องหลบซ่อนเพราะกลัวถูกจับอีกทั้งเมื่อแมคต้องการกลับมาหาแมซี่ก็กลับไม่ได้

เนื่องจากเกิดสงครามทางทะเลจึงไม่มีเรือโดยสารเข้ามาที่อเมริกา สรุปได้ว่าอุปสรรคที่คอยขัดขวางความรักของแมคคือหน้าที่ต่อสังคมและสงคราม

สำหรับโจก็พบกับอุปสรรคด้านความรักและหน้าที่ ซึ่งเกิดจากการตัดสินใจของโจทั้งสิ้น โจเคิบโตมาพร้อมกับความขัดแย้งกับพ่อเพราะพ่อชอบตีเขา เหตุการณ์นี้เป็นชนวนให้โจหนีออกจากบ้านตั้งแต่วัยรุ่นและไม่กลับมาบ้านอีก ระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกบ้านโจพบกับอุปสรรคหลายอย่าง เช่น ไม่มีงานทำเพราะถูกรังเกียจว่าความรู้้น้อย แต่ในที่สุดโจก็มีงานทำ เขาตัดสินใจเป็นลูกเรือขนส่งสินค้าทางทะเล การตัดสินใจของเขาครั้งนี้ นับเป็นความผิดพลาดเพราะผลการตัดสินใจทำให้โจไม่พบความสุข กล่าวคือ ระหว่างเป็นลูกเรือขนส่งสินค้าโจพบกับอุปสรรคระหว่างการเดินทางหลายครั้ง เช่น ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นสายลับให้เยอรมัน และถูกทหารเยอรมันจมนเรือสินค้าเกือบเอาชีวิตไม่รอด ดังนั้นสงครามจึงเป็นอุปสรรคหรือปัญหาที่ทำให้ชีวิตการทำงานของโจไม่ราบรื่น ระหว่างเดินทางไปตามเมืองต่างๆ โจพบรักกับเดลลา (Della) แต่จากหน้าที่การงานของโจที่ต้องเดินทางตลอดเวลาทำให้เป็นอุปสรรคความรักของคนทั้งสอง ท้ายที่สุดชีวิตของโจไม่พบความสุข เพราะไม่สมหวังกับเดลลาและยังเป็นลูกเรือที่ไม่หลักแหล่งแน่นอน ไม่มีบ้านอยู่ ต้องใช้ชีวิตกับการเดินทางไปตลอด

จากโครงเรื่องของ U.S.A. โดยศึกษาผ่านชีวิตของตัวละครสามารถสะท้อนค่านิยมและปัญหาสังคมได้หลายประการ เช่น ค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับเงินและวัตถุเป็นใหญ่จนลืมคำนึงถึงจิตใจ เพราะคิดว่าเงินให้ความสุขได้และทำให้มีหน้ามีตาในสังคม ค่านิยมความฟุ้งเฟ้อใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย ใช้ชีวิตอยู่กับความสะดักสะบาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ชีวิตพบกับความสุขหรือความร่ำรวยที่แท้จริงตามที่ต้องการ (Robert C. Rosen , 1981 : 84) นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงคนในสังคมที่ไม่พอใจกับชีวิตความเป็นอยู่ของตัวเองจึงพยายามผลักดันและยกระดับฐานะของตนให้ดีขึ้น ซึ่งสังคมก็ให้โอกาสคนเลื่อนระดับสถานภาพทางสังคมได้โดยวัดจากเงิน กล่าวคือ ถ้ามีเงินก็จะถูกจัดให้อยู่ในสังคมชนชั้นกลาง หรือสังคมชนชั้นสูง ซึ่งแนวคิดมาจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับเงินเป็นใหญ่ เศรษฐกิจระบบนี้ทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ สังคมเกิดปัญหาช่องว่างระหว่างชนชั้น ซึ่งชนชั้นล่างจะถูกพวกคนรวยเอาเปรียบ โครงเรื่องของ U.S.A. ก็สะท้อนปัญหาสังคมนี้เช่นกัน เพราะมีตัวละครที่เกิดความขัดแย้งกับสังคมเช่น เบน และแมรี ที่คอยช่วยเหลือเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับชนชั้นล่าง กล่าวโดยสรุปคือ โครงเรื่อง U.S.A. สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของคน 2 ระดับ คือ ชนชั้นกลางและชนชั้นล่าง ซึ่งในโครงเรื่อง U.S.A. ส่วนใหญ่จะมาจากชนชั้นล่างแล้วพยายามพาตัวเองเข้าไปอยู่ในสังคมชนชั้นกลางหรือสูงให้ได้ เพราะต้องการการ

ยอมรับจากคนในสังคม วิธีชีวิตส่วนใหญ่จะอยู่กับการเล่นหุ้น งานเลี้ยง ส่วนวิถีชีวิตของคนชั้นต่ำ หมกมุ่นอยู่กับการเรียกร้องความ ชูฉัตรกรรม นอกจากสังคมจะเป็นอุปสรรคสำคัญของโครงเรื่อง สงครามก็เป็นอุปสรรคหรือปัญหาของตัวละครเช่นกัน จากโครงเรื่องของ *U.S.A.* พบว่าสงคราม เป็นอุปสรรคต่อความรักของตัวละครเงนี้ ขณะที่เงนี้มีความรักกับพอลเป็นช่วงที่เกิดสงคราม พอลตัดสินใจไปเป็นผู้สื่อข่าวสงครามที่ประเทศฝรั่งเศส ในใจของเงนี้ไม่อยากให้พอลไปแต่ไม่กล้าบอก เมื่อพอลไปถึงฝรั่งเศส เขาเขียนจดหมายมาหาเงนี้ 2-3 ฉบับ หลังจากนั้นก็ขาดการติดต่อ หรือ แมคที่ต้องการกลับอเมริกาหลังจากทำงานปฏิบัติที่เม็กซิโกเรียบร้อยแล้ว แต่พอลเป็นช่วงที่เยอรมันห้ามมิให้เรือโดยสารหรือเรือสินค้าของทุกประเทศแล่นผ่านเขตน่านน้ำที่ตนยึดครองอยู่จึง ทำให้แมคไม่สามารถกลับมาอเมริกาเพื่อมาหาคนรักได้

3.2.2 ตัวละคร

ตัวละครเอกทุกตัวของนวนิยายสงครามทั้ง 3 เรื่องเป็นทหารที่กำลังเข้าร่วมสงคราม เช่น คริสฟีลด์ ฟุเชลลิ แอนคริว จากนวนิยายเรื่อง *Three Soldiers* มาร์ติน จากเรื่อง *One Man's Initiation* และ เฮนรี่ จากเรื่อง *A Farewell To Arms* ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากสงครามได้ 5 ประการ ดังนี้ ตัวละครที่ได้ผลกระทบทางกายจากสงคราม ตัวละครที่ได้รับผลกระทบทางใจจากสงคราม ตัวละครที่ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้บังคับบัญชา ตัวละครที่พบจุดจบพ่ายแพ้ และตัวละครมีทัศนคติต่อต้านสังคม

3.2.2.1 ตัวละครที่ได้รับผลกระทบทางกายจากสงคราม

ตัวละครที่ได้รับบาดเจ็บทางกายมักเจ็บปวดทรมาน เพราะบาดเจ็บมักเกิดจากกระสุนปืน ระเบิด แก๊สพิษ อาวุธร้ายแรงเหล่านี้ทำลายร่างกายได้อย่างรวดเร็วโดยเฉพาะแก๊สพิษที่เข้าไปทำลายข้างในร่างกายจนคนเจ็บทนไม่ได้

เฮนรี่ ตัวละครเอกเรื่อง *A Farewell To Arms* ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการถูกสะเก็ดระเบิดของทหารฝ่ายออสเตรียขณะกำลังนั่งกินอาหารอยู่กับเพื่อนอีกสามคน เขาได้รับบาดเจ็บที่หัวเข่าจนต้องเข้ารับการผ่าตัดเอาสะเก็ดระเบิดออกและใช้เวลาพักฟื้นถึงสามเดือน สร้างความเจ็บปวดและทรมานมาก

My legs felt warm and wet and my shoes were wet and warm inside. I knew that I was hit and leaned over and put my hand on my knee. My knee

wasn't there. My hand went in and my knee was down on my skin. I wiped my hand on my shirt and another floating light came very slowly down and I looked at my leg and was very afraid. (Hemingway, 1957 : 55 – 56)

นอกจากเฮนรี่จะได้รับบาดเจ็บเองแล้วเขายังเห็นทหารอีกหลายคนที่ได้รับบาดเจ็บจากสงครามแต่ต้องนอนรอหมอเพราะจำนวนหมอไม่พอดูคนเจ็บ และอุปกรณ์ไม่เพียงพอ เฮนรี่เห็นภาพเหล่านี้ขณะที่ตัวเองถูกนำส่งสถานพยาบาลหลังจากถูกระเบิด เขาเห็นคนคาชอนเรียกราชและหมอซึ่งกำลังทำงานอย่างหนักเพื่อรักษาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บแต่ก็มีทหารบาดเจ็บอีกจำนวนมากที่นอนคอยรับการรักษาส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

The dead were off to one side. The doctors were working with their sleeves up to their shoulders and were red as butchers. There were not enough stretchers. Some of the wounded were noisy but most were quiet. (Hemingway, 1929 : 56 – 57)

นอกจากนี้ตัวละครที่ชื่อแอนดริวจากเรื่อง *Three Soldiers* ก็ได้รับบาดเจ็บจากสงครามเช่นกัน ในขณะที่เขากำลังลาดตระเวนอยู่นั้นได้ตกลงไปในหลุมโคลนจนขึ้นมาไม่ได้ซึ่งเป็นช่วงที่กระสุนปืนใหญ่ตกลงใกล้กับบริเวณที่เขาอยู่จึงถูกสะเก็ดระเบิดเข้าที่ขาได้รับบาดเจ็บ หลังจากนั้นเขาก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย เมื่อเขารู้สึกตัวว่าตนเองถูกสะเก็ดระเบิดและกำลังถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เขารู้สึกซาไปหมดทั้งขาแต่เมื่อหายซาก็เจ็บปวดมาก หลังการผ่าตัดเขารู้สึกอ่อนแอและต้องการพักผ่อนอยู่ในโรงพยาบาลนานๆ เพราะไม่อยากไปสนามรบและไม่อยากไปเผชิญกับสงครามแต่เขาก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะต้องกลับไปทำหน้าที่อย่างไม่เต็มใจ

3.2.2.2 ตัวละครที่ได้รับผลกระทบทางใจจากสงคราม

ตัวละครที่เข้าร่วมสงครามมักได้รับผลกระทบจากสงครามทั้งทางกายและทางจิตใจ เพราะสงครามเป็นสิ่งที่น่ากลัวและโหดร้าย เมื่อตัวละครเข้าไปอยู่ในสงครามมักจะชอบรับหรือทำใจไม่ได้ สงครามส่งผลกระทบทางใจต่อตัวละครหลายประการ เช่น รู้สึกว่าไม่มีความปลอดภัยในชีวิต รู้สึกว่าตนเองเป็นทาสของสงคราม ผู้วิจัยพบว่าตัวละครที่ได้รับความกระทบกระเทือนทางใจจากผลของสงครามแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ เมื่อได้รับบาดเจ็บทางใจแล้วแสดงออกมาอย่างชัดเจน เช่น เสียสติ คุ้ยคลั่ง และตัวละครที่เก็บความรู้สึกโกรธแค้น เบื่อหน่ายไว้ภายในจิตใจซึ่งจะส่ง

ผลต่อการกระทำของตัวละครในเวลาต่อมา นั่นคือการมีความคิดต่อต้านกองทัพและสังคมว่าไม่มี
ความยุติธรรม

ความรุนแรง ความโหดร้ายของสงครามส่งผลให้ทหารที่เข้าไปสู้รบเกิดความผิดปกติ
ทางจิตเนื่องจากสภาพของความเลวร้ายไม่ได้เพราะไม่เคยเจอมาก่อน ทหารเหล่านั้นต้องพบกับ
เสียงระเบิด เสียงปืน และต้องอยู่ในสนามพลาเซที่เปียกชื้น สภาพเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
ตัวละครมาก

ปาสสอสให้ภาพสงครามที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของตัวละครอย่างมาร์ตินในเรื่อง *One
Man's Initiation* ขณะที่มาร์ตินกำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงพยาบาล เขาพบกับความสะเทือนใจ
เป็นอย่างมากเพราะเห็นทหารคนหนึ่งกำลังถูกนำตัวขึ้นรถโดยมีทหารประคองไปสองคน มาร์ติน
สงสัยจึงถามร้อยโทว่าทหารคนนี้เป็นอะไร แล้วทำไมมีอาการแปลกๆ ไม่เหมือนคนทั่วไป ร้อยโท
ให้คำตอบว่าทหารคนนี้เสียสติเพราะเครียดจากการทำสงครามจึงมีอาการประสาทหลอนและเพิ่งนำ
มิดไปแทงสิบโท ก่อนขึ้นรถทหารที่เสียสติยังถามมิดเพื่อจะนำติดตัวไปด้วยซึ่งแสดงให้เห็นว่า
ภายในใจของทหารคนนี้ยังคงมีภาพแห่งความโหดร้ายและป่าเถื่อนของสงครามติดอยู่ ผู้วิจัยตีความ
การถามมิดเป็นเชิงสัญลักษณ์ว่าหมายถึงการที่ตัวละครมีสำนึกตลอดเวลาว่าตนเองยังอยู่ใน
สงคราม เห็นศัตรูอยู่ข้างหน้าและภาพเหล่านั้นติดตาจนเกิดเป็นภาพหลอนจึงเห็นทุกคนที่เข้ามาเป็น
ศัตรูและอยากจะทำให้ตาย ทหารที่เสียสติคิดว่าภารกิจที่จะหยุดสงครามได้จะต้องฆ่าทุกคนให้หมด
การที่ตัวละครมีความคิดเช่นนี้เป็นผลมาจากสงคราม

หรือในกรณีของทหารที่เครียดจากสงครามจนไม่สามารถควบคุมสติไว้ได้จนกลายเป็น
คนบ้า เช่น โคอเสน ตัวละครที่เป็นทหารจากเรื่อง *Three Soldiers* ทหารที่ผ่านการทำสงครามที่แหว่
ดังเล่าถึงเพื่อนทหารชื่อบิลซึ่งอยู่ในหน่วยเดียวกันว่าเมื่อได้ยินเสียงระเบิดแทนที่บิลจะกลัวหรือจับ
รถหนีกลับนั่งหัวเราะราวกับคนบ้า

Bill Rees an ' me laid in our car shiverin ' , listenin ' to the barrage in
the distance with now and then the big noise of an aeroplane bomb , and that
feller laughin ' , like he ' d just heard a joke , like something had struck him
funny." (Dos Passos , 1921 : 78)

สงครามส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจของตัวละครอย่างรุนแรง จากคนที่สามารถรับรู้เรื่องราวโลกภายนอกได้ มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนต้องมาสูญเสียภาวะนี้ไปเพราะความรุนแรงของสงคราม เมื่อสงครามสิ้นสุดพวกเขาเหล่านี้จะดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแสดงว่าสงครามทำลายชีวิตมนุษย์อย่างตายทั้งเป็น

นอกจากนี้ยังมีตัวละครอีกประเภทที่เก็บความรู้สึกไม่พอใจต่อสงครามเอาไว้ภายในใจ จึงเกิดความรู้สึกเก็บกด กดดัน จนกลายเป็นความรู้สึกต่อต้านสงครามและรุนแรงขึ้นจนถึงขั้นอยากปฏิวัติเพราะตัวละครประเภทนี้คิดว่าสงครามจะยุติได้

ตัวละครที่มีความรู้สึกดังกล่าวเด่นชัดมากที่สุดคือแอนคริว จากเรื่อง *Three Soldiers* ตอนแรกที่เขาเข้าร่วมสงครามเพราะถูกเกณฑ์ทหาร ไม่ได้รู้สึกอยากเข้าร่วมสงครามตั้งแต่ต้น เมื่อมาประจำค่ายฝึกทหารต้องมาทำความสะอาดหน้าต่างโรงอาหาร เขาเริ่มสังเกตพบว่าตนเองเปลี่ยนไปมั่งกั่งเหม่อลอยบ่อยๆ รู้สึกเหงา รู้สึกว่าชีวิตตนเองหาความหมายไม่ได้ และเมื่อเขารู้ว่าต้องทำงานที่น่าเบื่อนี้ถึงสามเดือนยิ่งทำให้เขาเบื่อหน่ายมากขึ้นเพราะเป็นงานที่จำเจ การที่แอนคริวต้องใช้ชีวิตซ้ำซากเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองกำลังพ่ายแพ้เพราะเป็นสิ่งที่เขาไม่เต็มใจทำแต่ไม่มีอำนาจที่จะทัดทาน สงครามเป็นตัวทำให้แอนคริววิ่วแห่ว เบื่อหน่าย และรู้สึกว่าตัวเองตกอยู่ภายใต้อำนาจของกองทัพ

เมื่อสงครามสิ้นสุดเขาต้องการสานฝันของตนจึงดิ้นรนที่จะไปเรียนต่อด้านคนตรีจนสำเร็จและกองทัพก็อนุญาตแล้ว ความฝันของเขาใกล้จะเป็นจริงเมื่อโบสมัครถูกส่งไปยังหน่วยจัดการเรียน ก่อนจะได้เรียนเขาพบกับอุปสรรคเพราะถูกตำรวจสงครามจับในข้อหาไม่คิดเครื่องหมายยศและไม่มีใบอนุญาตออกจากเมืองจนต้องไปอยู่ในค่ายใช้แรงงานของทหาร โดยไม่มีการสอบสวน เขายังถูกทำโทษเพียงแค่นี้ไม่ได้ทำความเคารพผู้บังคับบัญชา เขาจึงรู้สึกว่าตนไม่ได้รับความยุติธรรม ขณะที่อยู่ในค่ายใช้แรงงาน แอนคริวต้องทำงานหนัก เช่น แบกปูน ขนอิฐและทำงานวันละหลายชั่วโมงทำให้เขาทนไม่ได้จึงหาทางหนีจนสำเร็จ หลังจากที่แอนคริวหนีมาจากสถานกักกันสำเร็จจึงไปหารีอดและได้ระบายความอัดอั้นเกี่ยวกับสงครามให้เธอฟังว่า สงครามเป็นเรื่องของการรับฟังคำสั่ง เขาไม่ชอบและเบื่อกับที่ต้องมาทนรับฟังคำสั่งและปฏิบัติตามกฎของทหาร คำว่ากองทัพและผู้บังคับบัญชาคืออยู่ในความคิดของเขาตลอด แอนคริวจึงอยากหลุดไปให้พ้นจากสภาพแบบนี้โดยเร็ว

how silly those words are , those pompous , efficient word : detachment , battalion , commanding officer. It would have all happened anyway. Things reached the breaking point ; that was all. I could not submit any longer to the discipline ... (Dos Passos , 1921 : 372)

เมื่อแอนดริวพบว่ากองทัพไม่ให้ความยุติธรรมกับเขาเพราะจับเขาเข้าสถานกักกันและเขาได้เห็นความเลวร้ายของสงครามจึงเกลียดกองทัพและสงคราม เหตุการณ์ที่เขาประสบนำไปสู่ความคิดต่อต้านสังคมว่า สังคมมนุษย์มีแต่ความโหดร้าย เมื่อสงครามจบสิ้นมนุษย์ไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตที่มีคุณธรรมได้อีกเพราะสิ่งเลวร้ายจะครอบงำจิตใจของพวกเขาไปตลอดกาล จนในที่สุดแล้วเมื่อมนุษย์ได้รับการกดขี่มากก็จะลุกขึ้นมาปฏิวัติระบบหรือสังคม ความโหดร้ายของสงคราม ความอยุติธรรมเป็นแรงผลักดันให้ตัวละครเกิดความคิดต่อต้านสังคม ทั้งในระดับย่อย คือสังคมในกองทัพ และสังคมระดับใหญ่ คือสังคมมนุษย์ จึงสามารถมองได้ว่าสงครามมีอิทธิพลต่อแนวคิดเรื่องการปฏิวัติ และต่อต้านสังคม

ความรู้สึกเก็บกด กดดัน โดดเดี่ยว และเหงา แสดงให้เห็นอีกครั้งใน *Three Soldiers* เมื่อฟูเชลลี ทหารอาสาสมัครต้องการเข้ามาทำสงครามในแนวหน้าหรือสนามรบ แต่เขากลับมาทำความสะดวก ปัดกวาดเช็ดถู ซึ่งเป็นงานที่น่าเบื่อ เมื่ออยู่ค่ายฝึกทหารเขามีหน้าที่รับใช้ร้อยโทสแตนฟอร์ด เช่น ชงกาแฟ ทำความสะดวกห้อง ฟูเชลลีไม่เคยทำงานเช่นนี้มาก่อนจึงเริ่มรู้สึกอึดอัด เบื่อหน่าย และรู้สึกว่างานนี้เป็งานที่ไม่มีเกียรติและเป็นงานเยี่ยงทาสซึ่งเขาไม่ต้องการทำงานเช่นนี้แต่ต้องการไปสนามรบมากกว่า

This was the first time he 'd had to do servant 's work. He hadn't joined to be a slavery to any damned first loot. It was against army regulations anyway. He 'd go and kick. He wasn't going to be a slavery. (Dos Passos , 1921: 55)

นอกจากความรู้สึกว่าตัวเองเป็นทาสเพราะต้องทำงานตามคำสั่งและทำซ้ำๆ ซากๆ น่าเบื่อแล้ว ลึกลง ในจิตใจของตัวละครยังคิดว่าตนเองเปรียบเสมือนเครื่องจักรที่ทำงานไปวันๆ ไม่มีคุณค่าใดๆ การมีความคิดเช่นนี้เป็นการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ลง เพราะเปรียบตัวเองเป็นเสมือนวัตถุที่ไม่มีชีวิต ใครจะชี้นำไปทางไหนก็ได้ ไม่สามารถคัดค้านหรือโต้แย้ง จึงต้องทนอยู่

กับความรู้สึกของการตกเป็นเบี้ยล่าง และในที่สุดฟูเชลจึงต้องจำยอมกับสภาพที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ฟูเชลก็มีความคิดต่อต้านสงครามน้อยกว่าแอนดริว

คริสฟิลค์ได้รับผลกระทบทางใจจากสงคราม เนื่องจากวิถีชีวิตของคริสฟิลค์ต้องอยู่ในสนามเพลาะที่มีแต่โคลน ได้ชินแต่เสียงปืน เสียงระเบิด จึงเกิดความรู้สึกกลัว หวาดผวา และไม่ปลอดภัย อ การที่แสดงให้เห็นคือ เมื่อคริสฟิลค์เห็นอะไรเคลื่อนไหวเล็กน้อยก็นึกว่าเป็นศัตรูจึงยิงปืนเข้าใส่ คริสฟิลค์เบื่อกับการมีชีวิตเช่นนี้แต่ทำอะไรไม่ได้ ในขณะที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่นั้นก็มีลมวูบใหญ่พัดกวาดใบไม้ปลิวไป เขาเกิดความคิดขึ้นในหัวสมองว่า ลมน่าจะพัดเอาความเจ็บปวด และเครื่องแบบทหารเหล่านี้ออกไปให้หมด เขาจะได้พ้นจากสภาพนี้เสียที ซึ่งยอมแสดงว่าสงครามทำให้เขาท้อแท้ เหน็ดเหนื่อย และอยากให้สงครามจบสิ้นจะได้หลุดพ้นจากสิ่งเลวร้ายเหล่านี้

Suppose the leaves should sweep in broader and broader curves until they should reach the ground and sweep and sweep until all this was swept away , all this pains and lice and uniforms and officers with maple leaves or eagles or single stars or double stars or triple stars on their shoulders. He had a sudden picture of himself in his old comfortable overalls , with his shirt open.... (Dos Passos , 1921 : 132)

สนามเพลาะไม่ต่างกับโรงฆ่าสัตว์เพราะทหารถูกนำไปรวมกันเป็นฝูง ทหารที่บาดเจ็บล้มตายอยู่ในสนามเพลาะนั้นเปรียบเหมือนกับสัตว์ที่ถูกค้อนไปรวมกันไว้เพื่อรอวันฆ่า การกระทำเช่นนี้เป็นการลดคุณค่าของการเป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์ควรมีอิสระเสรีมากกว่าที่จะถูกบังคับให้อยู่ในสถานที่โหดร้ายเช่นนั้น นอกจากนี้มนุษย์ควรมีจิตใจที่ดีงาม ไม่ควรมารบราฆ่าฟันกัน และทำแต่เรื่องโหดร้ายเพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นการยกคุณค่าจิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นเลย

3.2.2.3 ตัวละครที่ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้บังคับบัญชา

ลักษณะประการที่สามที่ตัวละครได้รับจากสงครามเป็นเรื่องของการไร้อำนาจต่อรองต้องตกเป็นเบี้ยล่างของอำนาจที่เหนือกว่าอยู่เสมอ ไม่มีสิทธิคัดค้าน ได้แย้งหรือแสดงความเป็นตัวของตัวเอง และถูกรีดรอนสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น อำนาจเหนือกว่าที่กล่าวคืออำนาจการบังคับบัญชาตามระดับชั้นของทหาร หรือกฎระเบียบพิเศษของกองทัพยามสงคราม ใน

ทักษะของผู้วิจัยเห็นว่ากฎระเบียบและคำสั่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในยามสงครามก็จริง แต่ผู้ปฏิบัติตามที่ควรได้รับความยุติธรรมจากคำสั่งหรือกฎระเบียบนั้น มิใช่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าจะใช้อำนาจไปในทางที่ผิดหรือใช้ไปตามอำเภอใจของคนโดยไม่คำนึงถึงสภาพจิตใจของผู้ที่รับคำสั่ง ตัวละครที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นจึงกลายเป็น *เหยื่อ* ของผู้บังคับบัญชา

เหตุการณ์ที่สะท้อนความคิดดังกล่าวอย่างชัดเจนถึงการใช้อำนาจของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าอย่างไรขอบเขต และไร่มนุษยธรรม มองผู้ผู้ใช้อำนาจเหมือนไม่ใช่มนุษย์คือ เหตุการณ์จากเรื่อง *Three Soldiers*

เช้าวันหนึ่งขณะที่ฟูเชลลิเพ็งตื่นนอนและปฏิบัติภารกิจส่วนตัวเสร็จ เขาเห็นกลุ่มทหารในโรงนอนตื่นตระหนกกับเหตุการณ์หนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงดังจากสลิปโทกำลังสั่งให้สต็อคตัน (Stockton) ทหารซึ่งกำลังนอนป่วยอยู่ลุกขึ้น แต่เนื่องจากเขาป่วยมากจึงไม่มีแรงที่จะลุกขึ้นฟูเชลลิจึงเข้าไปบอกให้สต็อคตันพยายามลุกขึ้นเพราะกลัวสต็อคตันถูกทำโทษแต่สต็อคตันไม่สามารถลุกขึ้นได้ สลิปโทไปตามร้อยโทมา เมื่อร้อยโทมาถึงเห็นสต็อคตันไม่ลุกขึ้นทำความเคารพร้อยโทจึงสั่งให้นำตัวสต็อคตันไปคุมขังและเขียนรายงานความผิดไปยังศาลทหารเนื่องจากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ในขณะที่ทหารกำลังนำตัวสต็อคตันไปยังที่คุมขังนั้นเขาก็สิ้นใจไปก่อน

“Have him brought down to the guard house , by the force if necessary ,” snapped the lieutenant. He strode toward the door. “And sergeant , start drawing up court – martial papers at once .”

“Say , Sarge , he ’s fainted .”

“He ain’t fainted ... The kid ’s dead ,” said the other man .

The eyes had opened. They covered the head with a blanket. (Dos Passos, 1921 : 108)

นับเป็นเหตุการณ์ที่น่าสลดใจมาก ถ้าเพียงแต่ร้อยโทยินยอมให้สต็อคตันพักผ่อนหรือนำตัวส่งโรงพยาบาลเขาคงไม่ต้องจบชีวิตเช่นนี้ แต่เพราะร้อยโทเข้มงวดกับกฎระเบียบเกินไป คนป่วยที่ไม่มีแรงแม้แต่จะล้มตาค้างจะสามารถลุกขึ้นมาทำความเคารพได้อย่างไร ถ้าร้อยโทมีมนุษยธรรมมากกว่านี้ก็จะไม่มีการสูญเสียเช่นนี้

3.2.2.4 ตัวละครที่มีจุดจบพ่ายแพ้

เมื่อตัวละครได้เข้ามาสัมผัสกับสงคราม ชีวิตของตัวละครไม่เคยพบกับความสุขกลับต้องพบแต่ความเศร้า ความขมขื่น และความเบื่อบานาญ เมื่อตัวละครรู้สึกเบื่อบานาญสงครามมักจะหววนนึกถึงความสุขที่เคยมี และนึกถึงภูมิประเทศที่สวยงามในบ้านเกิดของตน

ลักษณะเด่นของตัวละครในนวนิยายสงครามโดยส่วนใหญ่มักพบกับความผิดหวังในตอนจบ ตัวละครพบกับความหมอดหวังในชีวิต ความสูญเสียในสิ่งที่ตนรัก เช่น ความใฝ่ฝัน ความรัก จนสุดท้ายกลายเป็นความพ่ายแพ้เพราะไม่สมหวัง ตัวละครไม่เคยได้รับชัยชนะจากสิ่งใดเลย นอกจากนี้ยังพบอีกว่าความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นเน้นไปที่ความพ่ายแพ้ทางใจซึ่งยากต่อรักษาได้

ความสูญเสียที่ปรากฏเด่นชัดในเรื่อง *A Farewell To Arms* อยู่ที่เฮนรีตัวละครเอกของเรื่องเพราะเขาต้องพบกับความสูญเสียอย่างมหาศาล นั่นคือการสูญเสียสิ่งที่ตนรักไปทั้งสองสิ่ง คือ ลูกและภรรยา นอกจากนี้จะเสียสิ่งที่ตนรักยังเสียความรู้สึกที่มีต่อกองทัพ และสงครามเพราะสงครามบังคับเขาให้ต้องละทิ้งหน้าที่ ถึงแม้เขาจะไม่ได้ชื่นชอบสงครามแต่ก็ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบสูงสุดจนกระทั่งได้รับบาดเจ็บ แต่สงคราม หรือ กองทัพกลับหันมาทำร้ายเขา เห็นจากเหตุการณ์ หน่วยของเฮนรีอพยพมาที่เมืองอูดีนา แต่ถนนที่มายังเมืองนี้เป็นหลุม เจาะแฉะเพราะฝนที่ตกหนักมาหลายวัน จึงทำให้เฮนรีเดินทางลำบาก เฮนรีจึงตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทาง และเดินทางพร้อมกับประชาชน แต่ตำรวจสงครามกลับมองว่าเฮนรีจะหนีทัพ จึงเตรียมจะลงโทษเขา เฮนรีจึงตัดสินใจกระโดดน้ำหนี ละทิ้งความรับผิดชอบต่อหน้าที่ หลังสงครามสิ้นสุดเขาน่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับคนรักแต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้นเพราะบาร์คเลย์ภรรยาของเขาตายหลังการคลอดลูก

It seems she had one hemorrhage after another. They couldn't stop it. I went into the room and stayed with Catherine until she died. She was unconcious all the time , and it did not take her very long to die. (Hemingway , 1929 : 331)

หลังจากที่เฮนรีสูญเสียภรรยาและลูกไปแล้ว เฮนรีไม่มีแม้หน้าตาหรือคำคร่ำครวญใดๆ เขาไม่ต้องการพูดถึงเรื่องนี้อีก หมอได้แสดงความเห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่เขาไม่ต้องการ

เขาต้องการเข้าไปอาลาบาร์คเลย์เป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น เหตุการณ์นี้กระทบกระเทือนใจเขามาก น้ำตาแห่งความเสียใจปะปนออกมาพร้อมกับสายฝน ซึ่งนับเป็นภาพที่สะเทือนใจสำหรับผู้่านมาก

ตัวละครที่ประสบกับการสูญเสียความหวัง และความใฝ่ฝันน่าเห็นใจไม่น้อยกว่าตัวละครที่สูญเสียคนรักเพราะมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาย่อมมีความหวังหรือจุดมุ่งหมายในชีวิตสักอย่างหนึ่งและเมื่อสามารถบรรลุความใฝ่ฝันได้ย่อมทำให้ชีวิตมีคุณค่าและมีความหมาย ถ้ามนุษย์คนใดเกิดมาไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่มี ความหวัง ก็จะใช้ชีวิตอย่างไร้ทิศทาง ไม่ต่อสู้กับปัญหาหรืออุปสรรคและจะยอมแพ้ต่อปัญหานั้นโดยง่ายซึ่งไม่น่าเห็นใจเลยแม้แต่น้อย ตรงข้ามกับมนุษย์ที่มีเป้าหมายในชีวิตแล้วพยายามต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลายเพื่อพาตนเองไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้แต่ต้องมาพบกับความผิดหวังที่ตนเอง ไม่ได้เป็นผู้ก่อข้อมสะเทือนใจและน่าสงสารมากกว่า

ฟูเซลลิ และแอนคริว จากเรื่อง *Three Soldiers* เป็นตัวละครที่ต้องสูญเสียความใฝ่ฝันในชีวิต ความใฝ่ฝันในที่นี้คือความใฝ่ฝันในหน้าที่การงาน ฟูเซลลิต้องการความก้าวหน้าจากการเป็นทหาร ต้องการเลื่อนชั้นจากพลทหารเป็นสิบโท ส่วนแอนคริวต้องการเป็นนักแต่งเพลง

การที่ฟูเซลลิเข้ามาเป็นทหารมีจุดประสงค์อยู่สองประการคือต้องการเป็นสิบโทเพื่อสร้างความมั่นคงในชีวิตและต้องการให้มาบีคนรักภาคภูมิใจในตัวเขาว่าเป็นคนมีความสามารถและมีอาชีพที่มั่นคงเพราะเมื่อสงครามจบทั้งคู่จะแต่งงานกัน ด้วยจุดหมายสองประการนี้ฟูเซลลิจึงพยายามหาโอกาสที่จะแสดงความสามารถและบอกกับตัวเองว่าจะไม่ทำเรื่องผิดพลาดขณะอยู่ในกองทัพ แต่การเริ่มต้นชีวิตทหารของเขาก็ไม่ราบรื่นเหมือนที่คิดไว้เมื่อต้องมาทำความสะอาดโรงทหารและต้องคอยรับใช้สิบเอกที่ค่าขี้ก เขาเริ่มรู้สึกตั้งแต่ช่วงแรกของการทำงานว่าการทำงานเป็น คนรับใช้เป็นเรื่องที่น่าเบื่อเพราะเป็นงานที่ไม่ได้แสดงความสามารถและไม่มีเกียรติ วันๆ ต้องฟังแต่คำสั่ง เขามองว่าการมีชีวิตเช่นนี้ไม่แตกต่างอะไรจากการเป็นทาสและเครื่องจักร

He felt as if he were in a treadmill, Day after day it would be like this,
- the same routine, the same helplessness. (Dos Passos, 1921 : 56)

ฟูเซลลิเริ่มมีความหวังเมื่อมีโอกาสไปสนามรบที่ฝรั่งเศสในใจของเขาคิดว่าคงได้ไปรบและเป็นโอกาสที่จะแสดงความสามารถให้ผู้บังคับบัญชาเห็น แต่ความผิดหวังซ้ำสองก็เกิดขึ้น เพราะฟูเซลลิกลับต้องมาอยู่หน่วยยาประจำการอยู่แนวหลังและไม่ได้ไปแนวหน้า ไม่ได้เห็นว่า

สงครามเป็นเช่นไร เขาเริ่มเบื่อ ท้อแท้ หมดหวังและคิดว่าชีวิตการเป็นทหารของเขาคงไม่มีโอกาสก้าวหน้าถึงอย่างไรเขาก็ต้องยอมรับกับสภาพที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้

ความผิดหวังครั้งที่สามเกิดขึ้นเนื่องจากฟูเชลลิหลงรักอีวอน (Yvonne) หญิงทำงานที่บาร์แห่งหนึ่ง ความรักครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะความเหงา ความว้าเหว่ที่ไกลบ้านและคนรัก แต่แล้ววันหนึ่งเขาได้รู้ว่า อีวอนไม่ได้จริงใจกับเขา เธอเห็นความรักเป็นเรื่องล้อเล่นแต่เขาผิดหวังยิ่งกว่า เมื่อรู้ว่าอีวอนไปมีความสัมพันธ์กับสิบเอกออสเลอร์ (Sergeant Osler) ฟูเชลลิโกรธและเสียหน้า แต่ไม่กล้าทำอะไรรุนแรงกับออสเลอร์เพราะถ้าเกิดเรื่องขึ้นเขาจะหมดโอกาสได้เลื่อนชั้นจึงต้องยอมทนรับสภาพนี้ด้วยความเก็บกด หลังจากนั้นไม่นานเขาขอย้ายไปอยู่ที่หน่วยดา เพราะคิดว่าเป็นโอกาสดีที่เขาจะได้แสดงความสามารถเนื่องจากเขาเคยทำงานที่ร้านแว่นตามาก่อนคงจะได้ใช้ความรู้มาทำประโยชน์ให้กองทัพ แต่แล้วเขาก็ไม่สมหวังเพราะหน้าที่ที่ได้รับก็คือการทำความสะดวกเหมือนเดิมและคอยรับฟังคำสั่งเท่านั้น

“Ye ’ll have to wash that window today,” he said after a pause. “Major is likely to come round here anytime ... Ought to have been done yesterday.”

“All right.” said Fuselli dully. (Dos Passos, 1921 : 120)

จนสุดท้ายฟูเชลลิก็ไม่เคยได้สัมผัสกับสงครามที่แท้จริงตามที่ใจหวัง และไม่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นสิบโท ยิ่งกว่านั้นยังผิดหวังจากอีวอน และผิดหวังเรื่องมาบิคนรักที่อยู่ทางบ้านไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นเพราะทนรอฟูเชลลิไม่ไหว เขาต้องพบกับความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งๆ ที่ไม่เคยทำความผิดจึงเกิดความสงสัยว่าทำไมเป็นเช่นนั้นและไม่สามารถค้นหาคำตอบว่าทำไมตัวเองถึงผิดหวัง เมื่อแอนคริวถามว่าทำไมฟูเชลลิถึงไม่ได้เป็นสิบโท แอนคริวได้รับคำตอบจากฟูเชลลิว่าเขาเองก็ไม่ทราบเช่นกันแต่คาดเดาเอาว่าคงเคยทำความผิด คำตอบของฟูเชลลิแสดงให้เห็นถึงความท้อแท้ภายในใจว่ากองทัพไม่เห็นความสำคัญของเขาทั้งๆ ที่เขาไม่เคยทำความผิด คั้งนั้นเมื่อสงครามเลิกฟูเชลลิจึงอยากกลับบ้าน ความรู้สึกของฟูเชลลิหลังสงครามสงบตรงข้ามกับตอนที่เริ่มเกิดสงคราม เพราะช่วงที่เกิดสงครามเขาอยากเข้ามาอยู่ในกองทัพมาก แต่เมื่อเข้ามาพิสูจน์ได้ว่าสงคราม และกองทัพไม่เห็นความสำคัญของเขา เขายังมีแต่ความน่าเบื่อ ฟูเชลลิจึงอยากกลับบ้านโดยเร็ว

ส่วนชีวิตการเป็นทหารของแอนคริวพบกับความลำบากทั้งกายและใจ เขาเป็นทหารอยู่ในหน่วยพยาบาลแต่ได้ไปประจำที่สนามรบไม่เหมือนกับฟูเชลลีที่ประจำหน่วยพยาบาลแต่อยู่แนวหลัง แอนคริวจึงได้เห็นสภาพความโหดเหี้ยมของสงคราม ฉะนั้นเขาจึงมีปฏิริยาต่อต้านสงครามและกองทัพมากกว่าฟูเชลลี ตั้งแต่เริ่มแรกที่แอนคริวเข้ามาเป็นทหาร เขาไม่ได้รู้สึกกระตือรือร้นเท่าใดนักไม่เหมือนกับฟูเชลลี นั่นเป็นเพราะแอนคริวมีเป้าหมายในชีวิตแน่นอนว่าจะจะเป็นนักแต่งเพลง การเข้ามาเป็นทหารในช่วงสงครามจึงเป็นเสมือนอุปสรรคกีดขวางความใฝ่ฝัน ขณะที่อยู่ในค่ายฝึก เมื่อใดที่เขาได้ยินเสียงเพลงจะนึกถึงเป้าหมายในชีวิตของตนเองตลอด จนอยากจะออกจากกองทัพเร็วๆ เพื่อจะไปเป็นนักแต่งเพลงแต่แอนคริวต้องทนอยู่เพราะความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เมื่อแอนคริวสัมผัสกับสงครามยิ่งทำให้เขาเกลียดสงครามมากขึ้น แอนคริวรู้สึกว่าโลกของสงครามคือความน่ากลัว เขาพร่ำบอกกับตนเองเสมอว่าจะต้องหลุดพ้นจากโลกความน่ากลัวนี้ให้ได้ ดังนั้นความคิดเรื่องการต่อต้านสงครามจึงเริ่มขึ้น

He was sick of revolt, of thought, of carrying his individuality like a banner above the turmoil. This was much better, to let everything go, to stamp out his maddening desire for music, to humble himself into the mud of slavery. (Dos Passos, 1921 : 23)

สงครามสร้างความรู้สึกกดดันและอึดอัดจึงทำให้เขาอยากหลุดพ้นจากสงคราม และเมื่อใดที่มีโอกาสได้ออกจากการเป็นทหารแม้จะเป็นเพียงชั่วคราวเขาจะรู้สึกสบายใจโล่งใจ อย่างเช่นตอนที่แอนคริวได้ถอดเสื้อผ้าออกเพื่อจะอาบน้ำ เขารู้สึกสบายใจที่ได้ถอดชุดทหารออก เพราะมันทำให้เขาเป็นอิสระจากกองทัพและหลุดพ้นจากการเป็นทาสของสงคราม หลังสงครามสิ้นสุด ความใฝ่ฝันของเขาเริ่มเป็นจริงเมื่อกองทัพอนุญาตให้ทหารเรียนต่อได้ แอนคริวพยายามทุกวิถีทางเพื่อจะไปเรียนต่อต้านคนตรี ในที่สุดเขาก็สมหวังเพราะได้ไปเรียนต่อที่ปารีส ทั้งชีวิตของเขาเฝ้ารอคอยความหวังนี้เพียงอย่างเดียว เขาไม่ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่ต้องการเป็นใหญ่ แต่ต้องการทำความฝันให้เป็นจริงเท่านั้น (Dos Passos, 1921 : 232) เมื่อเขามาถึงปารีสเพื่อเตรียมตัวเรียนต่อเขาพบกับความผิดหวังครั้งใหญ่และเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ความหวัง ความใฝ่ฝันในการเป็นนักดนตรีจบสิ้นไปซึ่งมีสาเหตุจากความไม่ยุติธรรมของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ความหวังของเขาต้องพังทลายเมื่อเขาถูกตำรวจสงครามสองนายจับในข้อหาไม่มีเอกสารที่แสดงว่าเป็นทหารที่รอการเรียนต่อและไม่ได้คิดเครื่องหมายประดับยศ แอนคริวพยายามชี้แจง และอธิบายเหตุผล แต่เจ้าหน้าที่ไม่รับฟังและไม่มีการสอบสวน เขาถูกนำตัวไปใช้แรงงานในค่ายกักกันซึ่งต้องทำงานหนักมาก ในที่สุด

แอนดริวจึงตัดสินใจหนีออกมาเพราะทนไม่ได้ที่ไม่ได้รับความยุติธรรม และรู้สึกว่าเขาเหมือน ทาส (Robert C. Rosen ,1981 : 19) หลังจากนั้นเขาไปหารีอดและเล่าความจริงให้เธอฟังแต่เธอ ยอมรับไม่ได้ที่เขาเป็นคนหนีทหาร เขารู้สึกทันทีว่าเธอคงไม่อยู่เคียงข้างเขาอีกจึงหันมาสานความ ผันซึ่งเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขายังมีอยู่จึงตัดสินใจเช่าห้องเป็นที่อาศัยแต่งเพลง จนในที่สุดเขาถูกจับใน ขณะที่กำลังแต่งเพลง ภาพสุดท้ายของแอนดริวเป็นภาพที่เห็นแล้วเกิดความสะเทือนใจมาก เพราะขณะที่คนเรากำลังไขว่คว้าหาความฝัน กลับต้องพบกับอุปสรรค จนทำให้ความฝันนั้น ล้มเหลว ในตอนจบกระดาษแต่งเพลงที่ปลิวอ่อนท่ามกลางสายลมเป็นภาพที่ทำให้รู้สึกถึงความหวัง ที่หลุดลอยไปอย่างไม่มีวันหวนคืน

On John Andrew's writing table the brisk wind rustled among the broad sheets of paper . First one sheet, then another, blew off the table, until the floor was littered with them. (Dos Passos, 1921 : 383)

นอกจากแอนดริวจะผิดหวังเรื่องความฝันยังผิดหวังเรื่องความรักถึง 2 ครั้ง ครั้งแรก แอนดริวผิดหวังจากอีวอน เพราะทั้งคู่มีนิสัยไม่ตรงกันจึงเข้ากันไม่ได้ ต่อมาผิดหวังจากรีอด แอนดริวคิดว่าเขาและรีอดคงไปกันได้เพราะอย่างน้อยก็รักกันเป็นชีวิตจิตใจเหมือนกัน ก่อนที่ แอนดริวจะตัดสินใจเล่าให้รีอดฟังว่าเขาหนีออกมาจากสถานกักกัน เขาใคร่ครวญอยู่นาน สุดท้าย จึงตัดสินใจบอกเพราะเห็นว่ารีอดคงเข้าใจและเห็นใจที่เขาต้องทำงานหนักและไม่ได้รับความยุติ ธรรมจากกองทัพ แต่แอนดริวคิดผิดเพราะเมื่อรีอดรู้ความจริง เธอไม่พอใจแอนดริวและค่อยๆ ตีตัว ออกห่าง เนื่องจากเธอรับไม่ได้ที่แอนดริวเป็นทหารหนีทัพ แอนดริวรู้ชะตาตัวเองแล้วว่าเขาและ รีอดคงไม่มีวันได้อยู่ร่วมกัน เห็นจากเหตุการณ์ที่แอนดริวไปหารีอดที่บ้านแล้วพบว่าครอบครัวของ รีอดไปตากอากาศที่ชายทะเล ทั้งให้เขาเผชิญปัญหาตามลำพัง แม้กระทั่งวันที่แอนดริวถูกจับ รีอดก็ ยังไม่ทราบเรื่อง ก่อนตอนจบของเรื่องขณะที่ตำรวจสงครามเข้ามาในห้องของแอนดริวเขารีบบอก ตำรวจว่าเขาหนีทัพมา เพราะรู้ชะตากรรมของตนเองคือไม่สามารถหนีไปไหนได้อีก เมื่อตำรวจ สงครามสั่งให้เขาก้มของ คำตอบของแอนดริวที่ว่า “I have nothing” เป็นคำตอบที่แสดงให้เห็นว่า ชีวิตของเขาไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออีกเลย ภายในใจของแอนดริวเต็มไปด้วยความทุกข์ ความสูญเสีย ความท้อแท้หมดหวัง และความพ่ายแพ้

“Get your stuff together.”

“I have nothing”

“All right, walk downstairs slowly in front of me.”(Dos Passos, 1921 : 383.)

ผู้วิจัยพบว่าชะตาชีวิตของฟูเชลลิ และแอนคริว ไม่แตกต่างกันเพราะทั้งสองต่างพบกับ การสูญเสียทั้งความใฝ่ฝันและความรัก แต่ความรู้สึกของแอนคริวรุนแรงกว่า เขาารู้สึกเหมือนว่าตัวเองอยู่คนเดียวในโลก ไม่มีทั้งเพื่อน คนรัก และแม้แต่ความหวัง ในใจของแอนคริวพบกับพ่ายแพ้ อย่างสิ้นเชิง จึงทำให้เขานึกถึงคำพูดของเอคส์ที่เตือนว่า โลกของสงครามเป็นโลกแห่งความ โหดร้าย แต่โลกหลังสงครามกลับโหดร้ายยิ่งกว่า และคนที่เคยเข้าไปสัมผัสกับสงครามจะต้องมีจุดจบที่พ่ายแพ้ ซึ่งก็เป็นจริงดังที่เอคส์พูด เพราะขณะที่แอนคริวถูกจับนั้นเป็นช่วงที่สงครามยุติแล้ว แต่สงครามยังคงส่งผลกระทบต่อชีวิตของแอนคริว จึงนับได้ว่าสงครามเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ตัวละครไม่สมหวังในสิ่งที่ตัวละครต้องการ

ตัวละครตัวสุดท้ายที่มีจุดจบไม่ต่างจากฟูเชลลิและแอนคริวก็คือ คริสฟิลด์ เขาเป็นคน แก้ปัญหาด้วยความรุนแรง และยังเป็นคนที่เก็บความแค้นไว้ไวในใจ สาเหตุที่คริสฟิลด์เป็นคนเจ้าคิด เจ้าแค้นเพราะถูกรังแก แต่ไม่มีทางสู้จึงเก็บความโกรธไว้ไวในใจรอวันแก้แค้น คริสฟิลด์ทะเลาะวิวาท กับแอนเดอร์สันจนถึงขั้นได้รับบาดเจ็บ คริสฟิลด์ทำร้ายแอนเดอร์สันเพราะไม่สามารถควบคุม อารมณ์ตนเองได้ เหตุการณ์ที่เขาใช้มีดแทงแอนเดอร์สันรบกวนจิตใจของเขาตลอดเวลา โดยเฉพาะ เวลาหลับหรือเวลาที่อยู่คนเดียว นั้นย่อมแสดงว่าความแค้นได้ฝังลึกลงไปจิตใจของ คริสฟิลด์

He thought of himself throwing a grenade among a crowd of men. Then he saw the fact of Anderson , a ponderous white face with eyebrows that met across his nose and a bluish, shaved chin. (Dos Passos, 1929 : 159)

หลังเกิดเรื่องขึ้นคริสฟิลด์ถูกแอนเดอร์สันถ่มแก๊สและขู่ขุดตลอดเวลา โดยการใช้ อำนาจหน้าที่ที่เหนือกว่าเพราะแอนเดอร์สันเป็นสิบโท ส่วนคริสฟิลด์เป็นเพียงแค่พลทหาร ทั้งคู่ พยายามหาทางแก้แค้นกัน แต่แอนเดอร์สันมักเป็นฝ่ายได้เปรียบเสมอ เช่น เหตุการณ์ตอนที่ คริสฟิลด์ กำลังเฝ้าโรงทหารอยู่ แอนเดอร์สันเข้ามาหาเรื่องคริสฟิลด์ว่าหนีการฝึกทหาร คริสฟิลด์ จึงอธิบายว่า ตอนนี้เขาได้รับมอบหน้าที่ให้เป็นยามจึงไม่ต้องไปฝึกทหาร แต่แอนเดอร์สันไม่ฟัง และ เนื่องจากทั้งสองโกรธกันเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว แอนเดอร์สันจึงถือโอกาสที่ตนมีอำนาจ เหนือกว่าต่อว่าคริสฟิลด์ และไปฟ้องหัวหน้าของคริสฟิลด์ คริสฟิลด์ได้แต่เก็บความโกรธแค้นไว้

ในใจ และคิดว่าสักวันหนึ่งจะต้องแก้แค้นให้ได้ จนในที่สุดเมื่อเขามีโอกาสขณะที่สิบเอกแอนเดอร์สันได้รับบาดเจ็บอยู่ในป่าโอริกอน ซึ่งเป็นช่วงที่ไม่มีใครอยู่ คริสฟิลค์เห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะที่จะแก้แค้นจึงขว้างระเบิดเข้าไปทำให้แอนเดอร์สันเสียชีวิต จึงเป็นการสิ้นสุดความขัดแย้งระหว่างคนทั้งสอง (Dos Passos , 1921 : 139) เมื่อสงครามเล็กคริสฟิลค์ไม่ได้มีชีวิตที่สงบสุข เพราะต้องหนีการจับกุมของตำรวจจนกลายเป็นคนไม่มีหลักแหล่ง ผลจากการที่เขาฆ่าแอนเดอร์สันทำให้ชีวิตของเขาจึงไม่มีสิ่งใดหลงเหลือเช่นเดียวกับแอนดริว

จากการศึกษาจึงสรุปได้ว่าสงครามเป็นต้นเหตุให้ตัวละครพบกับความพ่ายแพ้ และความสูญเสีย ความเสียใจ และความผิดหวังในชีวิต จึงกล่าวได้ว่าตัวละครเป็นเหยื่อของสงครามและกองทัพ

สาเหตุความพ่ายแพ้ของตัวละครไม่ได้เกิดจากสงครามเท่านั้น แต่สังคมหลังสงครามก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตัวละครไม่สมหวัง และอยู่ในสังคมอย่างไม่มีความสุข จากการศึกษานวนิยายทั้งสองเรื่อง คือ *The Sun Also Rises* และ *U.S.A.* พบลักษณะตัวละคร 2 แบบ คือ ตัวละครที่พบกับความพ่ายแพ้ และตัวละครที่พยายามยกระดับฐานะความเป็นอยู่ ตัวละครที่พบกับความพ่ายแพ้ แบ่งได้อีกหลายประเภท คือ ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะขาดสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะเห็นเงินสำคัญกว่าจิตใจ ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะปัญหาสังคม ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะค่านิยมและสังคมจอมปลอม และตัวละครที่พ่ายแพ้แต่อยู่อย่างมีความหวัง

สาเหตุความพ่ายแพ้ของตัวละครล้วนมีผลมาจากสภาพสังคมสังคมที่เปลี่ยนไป โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจและศีลธรรม กล่าวคือ หลังสงครามระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมรุ่งเรืองมากจนคนในสังคมหันมาให้ความสำคัญกับเงินมากขึ้น มองเห็นเงินเป็นพระเจ้า ดังนั้นจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมาเพราะเมื่อมีเงินก็จะเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม นอกจากนี้เงินยังเป็นตัวยกระดับฐานะทางสังคมอีกด้วย การให้ความสำคัญกับเงินจึงเป็นค่านิยมของสังคม แต่เมื่อตัวละครทำตามค่านิยมของสังคมกลับไม่มีความสุขเพราะเงินไม่ได้ซื้อหาความสุขให้ชีวิตได้ ตัวละครจึงไม่รู้ว่า จะหาความสุขที่แท้จริงได้อย่างไร ส่วนตัวละครที่ไม่ทำตามค่านิยมของสังคมเพราะเห็นว่าเงินไม่ใช่สิ่งสำคัญและมองว่าคนที่ต้องการแต่เงินเอาเปรียบสังคมเพราะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมา แต่ตัวละครที่ต่อต้านค่านิยมของสังคมกลับหันมาให้ความสนใจกับชนชั้นแรงงานที่ถูกเอาเปรียบยังพบกับความพ่ายแพ้ ทั้งๆที่ตัวละครเหล่านี้ช่วยเหลือสังคม และพยายามทำให้สังคมเกิดความยุติธรรมและเท่าเทียมกันให้มากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมเป็นสิ่งเลวร้ายและทำลายตัวละครเพราะไม่ว่า

ตัวละครจะทำตามกระแสสังคมหรือต่อต้านสังคมก็ต้องพบกับความพ่ายแพ้ ตัวละครบางตัวจึงไม่รู้ว่าตนเองควรจะมีจุดยืนอย่างไรจึงจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ ปาสตอสแบ่งกลุ่มตัวละครออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ ตัวละครที่มีฐานะดี และตัวละครที่เป็นแรงงาน เพื่อต้องการชี้ให้เห็นว่าในสังคมมีการแบ่งชนชั้นกันอย่างชัดเจนและไม่ว่าตัวละครจะอยู่ในชนชั้นใดต่างถูกสังคมทำลาย แนวคิดของปาสตอสที่กล่าวมานี้เกิดมาจากความขัดแย้งในตัวของปาสตอสเอง ปาสตอสเกิดมาในตระกูลที่มีฐานะดี มีเงินใช้จ่ายอย่างสบาย เวลาเดินทางก็จะนั่งรถไฟชั้นหนึ่งซึ่งมีราคาแพง แต่ในขณะที่เขากับปาสตอสก็มองเห็นปัญหาแรงงานที่เกิดขึ้นในสังคมว่าพวกนายทุนหรือคนมีเงินเอาเปรียบคนจน ซึ่งตัวเขาก็ออยู่ในสถานะของคนมีเงิน ปาสตอสไม่รู้ว่าตนเองควรจะอยู่ในสถานะใดจึงเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจ จนบางครั้งคิดว่าตัวเองไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ ปาสตอสแสดงความขัดแย้งในตนเองไว้ในตัวละคร 2 กลุ่ม โดยการสร้างให้ตัวละครไม่สามารถหาจุดยืนของตนเองได้ และอยู่ในสังคมอย่างไม่มีความสุข (Robert C. Rosen , 1981 : 55)

ส่วนสภาพจิตใจของคนยุคหลังสงครามก็เปลี่ยนไปเพราะหลังสิ้นสุดสงครามประชาชนในอเมริกามองว่าชีวิตนี้มีความไม่แน่นอนจะตายเมื่อไรไม่รู้เพราะเห็นตัวอย่างจากทหารที่ไปรบ จึงต้องรีบใช้ชีวิตให้คุ้มค่าโดยยึดหลักว่า “กิน ดื่ม และสนุกสนานให้เต็มที่เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายแล้ว” (สมร นิติทัศน์ประภาส , 2525 : 61) โดยไม่คำนึงว่าสิ่งใดคิดสิ่งใดถูก ผลกระทบทางใจอีกประการที่ได้รับจากสงครามคือ ประชาชนขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจเพราะได้สูญเสียไปในสงคราม ผู้คนไม่นับถือพระเจ้าอีกต่อไป เมื่อไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวสภาพจิตใจจึงไม่มั่นคง ทางออกของตัวละครคือการแสวงหาสิ่งยึดเหนี่ยวรูปแบบใหม่ ซึ่งในที่นี้อาจไม่ใช่พระเจ้าอีก แต่เป็นสิ่งที่ได้ที่ทำให้รู้สึกว่ามีคุณค่าเมื่อตนเองได้เข้าไปสัมผัสแล้วเกิดความสุข ความสบายใจ จึงพยายามไขว่คว้าเพื่อให้ได้ความสุขนั้นมา ดังนั้นชีวิตของคนยุคหลังสงครามจึงแสวงหาที่พึ่งทางใจที่ขาดหายไป

ประการแรก คือ ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะขาดสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจ เห็นได้จาก โคห์น และไมค์ จากเรื่อง *The Sun Also Rises* ทั้งสองคนเป็นตัวละครที่แสดงถึงความพ่ายแพ้ทางใจเพราะขาดสิ่งยึดเหนี่ยว และการใช้ชีวิตอย่างไร้คุณค่าหาสาระไม่ได้ ตัวละครทั้งสองพยายามแสวงหาที่พึ่งทางใจแต่เมื่อพบกลับไม่สามารถดึงสิ่งยึดเหนี่ยวนั้นไว้ได้ จึงทำให้ทั้งโคห์น และไมค์เป็นตัวละครที่ไม่พบกับความสุขในชีวิต

โคห์นเป็นตัวละครที่ให้ความสำคัญกับความรักจึงแสวงหาความรักที่ยั่งยืน และมันคงมาตลอดแต่ก็ผิดหวัง เห็นได้จากชีวิตแต่งงานของเขาที่จบลงด้วยการหย่าร้าง โคห์นจึงแก้ปัญหาด้วยการคบผู้หญิงหลายคนเพื่อค้นหาความสุข และความรักที่แท้จริง เช่น หันมาคบกับฟรานเซสแต่เขาก็ไม่จริงจังกับเธอ พยายามจะทิ้งเธอไป ฟรานเซสเสียใจ และน้อยใจที่โคห์นทำเช่นนี้กับเธอ เธอจึงไประบายความอัดอั้นให้เจคฟังว่า โคห์นเป็นคนที่ไม่รู้จักรพอ เขาต้องการคบผู้หญิงหลายคนและไม่จริงใจกับใคร

Robert's always want to have a mistress , and if he doesn't marry me , why then he's had one. She was his mistress for over two years. (Hemingway , 1926 : 57)

แต่เมื่อโคห์นมาพบกับเบรตต์เขาหลงรักเธอทันทีเพราะเธอเป็นคนสวยและมีเสน่ห์ โคห์นจึงพยายามไขว่คว้าเพื่อให้ได้เบรตต์มาจริงๆ ที่รู้ว่าเธอมีคู่มั่นแล้ว อาการที่โคห์นแสดงว่าหลงรักเบรตต์มากเห็นได้จากความกระวนกระวายที่กลัวว่าเธอจะไม่มาตามนัด เช่น รีบตื่นแต่เช้าเพื่อจะไปรับเบรตต์ที่สถานีรถไฟ และกังวลจนกินข้าวไม่ได้ซึ่งเป็นการแสดงออกที่มากเกินไป และอีกเหตุการณ์ที่เป็นการยืนยันว่าโคห์นหลงรักเบรตต์ และหึงหวงเธอมากคือตอนที่เบรตต์ไปกับโรมีโรซึ่งเป็นนักสู่วัวกระทิงตามลำพังตอนกลางคืน เมื่อโคห์นรู้เรื่องนี้เขาโกรธมากจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้จึงไปทำร้ายเจคเพราะโมโหที่เจคปล่อยให้เบรตต์ไปอยู่กับโรมีโร

“I'll make you tell me” – he stepped forward – “you damned pimp”

I swung at him and he ducked. I saw his face duck sideways in the light. He hit me and I sat down on the pavement. As I started to get on my feet he hit me twice. (Hemingway , 1926 : 191)

แต่หลังจากนั้นไม่นานเมื่อโคห์นสงบสติอารมณ์ลงและคิดได้เขาก็ขอโทษเจคที่ทำรุนแรงลงไป สาเหตุที่โคห์นทำเช่นนี้เนื่องจากเขาหึงหวงเบรตต์เพราะหลังจากที่เบรตต์และโคห์นมีสัมพันธ์กัน เขาคิดว่าเธอไม่เป็นเพียงคนรักเท่านั้นแต่เป็นที่ยึดเหนี่ยวและที่พึ่งทางใจและเมื่อรู้สึกว่าการลี้ภัยเสียดสีมีค่าไปจิตใจของโคห์นเริ่มไม่มั่นคงจึงควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ โคห์นไม่เพียงทำร้ายเจคเท่านั้นแต่ยังไปทำร้ายโรมีโรเช่นกัน และเมื่อสงบสติอารมณ์ได้เขาก็ไปขอโทษโรมีโร โคห์นรู้สึกผิดที่ทำเช่นนั้นจึงไประบายความอัดอั้นให้เจคฟังว่าเขาทนไม่ได้ที่เบรตต์ทำเฉยชากับเขา

ราวกับว่าเป็นคนแปลกหน้าต่างๆที่เคยมีสัมพันธ์กัน สาเหตุที่เบรตต์ไม่สนใจโคห์นเพราะเธอมองความสัมพันธ์ที่ผ่านมาเป็นเรื่องสนุกสนานเท่านั้น เมื่อเบรตต์รู้ว่าโคห์นไปทำร้ายเจด และโรมีโร เธอยังไม่พอใจโคห์นมากขึ้นจนโคห์นตระหนักได้ว่าเขาไม่สามารถไขว่คว้าเบรตต์คืนมาได้จึงต้องการไปให้พ้นจากความเจ็บปวด ดังนั้นเขาจึงหนีออกไปจากกลุ่มเพื่อนโดยไม่มีใครรู้ว่าไปอยู่ที่ไหน

ผู้วิจัยคิดว่าโคห์นต้องเสียใจและผิดหวังมากที่ไม่สามารถทำให้เบรตต์รักและเห็นคุณค่าของตนได้เขาจึงจากไปพร้อมกับความสูญเสียและความพ่ายแพ้ การสูญเสียครั้งนี้ของโคห์นไม่ใช่เพียงสูญเสียคนรักเท่านั้นแต่หมายถึงการสูญเสียสิ่งมีค่าและสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งสภาพของคนที่ต้องสูญเสียสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจไปย่อมหมกหมัวและท้อแท้ในชีวิตจึงตามหาสิ่งยึดเหนี่ยวใหม่มาทดแทนเพื่อจะได้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนี้ได้

ไมค์เป็นอีกตัวละครที่พบความพ่ายแพ้เพราะไม่สมหวังในความรัก เนื่องจากเบรตต์ไปมีใจให้กับโรมีโรนักสู้วัวกระทิง แต่ไมค์ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ทั้งที่ตัวเองเป็นคู่หมั้นของเบรตต์ อีกทั้งยังรู้ว่าโคห์นกับเบรตต์เคยมีความสัมพันธ์กัน ไมค์จึงไม่พอใจจึงได้แต่พูดเสียดสีโคห์นและหาเรื่องทะเลาะด้วย เพราะไมค์ไม่รู้จะแก้ปัญหาที่ตัวเองไม่ได้เป็นผู้ก่อได้อย่างไร เนื่องจากต้นเหตุของความวุ่นวายนี้เกิดจากเบรตต์แต่เพียงผู้เดียว ไมค์รู้สึกอึดอัด และน้อยใจมากที่ต้องเห็นเบรตต์ไปเที่ยวกับโรมีโรและทนเจอหน้ากับโคห์นซึ่งคอยเอาใจและหวังใยเบรตต์ตลอดเวลาซึ่งไมค์ก็ต้องแบกรับปัญหานี้ไว้ เมื่อไมค์กลุ่มใจเรื่องเบรตต์เขาจึงใจแก้ปัญหาด้วยการค้ำเหล่าทั้งที่รู้ว่าเป็นสิ่งไม่ดีเนื่องจากไม่สามารถทำวิธีอื่นได้ เขาไม่ใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงเหมือนโคห์นแต่กลับลงโทษตัวเองด้วยการค้ำเหล่า ไม่มีสติ เมมาและเอะอะโวยวาย เหตุการณ์ที่ไมค์มาแล้วพูดจาเสียดสีคนอื่นจนเพื่อนๆ รำคาญมีอยู่หลายตอน เช่น ตอนที่ไมค์มาแล้วพูดเสียดสีเบรตต์ที่มีผู้ชายที่เคียวสองคนคือโคห์นและโรมีโร

“Brett’s get a bull – fighter,” he said. “She had a few named โคห์น , but he turned out badly.”

Brett stood up.

“I’m not going to listen to that sort of rot from you , Michel.

“How’s your boy friend ?”

“Damned well ,” Brett said. “Watch him this afternoon.”

“Brett’s got a bull – fighter,” Mike said. “A beautiful , bloody bull fighter.”
(Hemingway , 1926 : 207)

เวลาที่ไมค์มาเขาจะสูญเสียการควบคุมตนเองจึงมักเกิดเรื่องและมีปากเสียงกับเพื่อน วิธีแก้ปัญหามาของเขาโดยการดื่มเหล้าแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความคิดในทางสร้างสรรค์ และมีจิตใจไม่มั่นคง หรือเข้มแข็งพอที่จะรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ไมค์จึงเป็นตัวแทนของคนในสังคมที่ไม่สามารถหาจุดยืนให้ตัวเอง และดำรงชีวิตอย่างมีความสุขท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยปัญหาในตอนจบไมค์ไม่สามารถทำให้เบรตต์เลิกกับโรมีโรแล้วหันกลับมาสนใจตัวเองในฐานะคู่หมั้นได้ เนื่องจากเบรตต์ตัดสินใจไปอยู่กับโรมีโรสำหรับ ไมค์แล้วเบรตต์คือคนที่เขารักและเป็นสิ่งที่พึงพอใจ แต่เมื่อเขากำลังจะสูญเสียคนรักไปจึงทำให้เขาอกลุ่มใจ และไม่รู้ว่าหาทางแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร นอกจากการดื่มเหล้าให้มาเพื่อลืมความทุกข์ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น

ประการที่สอง คือ ตัวละครที่พ่ายแพ้เพราะเห็นเงินสำคัญกว่าจิตใจ เนื่องจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมให้ความสำคัญกับเงินมาก เพราะเงินเป็นสิ่งที่แสดงถึงฐานะและความมีหน้ามีตาทางสังคม ถ้ามีเงินก็จะมีคนนับถือและให้เกียรติ ดังนั้นตัวละครจึงไขว่คว้าหาเงินเพื่อต้องการความสบาย และความมั่นคงในชีวิต ปาสตอสให้ภาพของคนที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเงินมีเงินมากมายแต่กลับไม่มีความสุขไว้ในเรื่อง *U.S.A.* 3 ตัว คือ ดิค ชาร์เลย์ และ เจ.คัมบลิว หลังจากดิคกลับจากสงครามเขาเข้ามาทำงานให้กับบริษัทโฆษณาของ เจ.คัมบลิว ดิคมีรายได้ดีมากจนสามารถยกระดับฐานะของคนให้ขึ้นมาอยู่ในสังคมของคนมีเงินได้แต่แทนที่จะใช้ชีวิตด้วยความรอบคอบและเรียบง่ายกลับใช้ชีวิตเสเพลด้วยการเที่ยวผู้หญิง คบผู้หญิงที่หลายๆ คน เช่น ฮิลดาร์ และแอนน์ จนเกิดปัญหาขึ้นเมื่อแอนน์ตั้งท้องได้ 2 เดือน แต่ดิคไม่รับผิดชอบ นอกจากนี้ยังดื่มเหล้าตามบาร์ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยอย่างไม่เห็นคุณค่าของเงิน เขาใช้ชีวิตเสเพลเช่นนี้ไประยะหนึ่งจึงพบว่าชีวิตของเขาไม่มีความสุข ไม่มีแก่นสาร ไม่มีเพื่อนที่เข้าใจ ไม่มีคนรักอยู่เคียงข้าง ทำให้เขารู้สึกเหงาชีวิตของดิคจึงไม่พบกับความสุขที่แท้จริงทั้งๆ ที่เขาตามหามันมาตลอด โดยคิดว่าเงินจะเป็นสิ่งที่จะนำความสุขมาให้จึงพยายามทำงานหนักและหาเงินให้ได้มากๆ เห็นได้จากตอนที่ดิคระบายความทุกข์ให้เอเวอร์ลีนฟังว่าเขาารู้สึกว่าชีวิตของเขาไม่มั่นคงถึงแม้จะมีเงินมากเพียงใดก็ตาม และไม่มีผู้หญิงคนใดเป็นเพื่อนแท้เมื่อเวลาที่เขาต้องการ

“Well , Dick , I’m sure you won’t lack for partners.”

“I do today ... I feel lonely and hellish. My life is a shambles.”

“What a literary phase !”

“I thought it was pretty good myself ,but honestly I feel every whichway.

(Dos Passos , 1936 : 431)

หลังจากที่ชาร์เลย์ประสบกับความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ไม่นานเขาก็พบกับความล้มเหลวเพราะถูกเพื่อนหักหลัง ต้องสูญเสียเงินถึงสี่แสนดอลลาร์ และภรรยาจับได้ว่ามีเมียช้อย จึงถูกฟ้องหย่า เมื่อเจอปัญหาชีวิต เขาแก้ปัญหาด้วยการกินเหล้ามาไปวันๆ และเที่ยวผู้หญิง เงินที่หามาได้ต้องแบ่งให้กับภรรยาเกือบหมดตัวและยังขาดทุนในการเล่นหุ้นอีก จุดจบของชาร์เลย์พบกับความพ่ายแพ้เพราะต้องสูญเสียความรัก ทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออีกเลย แม้แต่ความไว้วางใจที่มีต่อเพื่อน ชีวิตที่รุ่งโรจน์ของเขาต้องจบลงอย่างไม่น่าเชื่อ

She pretty neat ruined me ... tried to strip me of every cent I had in the world ... ganged up on me with guys I thought were my friends ... (Dos Passos , 1936 : 321)

เจ.ดับบลิว.ก็เป็นตัวละครที่ต้องประสบกับความพ่ายแพ้ทางใจ หลังจากที่เขาประสบความสำเร็จจากทำธุรกิจโฆษณา คำน้ำมัน และเหล็กกล้า เขามีเงินจนจัดได้ว่าเป็นเศรษฐี แต่บั้นปลายชีวิตกลับไม่พบความสุข เพราะร่างกายเริ่มไม่แข็งแรง ภรรยาใกล้จะตาย และลูกๆ ก็ต่างคนต่างทำงาน ไม่มีใครสนใจเขา เขารู้สึกเหงาและว้าเหวเหมือนอยู่คนเดียว ถึงแม้ว่าจะมีเงินมากแต่เงินก็ไม่สามารถซื้อความสุขให้เขาได้ I've managed to do pretty well in everything except that...I'm a lonely man. (Dos Passos , 1936 : 435)

ตอนสุดท้ายตัวละครทั้งสามตระหนักว่าเขาให้ความสำคัญกับเงินและวัตถุมากเกินไปเพราะต้องการความมั่นคงในชีวิตเหตุที่ทำให้เขาคิดเช่นนั้นเนื่องจากสงครามทำลายทุกสิ่ง เช่น อารยธรรม ความเจริญทางวัตถุ จนรู้สึกว่ามีอะไรหลงเหลืออยู่ และไม่มีอะไรที่มั่นคงพอจะยึดถือไว้ได้จึงใช้เงินเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้รู้สึกอุ่นใจว่าชีวิตมีความมั่นคงเพราะเงินสามารถซื้อหาทุกสิ่งได้แต่จริงๆ แล้วพวกเขากลับไม่มีความสุข ไม่มีแม้คนเข้าใจ เหมือนอยู่ตัวคนเดียวในโลก ผู้วิจัยคิดว่า ผู้ประพันธ์จงใจให้ตัวละครต้องพบกับความพ่ายแพ้ เพราะต้องการเสนอว่าระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและค่านิยมที่ยกย่องเงินเป็นใหญ่เป็นสิ่งไร้สาระ ไม่มีคุณค่าแต่อย่างใด ตัวละครที่ตกอยู่ภายใต้สังคมและเศรษฐกิจเช่นนี้จะไม่พบกับความสุขที่แท้จริง เพราะจะมีแต่วัตถุไม่มีความสุขทางใจ

ประการที่สาม คือตัวละครที่พ่ายแพ้ต่อปัญหาสังคม ปาสตอสเสนอปัญหานี้ผ่านตัวละคร 3 ตัว คือ แมรี เบน และแมค เริ่มจากแมรี เธอเป็นตัวละครที่สนใจปัญหาแรงงานเพราะได้รับอิทธิพลจากการเรียนวิชาสังคมวิทยา เธอจึงใฝ่ฝันว่าชีวิตนี้จะทำงานเพื่อชนชั้นแรงงาน เพราะทนเห็นพวกกรรมกรถูกกดขี่ไม่ได้ ชีวิตของเธอผูกพันกับการฟังบรรยายเรื่องแรงงาน การไปประท้วงกับคนงาน และเป็นนักหนังสือพิมพ์เขียนข่าวเรื่องปัญหาแรงงานจากการทำงานทำให้เธอรู้ว่าพวกนายทุนไม่ชอบพวกกรรมกร และระแวงว่าพวกกรรมกรจะไปปรับเงินจากรัฐเซียมาก่อความรุนแรงในอเมริกา สังคมหลังสงครามมีกระแสความกลัวพวกคอมมิวนิสต์รุนแรง เพราะคนอเมริกันเกรงว่าพวกรัสเซียภายใต้การปกครองของพรรคบอลเชวิคจะนำลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาเผยแพร่ในประเทศ คนอเมริกันไม่ชอบการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์เพราะคิดว่าเป็นระบอบที่จำกัดสิทธิเสรีภาพทั้งขัดแย้งกับหลักการประชาธิปไตยที่อเมริกาใช้ปกครองประเทศ

แมรีเป็นตัวละครที่สนใจปัญหาแรงงานเพราะได้รับอิทธิพลจากการเรียนวิชาสังคมวิทยา เธอจึงใฝ่ฝันว่าชีวิตนี้จะทำงานเพื่อชนชั้นแรงงาน เพราะทนเห็นพวกกรรมกรถูกกดขี่ไม่ได้ ชีวิตของเธอผูกพันกับการฟังบรรยายเรื่องแรงงาน การไปประท้วงกับคนงาน และเป็นนักหนังสือพิมพ์เขียนข่าวเรื่องปัญหาแรงงาน จากการงานทำให้เธอรู้ว่าพวกนายทุนไม่ชอบพวกกรรมกรและระแวงว่าพวกกรรมกรจะไปปรับเงินจากรัฐเซียมาก่อความรุนแรงในอเมริกา สังคมหลังสงครามมีกระแสความกลัวพวกคอมมิวนิสต์รุนแรง เพราะคนอเมริกันเกรงว่าพวกรัสเซียภายใต้การปกครองของพรรคบอลเชวิคจะนำลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาเผยแพร่ในประเทศ คนอเมริกันไม่ชอบการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์เพราะคิดว่าเป็นระบอบที่จำกัดสิทธิเสรีภาพทั้งขัดแย้งกับหลักการประชาธิปไตยที่อเมริกาใช้ปกครองประเทศ

แมรีจัดเป็นตัวละครที่พ่ายแพ้ต่อปัญหาสังคมเพราะหลังจากที่ไปบอสตันเพื่อไปทำข่าวคดี ซัคโค - แวนเซสตี ซึ่งเป็นคดีที่ได้รับความสนใจจากคนในสังคมมากทำให้เธอพบว่าไม่มีความยุติธรรมอยู่ในสังคมอีกต่อไป โดยเฉพาะระบบศาล เธอทุ่มเททำงานให้กับคดีนี้โดยการเขียนข่าวและร่วมประท้วงต่อต้านความยุติธรรม แต่สิ่งที่เธอได้รับกลับเป็นความพ่ายแพ้ที่ไม่สามารถทำให้ศาลลดโทษให้นักโทษทั้งสองได้ เธอต้องพ่ายแพ้ให้กับค่านิยมของคนในยุคหนึ่งที่ให้ความสำคัญกับคนที่มียศมีตำแหน่งทางสังคม เพราะมีคนที่ได้รับการยกย่องจากคนในสังคม เช่น อธิการบดีมหาวิทยาลัยหลายคน ที่ไม่ต้องการให้ศาลลดหย่อนโทษให้กับผู้ต้องหาทั้งสองซึ่งบุคคลเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของศาล ประกอบกับศาลไม่เห็นความสำคัญกับคำร้องขอของพวกชนชั้น

แรงงาน แมรีผิดหวังมากที่เห็นว่าศาลไม่มีความยุติธรรม และสังคมไม่เห็นความสำคัญของพวกแรงงาน เธอหวังอย่างยิ่งว่าจะสามารถช่วยชีวิตคนทั้งสองไว้ได้แต่ก็ต้องผิดหวัง

นอกจากนี้เธอยังต้องเสียใจเรื่องความรักเพราะไม่สมหวังกับรักครั้งใดเลย รักครั้งแรกของเธอเกิดขึ้นกับเบน ผู้นำการประท้วง เธอต้องเสียเงินให้กับเขาหลายครั้งเพื่อนำไปจัดการประท้วงในที่ต่างๆ แมรีอยากมีครอบครัวที่อบอุ่น อยากมีลูกที่น่ารัก แต่เบนกลับบอกว่าเขายังไม่พร้อมที่จะมีลูกต้องทำงานให้เสร็จสิ้นก่อน เรื่องส่วนตัวต้องมาหลังเรื่องงานเธอ เสียใจมากเลยทะเลาะกัน หลังจากนั้นไม่นานเธอก็เลิกกับเบนและรู้จักกับคอนขณะไปทำข่าวกรณีจ๊อคโค-แวนเซสติและรักกัน แต่คอนก็เหมือนกับเบนที่ต้องเดินทางไปต่างๆ เพื่อจัดการประท้วง ทำให้สัมพันธ์ทั้งคู่ไม่ราบรื่น เธอเหงาจึงหาทางออกโดยการทุ่มเทให้กับงาน คอนจึงให้เธออยู่คนเดียวเสมอเมื่อเธอไม่สบายเขาก็ไม่มาดูแล

ความพ่ายแพ้ของเบนเห็นได้จากตอนที่เบนกำลังถูกนำตัวไปที่แอดแลนด้า เพราะศาลตัดสินจำคุก 10 ปีข้อหาที่ต่อต้านสงคราม ภาพของพวกทหารที่เพิ่งกลับมาจากสงครามและได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น บรรยากาศบนท้องถนนเต็มไปด้วยความปิติยินดี ความรื่นเริงตรงข้ามกับเบนที่รู้สึกเศร้าสร้อยหดหู่ และวันที่เขาถูกจับเป็นวันครบรอบวันเกิดอายุ 21 ปี

From down towards the battery came down of a military band playing *Keep the Home Fires Burning*. Everybody looked flushed and happy. He took a deep breath of the dusty sunny air of the street, full of girls' perfumery smells and gasoline from the exhaust of the trucks hauling the big guns, full of laughing and shouting and shuffle and tramp of feet. (Dos Passos, 1932 : 394)

แมคไปร่วมประท้วงให้กับพวกแรงงานที่เม็กซิโกซึ่งเป็นฝ่ายพ่ายแพ้จึงต้องหนีตำรวจ และเมื่อต้องการกลับประเทศก็กลับไม่ได้เพราะเกิดสงครามขึ้น จึงต้องอาศัยอยู่ที่ เม็กซิโกและทำงานให้กับนายทุนเจ้าของร้านหนังสือ แมคต้องกลายเป็นคนไม่มีหลักแหล่ง และเป็นแรงงานให้กับพวกนายทุนซึ่งเป็นสิ่งที่เขาต่อต้านมาตลอด นอกจากนี้ยังต้องผิดหวังจากคนรักเพราะเห็นงานสำคัญกว่า ต้องทิ้งครอบครัวที่มีลูกเล็กปล่อยให้แม่ซึ่งเลี้ยงดูตามลำพัง ทั้งที่ในใจเขาก็อยากกลับอเมริกาแต่เพราะคิดว่าหน้าที่ปฎิวัติสำคัญกว่าครอบครัว แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้อะไรจากการปฏิวัตินอกจากความพ่ายแพ้

ประการที่สี่ คือ ตัวละครที่พ่ายแพ้ต่อค่านิยม และสังคมที่จอมปลอม ค่านิยมของชนชั้นกลางและสูงยุคหลังสงคราม คือการใช้ชีวิตเสเพล ไร้แก่นสาร ทำตัวฟุ้งเฟ้อ หูหরা ให้มีความสำคัญกับวัตถุและเงิน เมื่อพบปัญหามักแก้ปัญหาด้วยการค้ำเหล่า ซึ่งปาสตอสมีทัศนนะว่า เหล่าทำให้ตัวละครตกต่ำ เพราะเมื่อค้ำไปแล้วก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาหรือขจัดความทุกข์ ซ้ำยังก่อความวุ่นวายเพิ่มขึ้น เช่น เมมาแล้วอะอะโววายวายนั่น การค้ำเหล่าจึงไม่ใช่ทางออกที่ดี (Robert C Rosen , 1981 : 81) ตัวละครที่ดำเนินชีวิตเช่นนี้มักไม่พบความสุขในชีวิต ปาสตอส สะท้อนปัญหานี้ไว้ใน U.S.A. ด้วยเช่นกัน เช่น เอเวอร์ลินที่ต้องฆ่าตัวตายเพราะทนไม่ได้กับการใช้ชีวิตที่ไร้สาระ นอกจากนี้ยังมีตัวละครบางตัวค่านิยมใช้ชีวิตเสเพลเข้ามาใช้แก้ปัญหาในชีวิต

เอเวอร์ลินใช้ชีวิตเหมือนคนชั้นสูงทั่วไปในสังคมที่สนใจแต่ความสะกดกสขาย ความหูหราบ แต่แทนที่เธอจะพอใจ กลับเบื่อนหน้าชีวิต เพราะเห็นว่าชีวิตของตนเองไม่พบกับความสุขที่แท้จริง เพราะไม่มีใครเป็นเพื่อนแท้ในสังคมจอมปลอมแห่งนี้ เธอจึงหนีความเบื่อนหน้าในชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวละครไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีแต่ความเหลวแหลก เหมือนมีชีวิตอยู่ไปวันๆ การดำรงชีวิตเช่นนี้ทำให้ตัวละครคิดว่าชีวิตของตนไม่มี ความหมาย และไร้คุณค่า

มาร์โกคาราหนังผู้มีชื่อเสียงเป็นอีกตัวละครหนึ่งที่พยายามดิ้นรนและยกระดับฐานะให้ขึ้นมาอยู่ในสังคมที่สูงขึ้นกว่าเดิมและต้องการให้คนอื่นยอมรับ มาร์โกเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนที่ยอมรับค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับเงิน วัตถุ และชื่อเสียงซึ่งคนที่ยอมรับกับค่านิยมนี้คิดว่าการมีชีวิตเช่นนี้ไม่แปลกแยกและเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม เมื่อเธอประสบความสำเร็จจากการเป็นนักแสดง เธอจึงใช้ชีวิตหูหราบในสังคมคนชั้นสูง ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ มีบ้านราคาแพง ใช้จ่ายแพง แต่มีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย แม้ชีวิตของเธอจะไม่ได้พบกับความผิดหวังหรือสูญเสียสิ่งใด แต่ชีวิตของเธอก็วนเวียนอยู่ในสังคมที่เหลวแหลก ไร้แก่นสารเช่นนี้ไปตลอด

แอนน์เป็นตัวละครที่ประชดชีวิตด้วยการใช้ชีวิตไร้แก่นสาร จนต้องพบกับจุดจบที่น่าเศร้า เมื่อเธอได้ไปเจอกับดิค ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในชีวิต เธอตั้งท้องแต่ดิคไม่ยอมรับทำให้เธอคิดมากจนอยากฆ่าตัวตาย ก่อนตายเธอได้ใช้ชีวิตเสเพล กินเหล้า สูบบุหรี่ คบผู้ชายหลายคน สุดท้ายเธอต้องตายพร้อมกับผู้ชายที่เธอไม่ได้รัก แต่เป็นเพียงเพื่อนที่ชิวเท่านั้น การตายของแอนน์จึงเป็นสิ่งที่ยืนยันว่าการใช้ชีวิตที่ไร้แก่นสาร ไม่สามารถแก้ปัญหาชีวิตได้ อีกทั้งยังไม่เหมาะที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการดำรงชีวิต

ประการสุดท้าย คือตัวละครที่พบอุปสรรคแต่มีความหวัง ตัวละครที่สามารถอยู่ในสังคมที่ไร้แก่นสารได้อย่างมีหวังที่ปรากฏในนวนิยายมีอยู่สองตัวเท่านั้นคือ เจค และเบรตต์ จากเรื่อง *The Sun Also Rises* ตัวละครทั้งสองนี้ สามารถทำใจยอมรับกับปัญหาที่เกิดขึ้น และพยายามเผชิญหน้ากับปัญหาด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง อีกทั้งยังมีความหวัง และกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไป

เจคเป็นตัวละครที่สามารถยอมรับความเป็นจริงที่ขมขื่นในชีวิตได้ เช่น เรื่องระหว่างเขากับเบรตต์ที่ไม่สามารถลงเอยด้วยการแต่งงาน เนื่องมาจากความผิดปกติในตัวเขา เพราะเขาหมดสมรรถภาพ เขาจึงต้องปล่อยให้คนรักไปแสวงหาความสุขที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย และทางใจ ทั้งที่เขาก็ยังคงรักเธออยู่ เจคไม่พอใจโคห์นที่หลงรักเบรตต์ แต่ทำอะไรไม่ได้จึงได้แต่เก็บความอิจฉาไว้ในใจ เพราะเขาเข้าใจดีว่าตัวเขาไม่สามารถให้ความสุขกับเบรตต์ได้ จึงได้แต่อิจฉาโคห์นที่สามารถมีสัมพันธ์กับเบรตต์

What I felt that impulse to devil him I do not know .Of course I do know. I was blind, unforgivingly jealous of what had happened to him. The fact that I took it as a matter of course did not after that any. I certainly did hate him. (Hemingway 1926 : 99)

อีกครั้งที่เจคต้องทนเสียใจกับการที่ต้องเห็นคนที่ตนรัก ไปมีใจให้คนอื่น แต่เขาทำใจยอมรับได้ เพราะคนที่เบรตต์รักคือนักสู้วัวกระทิงที่ชื่อ โรมีโร แต่เจคก็ไม่โกรธโรมีโรเพราะเขาขบถและชื่นชมโรมีโรว่าเป็นผู้กล้าหาญ ด้วยเหตุนี้เจคจึงปล่อยให้โรมีโรอยู่กับเบรตต์ตามลำพังอย่างเต็มใจมากกว่าที่จะปล่อยให้อยู่กับโคห์น การกระทำของเจคแสดงให้เห็นถึงความเสียสละ และมีจิตใจที่เข้มแข็งพร้อมที่จะยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นได้ เจคคิดว่าการสู้วัวกระทิง หมายถึง การที่ต้องเผชิญกับความตายในทุกเสี้ยววินาที ดังนั้น นักสู้วัวกระทิงจึงต้องมีจิตใจที่เข้มแข็งกล้าหาญ พร้อมทั้งจะยืนหยัดต่อสู้กับความตายเสมอ บุคคลที่มีคุณสมบัติเช่นนี้จึงเป็นผู้ที่สมควรได้รับการยกย่อง

หลังจากที่โคห์นรู้ว่าเจคเป็นคนปล่อยให้เบรตต์อยู่กับโรมีโรตามลำพัง โคห์นโกรธเจคมากจึงมาทำร้ายเขา แต่ภายหลังเมื่อโคห์นสำนึกผิดแล้วจึงมาขอโทษเจคซึ่งเจคก็ให้อภัยจากเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าเจคเป็นคนที่มีความใจดีงาม ไม่ถือโทษโกรธเคืองคนที่เคยทำผิดแล้วสำนึกตนได้

“Please forgive me, Jake.”

I did not say anything, I stood there by the door.

“I was crazy. You must see how it was.”

“Oh, that’s all right.”

“I couldn’t stand it about Brett.”

“You call me a pimp.”

I did not care. I wanted a hot bath. I wanted a hot bath in deep water

“I know. Please don’t rememberit, I was crazy.”

“That’s all right.” (Hemingway, 1926 : 194)

หลังจากงานผู้ว่ากระทิงสิ้นสุด เบรตต์ และโรมีโร ไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เมื่อเจครูข่าวนี้จากไมค์ เจคตกใจและไม่เชื่อกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เขาก็ไม่ได้อะอะไว้วายหรือแสดงความโกรธแต่อย่างใด เพราะเจครูอยู่ตั้งแต่ต้นแล้วว่า เบรตต์รักโรมีโร และเขาก็ยินดีที่จะให้เบรตต์ไปมีความสุขกับคนที่สามารถให้ความสุขกับเธอได้ครบถ้วน เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าเจคเป็นคนเสียสละและเมื่อเจอกับปัญหาก็สามารถควบคุมอารมณ์และมีสติได้อย่างดี

ตอนจบของเรื่องทั้งเจค และเบรตต์ต่างแสดงความหวังว่า สักวันหนึ่งเขาทั้งคู่คงมีความสุขร่วมกัน ซึ่งทั้งคู่ต่างรู้กันอยู่แกล้งใจดีว่าเป็นไปไม่ได้แต่ต่างให้ความหวังกันและกัน หรืออย่างน้อยทั้งเบรตต์ และเจคก็ยังเป็นเพื่อนที่ติดต่อกันได้เช่นเดิม ถึงแม้ว่าเบรตต์จะเคยมีสัมพันธ์กับคนอื่นแล้วก็ตาม การจบเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านมีความหวังไปพร้อมกับตัวละครด้วยว่าทั้งคู่อาจสมหวัง ดังนั้นทั้งเจคและเบรตต์ จึงเป็นตัวละครที่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความหวัง ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์

“ Oh, Jake,” Brett said, “ we could have had such a damned good time together.

“ Yes.” I said. “ Isn’t it pretty to think so ?” (Hemingway ,1926 : 247)

จากการยกตัวอย่างจะเห็นได้ว่าเจคเป็นตัวละครที่เข้าใจยอมรับกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้เสมอ แม้บางครั้งเขาจะรู้สึกเสียใจและผิดหวัง แต่เขาก็ทำเหมือนว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาของชีวิตที่ต้องพบกับอุปสรรคหรือปัญหาบ้าง ผู้วิจัยคิดว่าการที่เจคทำได้เช่น

นั่นคงเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้ผ่านสงคราม จึงมองความทุกข์ต่างๆ ที่เขาได้รับในขณะนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อเทียบกับความทุกข์ที่เกิดจากภาวะที่ต้องเผชิญหน้ากับความตายอยู่ทุกนาทีในช่วงสงคราม ด้วยเหตุนี้ เจคจึงสามารถยอมรับกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นได้ และมีกำลังใจที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่อไป

ตัวละครที่อยู่อย่างมีความหวังอีกตัว คือเบรตต์ เธอเป็นตัวละครที่ไขว่คว้าหาความสุขและความรักอาจเป็นเพราะเธอมีความต้องการทางเพศสูงและเจคไม่สามารถตอบสนองเธอได้ เธอจึงคบผู้ชายหลายคนเพื่อค้นหาสิ่งที่เธอต้องการ เบรตต์เป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของผู้หญิงยุคหลังสงครามที่นิยมใช้ชีวิตเปลือยเปลือยไปกับการเที่ยวเตร่ สนุกสนาน ไร้แก่นสาร เช่น ตอนที่เบรตต์ทำนแคนด และเจคกำลังนั่งดื่มเหล้าซึ่งถือว่าเป็นวิถีชีวิตของคนยุคหลังสงคราม

“Let’s enjoy a little more of this,” Brett pushed her glass forward. The count poured very carefully.” “There, my dear. Now you enjoy that slowly, and then you can get drunk.”

“Drunk? Drunk?”

“My dear, you are charming when you are drunk.”

“Listen to the man.”

“Mr. Barnes,” the count poured my glass full. “She is the only lady I have ever known who was as charming when she was drunk as when she was sober.” (Hemingway, 1926 : 59)

เมื่อเบรตต์ผิดหวังที่เจคไม่สามารถให้ความสุขกับเธอได้ เธอจึงแสวงหามันเพื่อทดแทนสิ่งที่เจคไม่มี เบรตต์ไปมีความสัมพันธ์กับโคห์นแต่เธอไม่จริงจังกับเรื่องนี้มากนัก เธอเห็นโคห์นเป็นที่ระบายนามชั่วครวเท่านั้น แม้แต่ไมค์ซึ่งเป็นคู่หมั้นเธอก็ยังไม่สนใจ แต่กลับไปสนใจโรมีโร จึงทำให้ทั้งโคห์นและไมค์ไม่พอใจ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจไปอยู่กับโรมีโร แต่อยู่ได้ไม่นานเธอก็ทิ้งเขาไป การที่เธอทิ้งชายหนุ่มคนนี้ไปถือได้ว่าเป็นการกลับใจเพราะเธอตระหนักว่าโรมีโรยังเด็ก ยังมีอนาคตกับอาชีพผู้ว่ากระตือรือร้นอีกไกล ถ้ามาอยู่กับเธอ เขาก็ต้องทิ้งอาชีพที่ตนรัก เธอไม่ต้องการที่จะทำร้ายเขาจึงปล่อยให้เขามีอิสระ นอกจากนี้เธอยังรู้สึกอึดอัดที่โรมีโรบังคับให้

เธอทำตามใจเขา เช่น บังคับให้เธอตัดผมซึ่งเบรคต์เป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองและรักอิสระ เธอจึงไม่พอใจโรมีโร

การที่เบรคต์ยินยอมปล่อยโรมีโรให้เป็นอิสระเท่ากับว่าตนเองได้ทำความดีหรือทำประโยชน์ให้กับผู้อื่นบ้าง ดึกว่าการใช้ชีวิตอย่างไรคุณค่า ที่ชวนสนุกไปวันๆ อย่างที่เคยเป็น ผู้วิจัยเห็นว่าบทสรุปจากการกระทำครั้งนี้ทำให้เบรคต์ได้เห็นคุณค่าในตัวเองที่ได้ลดความเห็นแก่ตัวลง จึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าเบรคต์ เป็นตัวละครที่มีความสำคัญคืออยู่ในจิตใจ และถึงแม้จะพบกับอุปสรรคในชีวิตแต่เธอก็ยังอยู่ได้ด้วยความหวังว่าทุกอย่างคงจะดีขึ้นในสักวันหนึ่ง

ผู้วิจัยพบว่าสังคมเป็นต้นเหตุที่ทำให้ตัวละครต้องพบเจอกับความพ่ายแพ้ อิทธิพลของสังคมมีอำนาจเหนือตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นตัวละครที่คล้อยตามสังคมเพราะคิดว่าการทำตามสังคมจะทำให้ชีวิตมีความสุข หรือการที่ตัวละครต่อต้านสังคมเพราะคิดว่าสังคมไม่ยุติธรรม สังคมจึงเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่คอยดักขย้ำความเจ็บปวด และพัดพาตัวละครให้ไปตามกระแสสังคม

3.2.2.5 ตัวละครมีทัศนคติต่อต้านสงคราม

เมื่อตัวละครได้พบเห็นเหตุการณ์ในสงคราม และเห็นว่าสงครามเป็นเรื่องน่ากลัว และเลวร้ายจึงมีทัศนคติต่อต้านสงคราม การต่อต้านเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ต่อต้านเพราะตระหนักว่าสงครามเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่มีเหตุผล และเป็นเรื่องหลอกลวง ต่อต้านเพราะเห็นว่าสงครามเป็นเรื่องของอำนาจและเอื้อประโยชน์ต่อชนชั้นปกครอง และ ต่อต้านเพราะเห็นว่าสงครามลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์

มาร์ตินตัวละครจากเรื่อง *One Man's Initiation-1917* ของปาสตอส เป็นตัวละครที่ต้องการทราบว่าสภาพที่แท้จริงของสงครามนั้นคืออะไร เขาเคยได้ขึ้นถึงแต่ข่าวกองสงคราม และข่าวกความโหดร้ายของทหารเยอรมันที่ได้รับจากสื่อและข่าวกการใช้แก๊สพิษ มาร์ตินอยากไปสัมผัสและเห็นด้วยตาตนเอง เขาไม่เชื่อข่าวกสื่อและข่าวกจากสื่อต่างๆ จึงเข้าร่วมสงครามด้วยความอยากรู้ อยากเห็น และอยากผจญภัย ตรงข้ามกับตัวละครบางตัวที่เชื่อในสิ่งที่สื่อบอกต่างๆ ที่ไม่ได้เห็นด้วยตาตนเอง เช่น ผู้หญิงบนเรือที่เป็นอาสาสมัครสงคราม มาร์ตินคุยกับผู้หญิงคนนี้และถามว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับสงครามและทหารเยอรมัน เธอบอกด้วยความโกรธแค้นว่า เธอเกลียดทุกอย่างที่เป็นเยอรมัน เพราะเยอรมันทำเรื่องน่ากลัวและเลวร้าย

“I hate those brutes. I’ve always hates the Germans , their language, their country , everything about them. And now that they’ve done such frightful thing ...” (Dos Passos , 1921 : 47)

มาร์ตินอยู่หน่วยพยาบาลช่วยนำคนเจ็บออกจากสนามรบเพื่อไปพยาบาลเบื้องต้นทำให้เขาเห็นคนบาดเจ็บ คนตาย จำนวนมากทั้งฝ่ายสัมพันธมิตรและฝ่ายเยอรมัน มาร์ตินจึงคิดว่าสงครามเป็นเรื่องไร้สาระไม่มีเหตุผล เพราะการทำสงครามไม่ก่อประโยชน์ใดๆ มีแต่ นำความเสียหายมาให้ มาร์ตินต้องทำสงครามทั้งๆ ที่ตระหนักว่าสงครามเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง มาร์ตินจึงไม่เข้าใจว่าทั้งที่ๆ มนุษย์ได้ตระหนักถึงผลร้ายของสงครามแล้วแต่ทำไม ไม่ยอมเลิกทำสงคราม

“We none of us believe that war is right or useful or anything but a hideous method of mutual suicide. Have we the courage of our own faith?” (Dos Passos, 1922: 164)

นอกจากนี้มาร์ตินยังได้รับรู้ความจริงที่ว่าสงครามเป็นเรื่องหลอกลวง เขาเข้ามาทำสงครามเพราะต้องการรู้ว่า มีเสรีภาพอยู่จริงตามที่ผู้ปกครองประเทศกล่าวไว้ ก่อนที่จะนำอเมริกาเข้าสู่สงครามหรือไม่สุดท้ายจึงพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ปกครองประเทศบอกเป็นเรื่องโกหก หลอกลวง ไร้สาระ เห็นได้จากตอนที่ลูกลี้ถามมาร์ตินว่าคิดอย่างไรกับคำพูดของผู้นำประเทศและอุดมคติแบบอเมริกา มาร์ตินให้คำตอบได้ชัดเจนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้นำประเทศบอกกับประชาชนก่อนทำสงครามล้วนเป็นคำพูดที่หลอกลวงทั้งสิ้น (Dos Passos , 1920 : 158) มาร์ตินยังเป็นตัวละครที่เชื่อมั่นว่า ในโลกนี้มีเสรีภาพอยู่จริง ก่อนเข้ามาเป็นทหาร เขาพยายามแสวงหาเสรีภาพมาตลอด แต่ยังไม่พบ เมื่อเข้ามาอยู่ในสงครามจึงแสวงหาเสรีภาพต่ออีก แต่ท้ายที่สุดแล้วก็หาเสรีภาพในสงครามไม่พบ เพราะขณะเกิดสงครามทหารไม่มีเสรีภาพทั้งด้านความคิด และการกระทำ แต่ต้องปฏิบัติงานตามคำสั่งของหัวหน้าเท่านั้น

ประการที่สอง ตัวละครมองว่าสงครามเป็นเรื่องของผู้มีอำนาจ ตัวละครเชื่อว่าผู้มีอำนาจเป็นคนโง่ และทำในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ต่อประเทศชาติ ตัวละครในเรื่อง *A Farewell to Arms* แสดงทัศนคติถึงสงครามว่าสงครามเป็นเรื่องของชนชั้นปกครองซึ่งมีอำนาจตัดสินใจจะนำพาประเทศชาติไปทางใดตามใจชอบ ชนชั้นปกครองไม่ได้ทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์ต่อชาติ กลับนำ

พาชาติไปสู่ความย่อยยับ ความศิครนแรงนี้เป็นของปาสินี (Passini) ซึ่งเป็นตัวละครที่มีความคิดต่อต้านสงคราม

“There is a class that controls a country that is stupid and does not realize anything and never can. That is why we have this war.”

“Also they make money out of it.”

“Most of them don't,” said Passini. “They are too stupid. They do it for nothing. For stupidity. (Hemingway, 1929 : 51)

ประการสุดท้าย เมื่อตัวละครได้สัมผัสกับความเลวร้ายของสงครามต่างมีความคิดเห็นในทางเดียวกันว่า สงครามลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ลง ความเลวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสงครามทำให้มนุษย์มีจิตใจที่แห้งแล้ง จากคนที่เคยมีเมตตา กลับกลายเป็นคนที่ไร้ความเมตตา ในสงครามมนุษย์เปรียบเหมือนวัตถุ สัตว์ และทาส เช่น ต้องทำตามคำสั่งราวกับว่าเป็นทาส มีวิถีชีวิตไม่ต่างจากสัตว์ แอนคริว ทหารจาก *Three Soldiers* รู้ดีกว่าตัวเองตกเป็นทาสของสงคราม เพราะต้องทำในสิ่งที่โหดร้ายต่างๆ ที่รู้ว่าเป็นสิ่งผิด แอนคริวไม่เคยเชื่อว่าการฆ่าคนเป็นเรื่องที่ถูกต้องแต่ก็ต้องแสวงหาราวกับว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้องเพราะเขาไม่มีความกล้าหาญพอที่จะลุกขึ้นมาต่อต้านอำนาจของสงคราม และก็เกินความสามารถที่จะขัดขืนได้ (Dos Passos, 1921 : 219) หรือตอนที่แอนคริวคุยกับคริสฟิลด์ถึงสงครามว่า มีแต่ความป่าเถื่อนโหดร้าย สงครามทำให้มนุษย์ฆ่าฟันกันเอง และทำให้มนุษย์ไม่มีความเมตตาอยู่ในจิตใจอีกต่อไป ซึ่งแอนคริวเห็นว่าความเมตตาเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์พึงมี แอนคริวจึงคิดว่าเมื่อใดที่สงครามสิ้นสุด เมื่อนั้นคุณค่าของความเป็นมนุษย์จะกลับคืนมา

“They say you go to sleep if you lie down in a poppy field. Wouldn't you like to do that, Chris, an' not wake up till the war was over and you could be a human being again.” (Dos Passos, 1921 : 219)

ความคิดเรื่องสงครามลดคุณค่าของมนุษย์เห็นได้จากฟูเชลลิ จากเรื่อง *Three Soldiers* ฟูเชลลิเห็นคเหนือจากการสู้รบและได้รับความยากลำบากขณะอยู่ในสนามเพลาะ เขารู้สึกว่าตัวเองไม่ใช่มนุษย์เพราะมนุษย์ควรมีเสรีภาพและอยู่ในที่ๆ เหมาะสมมากกว่าอยู่ในหลุมนี้ เขาคิดว่าพวกผู้มีอำนาจไม่มีสิทธิมาบงการชีวิตของเขา เพราะเขาเป็นคนไม่ได้เป็นวัตถุหรือเชือกฟางที่จะนำมามัดรวมกันแล้วไปวางไว้ที่ใดก็ได้ ผู้มีอำนาจที่กระหายสงครามทำราวกับว่าพวกเขาไม่มีชีวิต

จิตใจ ไม่คำนึงว่าทหารจะต้องพบกับสิ่งใดบ้าง อาจจะทำอะไรกับพวกทหารก็ได้โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึก (Dos Passos , 1921 : 38) ผู้วิจัยเห็นว่ามนุษย์เป็นผู้ตัดสินใจ และคุณค่าของมนุษย์ด้วยกันเองโดยใช้สงครามเป็นเครื่องมือ และคิดว่าสิ่งที่ปาสอสเปรียบเทียบกับชีวิตทหารเป็นเหมือนมัดฟางเพราะต้องการเสียดสีผู้มีอำนาจ และสงครามว่ามองเห็นคุณค่าของมนุษย์เป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งเท่านั้น

จากการศึกษาลักษณะตัวละครของนวนิยายสงครามทั้งหมดจึงสรุปได้ว่า ตัวละครมีทัศนคติต่อสงครามในทางลบ เพราะสงครามเป็นสิ่งเลวร้ายสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชีวิตและจิตใจ สงครามเป็นต้นเหตุของความสูญเสีย สิ้นหวัง และผิดหวัง แม้แต่ตัวละครที่หลุดพ้นจากสงครามแล้วก็ยังได้รับผลกระทบจากสงครามอยู่ สงครามจึงเป็นสิ่งที่สร้างบาดแผลให้กับตัวละครทั้งกายและใจ

3.2.2.6 ตัวละครที่พยายามยกระดับฐานะความเป็นอยู่

ผู้วิจัยคิดว่าปาสอสนำเสนอตัวละครประเภทนี้เพื่อต้องการชี้ให้เห็นถึงความจริงที่เกิดขึ้นในสังคมว่ามีคนบางประเภทที่ไม่พอใจสถานภาพหรือชนชั้นของตัวเอง จึงพยายามดิ้นรนเข้ามาอยู่ในสังคมที่ดีกว่า

เงินนี้เป็นตัวละครที่พยายามยกฐานะของคนด้วยการหาเงินจากบริษัทของ เจ.ดับบลิว. ถึงแม้ชีวิตเธอจะไม่ได้พบอุปสรรคมากมายนัก และเธอก็ไม่ได้ใช้ชีวิตหมดไปกับการกินเหล้าเที่ยวเตร่ แต่เธอให้ความสำคัญกับการหาเงินโดยเข้ามาทำงานที่นิวยอร์กเพราะเป็นเมืองแห่งธุรกิจ เงินใช้เวลาไม่นานก็สามารถมีเงินจนจัดได้ว่าเป็นคนชั้นกลาง สามารถเข้าสังคมกับคนในนิวยอร์กได้ สิ่งที่ทำให้รู้ว่าเงินนี้ได้เลื่อนระดับทางสังคมขึ้นมาจากครอบครัวที่ยากจน คือ ตอนที่โจน้องชายของเธอมาหาและพบว่าพี่สาวมีชีวิตและทำทางเปลี่ยนไปเหมือนคนเมือง ไม่ค่อยมีเวลาว่างเพราะหมกมุ่นอยู่กับการทำงาน

เอลิเนอร์เป็นตัวละครที่พยายามยกระดับฐานะทางสังคมขึ้นมาจากชนชั้นล่างเป็นชนชั้นกลางจนสำเร็จ เธอเกิดในครอบครัวที่ยากจนแต่มีโอกาสได้เข้าไปคบหากับคนชั้นสูงทำให้เธอเรียนรู้ที่จะวางตัวอยู่ในสังคมชนชั้นสูงได้อย่างเหมาะสม เมื่อเธอได้เข้ามาสัมผัสกับสังคมคนชั้นสูง เธอไม่เคยกลับไปหาครอบครัวอีกเลยเพราะเธอไม่ชอบสภาพครอบครัวของตัวเอง ในตอนจบ

เธอมีคนรักเป็นขุนนางเก่าของรัสเซียซึ่งถือว่าเป็นคนชั้นสูงของสังคม สิ่งที่เกิดขึ้นจึงแสดงให้เห็นว่าเอลิเนอร์สามารถยกระดับฐานะทางสังคมของตนได้จนสำเร็จ

3.2.3 ฉากและบรรยากาศ

องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของนวนิยายสงครามคือ ฉากและบรรยากาศ ฉากทำให้เรารู้ถึงสถานที่เกิดเหตุ และกรณีแวดล้อมทางสังคมของเหตุการณ์ในเรื่องนั้นๆ (ชรูจัตร บุญสนิท, 2538: 89) ฉากของนวนิยายสงครามที่นำมาศึกษาเป็นฉากที่สะท้อนให้เห็นภาพของสงคราม และเหตุการณ์ทางสังคมของอเมริกายุคหลังสงคราม ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเภทของฉากออกเป็นสามส่วน ดังนี้

3.2.3.1 ฉากความโหดร้ายของสงคราม

ฉากความโหดร้ายของสงคราม คือ ฉากที่แสดงให้เห็นว่าการทำสงครามเต็มไปด้วยความโหดร้ายบ้านเรือนได้รับความเสียหายและทหารได้รับบาดเจ็บจากระเบิด แก๊สพิษ บรรยากาศของฉากประเภทนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง และความน่ากลัว

การรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งแบ่งแนวรบออกเป็นสองด้านกว้างๆ คือแนวรบด้านตะวันตกและแนวรบด้านตะวันออก แต่การรบที่หนักหน่วงและยืดเยื้อนั้นอยู่ที่แนวรบด้านตะวันตกหรือบริเวณภาคเหนือของประเทศฝรั่งเศส คือบริเวณแม่น้ำซอมม์ (Somme) และแม่น้ำมาร์น (Marne) และที่เมืองแวร์ดีง (Verdun) ทหารเยอรมันได้พยายามโจมตีพื้นที่ดังกล่าวของฝรั่งเศส แต่อังกฤษและอเมริกาก็กำลังเข้ามาช่วย การรบในแนวรบด้านตะวันตกนี้ใช้เวลายาวนานถึง 4 ปี เนื่องจากไม่มีฝ่ายใดสามารถเอาชนะกันถึงขั้นเด็ดขาดได้ อันเนื่องมาจากสนามเพลาะซึ่งใช้เป็นแนวกันระเบิดได้ดี อีกทั้งยังมีการใช้ลวดหนามกันข้าศึก แต่ในที่สุดก็มีอาวุธที่สามารถทำลายแนวรบที่แข็งแกร่งได้ คือ รถหุ้มเกราะ เนื่องจากรถหุ้มเกราะสามารถทำลายแนวรั้วลวดหนาม อีกทั้งวิ่งบนพื้นดินได้ดี ส่งผลให้ฝ่ายสัมพันธมิตรประสบชัยชนะ (เพ็ญจันทร์ กู้ประเสริฐ, 2525 : 132) แนวรบด้านตะวันตกปรากฏอยู่ในนวนิยายสงครามเรื่อง *Three Soldiers* , *One Man's Intiation-1917* เพราะปาสตอสเข้าไปอยู่ในบริเวณแวร์ดีง จึงถ่ายทอดไว้ในนวนิยาย

ส่วนฉากแนวรบด้านตะวันตกบริเวณตอนเหนือของฝรั่งเศสสะท้อนให้เห็นสภาพของเส้นทางที่ได้รับความเสียหายจากสงคราม และภาพของทหารต้องลงไปอยู่ในสนามเพลาะซึ่งเต็มไปด้วย

ด้วยหมัดเห็บ และคินที่ขึ้นและ ชีวิตของทหารที่เสี่ยงกับความตายทุกขณะ ทุกย่างก้าวที่เดินเข้าไป
ในสนามรบหมายถึงชีวิต

The road was worn into deep ruts and there were many shell holes , full of muddy water , into which there feet slipped. The woods began , a shattered skeleton of woods , full of artillery emplacements and dugouts , were torn camouflage fluttered from splintered trees. (Dos Passos , 1921 : 155)

บริเวณแนวรบด้านตะวันตกมีการต่อสู้อย่างรุนแรงและยาวนาน อาวุธที่นำมาใช้ในการ
ทำสงครามก็ทันสมัย เพราะฝ่ายสัมพันธมิตรพยายามผลิตอาวุธต่างๆ ขึ้นมาเพื่อบดขยี้ฝ่ายเยอรมัน
ให้พ่ายแพ้ เช่นรถถัง รถหุ้มเกราะ แต่ฝ่ายเยอรมันก็ไม่ยอมแพ้ พยายามหาทางผลิตอาวุธที่รุนแรง
กว่า สิ่งหนึ่งที่เยอรมันนำมาใช้ในสงครามครั้งนี้คือ แก๊สพิษ ซึ่งมีความรุนแรงและมีอนุภาพการ
ทำลายล้างสูง เมื่อเยอรมันผลิตแก๊สพิษขึ้นมาได้อย่างแพร่หลายทำให้ฝ่ายสัมพันธมิตรสร้างหน้ากาก
ป้องกันแก๊สพิษขึ้นมาใช้ อังกฤษจึงตอบโต้เยอรมันโดยคิดหาวิธีผลิตแก๊สพิษขึ้นมาใช้จนสำเร็จ
ในปี 1915 อังกฤษนำแก๊สคลอรีนซึ่งเป็นแก๊สที่ไม่มีกลิ่นมาใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้ ฝ่ายศัตรูจะ
ไม่รู้สึกรับกลิ่นว่าได้รับแก๊สพิษ หลังจากนั้นเยอรมันจึงได้พัฒนาแก๊สพิษให้รุนแรงกว่าเดิม (ธน
แก้ว โอภาส, 2539: 77)

จากเรื่อง *One Man's Initiation* ตัวละครที่ชื่อแดนเนล (Daniel) คุยกับเพื่อนทหารว่า
เขาเคยเห็นทหารที่ถูกแก๊สพิษ ผลของมันคือทำให้ร่างกายบวมพอง เจ็บปวดและทรมาน

“An’ the gas is the goddamndest stuff I ever heard of,” he was saying.
“I’ve seen fellers with their arms swelled up to twice the size like blisters from
it. Mustard gas , they call it.” (Dos Passos , 1922 : 99)

ส่วนแนวรบด้านตะวันออกเป็นการรบระหว่างเยอรมันและรัสเซีย แต่มียุทธวิธีที่แตก
ต่างกันไป การรบบริเวณนี้เป็นการผลัดกันรุกผลัดกันรับ ไม่ได้หยุดอยู่หนึ่งในสนามเพลาะและรุนแรง
นอกจากแนวรบทั้งสองแล้วยังมีแนวรบย่อยคือ แนวรบระหว่างอิตาลีและออสเตรเลีย อันได้แก่
บริเวณแม่น้ำเปียพ เมืองโกริเซีย จนกระทั่งในปี 1917 อเมริกาประกาศเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัม
พันธมิตร ทำให้ขวัญและกำลังใจของฝ่ายสัมพันธมิตรดีขึ้น และส่งกำลังทหารเข้ามาช่วยรบในปี

1918 ซึ่งเป็นช่วงที่กองกำลังของเยอรมันอ่อนแอลงเนื่องจากการสู้รบที่ยืดเยื้อยาวนาน ประกอบกับการขาดแคลนเสบียงอาหารเพราะถูกอังกฤษซึ่งควบคุมน่านน้ำทางทะเลเหนือตัดเส้นทางขนส่งเสบียงทางเรือ เยอรมันจึงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในที่สุด (เพ็ญจันทร์ กู้ประเสริฐ , 2525 : 133)

ฉากสงครามที่ปรากฏในเรื่อง *A Farewell To Arms* เป็นแนวรบที่ประเทศอิตาลีบริเวณแม่น้ำเปียฟ โกริเซีย และคาโปเรโต ซึ่งอยู่ทางเหนือของอิตาลีติดกับออสเตรีย การรบบริเวณนี้ส่วนใหญ่เป็นการปะทะกันระหว่างฝ่ายทหารอิตาลีและทหารอเมริกันกับฝ่ายทหารออสเตรีย

เหตุการณ์สู้รบที่แม่น้ำเปียฟ ได้ถูกถ่ายทอดลงในนวนิยายเรื่องนี้โดยผ่านมุมมองของ เฮอร์คิวลีสของนวนิยายเรื่องนี้ ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าฝ่ายออสเตรียโจมตีอิตาลีและเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะสามารถยึดสะพานข้ามแม่น้ำไว้ได้ ทั้งสองฝ่ายต่างพยายามตรึงกำลังสู้รบกันอย่างดุเดือด

It was a nasty place and the Austrians should not have let them had it. I suppose it was mutual tolerance because the Austrians still kept a bridgehead further down the river. The Austrian trenches were above on the hillside only a few yards from the Italian line. (Hemingway , 1929 : 23)

เฮอร์คิวลีสรบพยายาลผ่านบริเวณใกล้สนามรบจึงต้องคอยระวังการโจมตีของฝ่ายออสเตรีย การทำงานเต็มไปด้วยความขากลำบาก เห็นจากเหตุการณ์ขณะที่หน่วยรบพยายาลกำลังปฏิบัติงานอยู่ก็ถูกโจมตีจากฝ่ายออสเตรียที่ใช้บอลลูน่าตั้งเกิดความเคลื่อนไหวของฝ่ายสัมพันธมิตรเมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรเสียเปรียบการรบที่คาร์โปเรโตจึงต้องถอยร่นกำลังโดยเคลื่อนย้ายทัพทันตอนกลางคืน ซึ่งทั้งทหารและประชาชนต่างขนย้ายข้าวของเพื่อไปหาที่อยู่ใหม่ ฉากนี้เป็นภาพของความโกลาหลวุ่นวาย และความลำบากของการถอยทัพเพราะมีฝนตกหนัก

The retreat was orderly , wet and sullen. In the night ,going slowly along the crowded roads we passed troops marching under the rain , guns , horses pulling wagons , mules , motor trucks , all moving away from the front. There was no more disorder than in advance. (Hemingway , 1929 : 188)

ผู้วิจัยสรุปได้ว่าฉากและบรรยากาศของสงครามมีแต่ความรุนแรง ความน่ากลัว และมีอันตรายรอบด้าน เหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบเกิดความหวาดระแวง และความไม่แน่ใจในชีวิตของคนว่าเมื่อใดจะตาย เพราะทุกอย่างก้าวที่เดินเข้าไปนั้นคือความตายที่สามารถเกิดขึ้นได้ทุกวินาที ดังนั้นฉากสงครามจึงเป็นฉากที่สะท้อนถึงความป่าเถื่อนโหดร้าย และพฤติกรรมด้านลบของมนุษย์ที่มุ่งทำร้ายกัน

3.2.3.2 ฉากชนบท

นวนิยายสงคราม ไม่ได้มีเพียงแต่ฉากสงครามที่รบราฆ่าฟันกันเท่านั้น แต่ยังมีฉากความสวยงามของเมืองสงบที่ไม่ได้รับความพินาศจากสงคราม แม้ฉากลักษณะนี้จะอยู่ในความคิดคำนึงของตัวละครแต่ฉากนี้ก็สามารถส่งผลให้ตัวละครมีสภาพจิตใจที่ดีขึ้นเพราะไม่ต้องเคร่งเครียดกับสงครามอย่างเคียด ฉากความสวยงามยังสามารถแบ่งออกได้เป็นสองประเภทคือ ฉากที่ตัวละครเข้าไปอยู่จริง และฉากที่อยู่ในห้วงความคิดคำนึง

ฉากความสวยงามที่ตัวละครได้เข้าไปสัมผัสจริงๆ และส่งผลให้ตัวละครได้รับความสุขทางใจคือ ฉากความสวยงามและความสงบของชนบท เห็นได้จากเมื่อเฮนรี่และบาร์คเลย์ตัวละครจากเรื่อง *A Farewell To Arms* ตัดสินใจหนีจากความโหดร้ายของสงครามไปอยู่ในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ส่งผลให้ทั้งคู่รู้สึกสบายใจและโล่งใจ เพราะไม่ต้องพบกับสงครามและความเกลียดชัง ด้วยเหตุนี้การใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันท่ามกลางความงามของธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ภูเขา ทะเลสาบ และทุ่งหญ้า ทำให้ทั้งคู่ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข

In front of the house where we live the mountain went down steeply to the little plain along the lake and we sat on the porch of the house in the sun and saw the winding of the road down the mountain – side and the terraced vineyards on the side of the lower mountain ... (Hemingway , 1929 : 290)

หรือฉากที่เจคและบิล จากเรื่อง *The Sun Also Rises* หลบออกจากความวุ่นวายในเมืองและปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งสองคนเลือกไปพักผ่อนกันที่สเปน เพราะสเปนเป็นประเทศที่สวยงามระหว่างเดินทางทั้งคู่เห็นธรรมชาติที่สวยงาม เช่น ภูเขา แม่น้ำ ซึ่งทั้งสองคนประทับใจ และสบายใจที่ได้ชมความงามตามธรรมชาติซึ่งหาไม่ได้ในเมือง นอกจากนี้ทั้ง 2 คนยังชื่นชมบุคลิกและนิสัยของคนชนบท เจค และบิลคิดว่าบุคลิกของคนชนบทเป็นธรรมชาติ ไม่มีการเสแสร้งหรือได้

หน้าากเข้าหากัน ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส มีอธชาติ มีชีวิตชีวาและร่าเริง ซึ่งบุคคลเหล่านี้ตรงข้ามกับคนในเมืองอย่างสิ้นเชิง เพราะคนในเมืองไม่จริงใจต่อกัน เหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าคนชนบทมีน้ำใจและมีอธชาติคือ ตอนที่คนชนบทที่โดยสารรถคันเดียวกับบิลและเจคส่งไวน์ให้ทั้งคู่ดื่ม และส่งเสียงร้องเป็นเสียงแตรรถ หลังจากนั้นคนทั้งรถโดยสารก็หัวเราะร่าเริงกันอย่างสนุกสนาน

He offered the wine – skin to Bill and to me , and when I tipped it up to drink he imitated the sound of a klaxon motor – horn so well and as suddenly that I spilled some of the wine , and every body laughed. (Hemingway , 1926 : 103)

ฉากสวยงามที่อยู่ในห้วงคำนึงของตัวละครให้ความสุข และความสบายใจไม่น้อยกว่าฉากที่ตัวละครได้เข้าไปอยู่จริง เพราะตัวละครบางตัวไม่สามารถหลุดพ้นจากสงครามไปได้ เนื่องจากต้องรับผิดชอบหน้าที่ในสงครามจึงหาทางออกด้วยการนึกถึงฉากสวยงามของธรรมชาติ เช่น แอนคริว ตัวละครจากเรื่อง *Three Soldiers* เขาต้องทนอยู่กับสงครามที่ป่าเถื่อน และมีแต่การฆ่าฟันกัน เขาพยายามหาทางออกให้ตัวเองหลุดพ้นจากความทุกข์จึงนึกถึงความสวยงามของธรรมชาติ ซึ่งธรรมชาติส่งผลให้แอนคริวผ่อนคลายความเครียด และบรรเทาอาการเจ็บปวดทางกายลง นอกจากนี้แอนคริวยังใช้ธรรมชาติเป็นกำลังใจให้ตนเองขณะต่อสู้ แอนคริวคิดว่าชีวิตนี้ยังมีสิ่งสวยงามรอคอยอยู่เบื้องหน้าจึงอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อจะได้มีโอกาสกลับไปสัมผัสกับความงาม ความสงบของธรรมชาติที่ตนเคยอยู่ (Dos Passos , 192 : 171) ไม่เพียงแอนคริวเท่านั้นที่หาทางออกให้ตนเอง แต่คริสฟิลด์ก็รู้สึกเช่นเดียวกับแอนคริว เห็นจากตอนที่คริสฟิลด์นึกถึงฉากความงามของบ้านเกิดที่อินเดียนา ซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้ ต้นไม้ที่มีสีอันสวยงาม เมื่อคริสฟิลด์นึกถึงบ้านเขารู้สึกอบอุ่น และสุขใจชั่วขณะหนึ่ง เพราะได้หลุดพ้นจากสงครามที่เต็มไปด้วยความโหดร้าย และความเบื่อหน่าย

Then he thought of the spring on the plains of Indiana and the mocking – bird singing in the moonlight among the flowering locust trees behind the house. He could almost smell the heavy sweetness of the locust brooms. (Dos Passos , 1921 : 113)

ตัวละครมาร์ตินจากเรื่อง *One Man's Initiation-1917* มีความคิดไม่ต่างจากตัวละครเรื่อง *Three Soldiers* อย่างแอนคริว และคริสฟีลด์ ประเด็นที่ว่าธรรมชาติเป็นทางออกที่ทำให้ตัวเอกอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป มาร์ตินจึงจินตนาการให้ตัวเองอยู่ท่ามกลางความสงบสุข ได้ใช้ชีวิตเรียบง่ายเหมือนชีวิตของพระในโบสถ์ที่อยู่กับธรรมชาติ เช่น ชุดดิน ปลูกต้นไม้ และหลุดพ้นจากสงคราม ความรู้สึกนี้ทำให้เขารู้สึกโล่งสบายใจ

Martin would sit and dream of the quiet lives the monks must have passed in their beautiful abbey so far away in the Forest of the Argonne, digging and planting in the rich lands of the valley, making flowers bloom in the garden, of which traces remained in the huge beds of sunflowers and orange marigolds that bloomed along the walls of the dormitory.

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ฉาก และบรรยากาศความสวยงามสามารถทำให้ตัวละครเกิดความรู้สึกสงบในจิตใจ สบายใจ โล่งใจ แม้จะเป็นเพียงความคิดหรือเป็นเพียงแค่นิมิตที่เลื่อนลอยก็ตาม นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่าฉากประเภทนี้เป็นทางออกทางหนึ่งให้กับตัวละคร ทั้งทางกายและทางใจที่วิ่ววน่สับสน นอกจากฉากความงามจะเป็นทางออกยังเป็นเหมือนที่พึ่งทางใจให้ตัวละครมีชีวิตอยู่ต่อไป ดังนั้นความงามของธรรมชาติจึงเปรียบเสมือนน้ำหล่อเลี้ยงจิตใจให้ตัวละครมีพลังเพื่อที่จะต่อสู้กับความโหดร้ายของสงคราม

3.2.3.3 ฉากเมือง

ฉากเมืองเป็นฉากที่มีความเจริญด้านวัตถุ เป็นเมืองธุรกิจและมีผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น ฉากที่ปรากฏใน *U.S.A.* ส่วนใหญ่เป็นฉากเมือง เช่น เมืองดีทรอยต์ ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ เครื่องบิน เมืองนิวยอร์กเป็นศูนย์กลางการค้าและอุตสาหกรรมและเมืองชิคาโกเป็นย่านอุตสาหกรรม ตัวละครมักเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับสามฉากนี้เนื่องจากเมืองทั้งสามเป็นแหล่งความเจริญในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรมและด้านธุรกิจ ตัวละครจึงเข้าไปแสวงหาโอกาสความก้าวหน้าและผลประโยชน์จากแหล่งความเจริญของประเทศ

เมืองดีทรอยต์ เป็นเมืองที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญของอเมริกาซึ่งเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมของโลกด้านการบิน ผู้คนที่สนใจในธุรกิจแขนงนี้ต่างพากันเข้าไปในเมืองเพื่อแสวงหาเงินและผลกำไร เมืองดีทรอยต์จึงเป็นเมืองที่สร้างความร่ำรวยให้กับผู้คนมากมาย และ

เป็นเมืองที่น่าสนใจ และดึงดูดคนได้จำนวนมาก แต่ขณะเดียวกันในเมืองดีทรอยด์ก็มีคนที่ทำธุรกิจและประสบความสำเร็จได้ไม่นานก็ตกต่ำ เพราะธุรกิจการบินเสื่อมความนิยมลง ดังตัวละครชาร์ลีย์ ในเรื่อง U.S.A. เข้าไปมีชีวิตเกี่ยวข้องกับเมืองดีทรอยด์ เพราะเขาเข้าไปทำธุรกิจเครื่องบินจนร่ำรวย แต่แล้วในที่สุดก็ตกต่ำ เพราะถูกเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนบริษัทโอนเงิน และบริษัทเครื่องบินมีราคาต่ำลงตามตลาดหุ้นที่กำลังประสบปัญหา เมื่อชาร์ลีย์ไม่สามารถกู้สถานะเดิมคืนมาได้ เขาเสียใจจึงออกไปจากเมืองดีทรอยด์และธุรกิจเครื่องบิน หันไปใช้ชีวิตเสเพล ไร้สาระ เพราะกลัวใจที่ธุรกิจล้มละลาย แต่ถึงอย่างไรเมืองดีทรอยด์ยังเป็นเมืองที่น่าสนใจ และดึงดูดคนที่ต้องการความร่ำรวยเสมอ

“Why, what are you doing here ?” Charley blurted out.

“Detroit,” said Andy Merritt, “is a town that has always interested me extremely. (Dos Passos, 1936 : 260)

เมืองนิวยอร์กเป็นเมืองแห่งอุตสาหกรรมและการค้าที่ทำรายได้มหาศาลให้กับอเมริกา อีกทั้งยังเป็นเมืองของตลาดหุ้นที่โด่งดัง คือตลาดหุ้นวอลล์สตรีท ผู้คนต่างนิยมมาใช้ชีวิตที่นี่เพราะมีความสะดวกสบายและเครื่องอำนวยความสะดวก มีสังคมที่หรูหราและเป็นศูนย์กลางความเจริญอีกหลายด้าน ดังนั้นคนที่ต้องการแสวงหาเงิน หรือโอกาสก้าวหน้าในชีวิตต่างเข้ามาทำงานที่เมืองนี้

ในทัศนะของมาร์โกและแอกเนส จากเรื่อง U.S.A. เห็นว่านิวยอร์กเป็นเมืองเปิดสำหรับทุกคนที่ต้องการสร้างโอกาสให้กับตนเอง เมื่อมาร์โกรู้ว่าแอกเนสจะพาเธอไปอยู่นิวยอร์กเธอดีใจมากเพราะจะได้ไปใช้ชีวิตที่หรูหรา มาร์โกเป็นคนที่มีฝันถึงความร่ำรวยมาตั้งแต่เด็ก ต้องการเป็นดาราที่มีชื่อเสียง และต้องการคบแต่ผู้ชายที่ร่ำรวย มาร์โกเป็นตัวละครที่มีความใฝ่ฝันว่าชีวิตนี้เป็นสิ่งสวยงามและมีแต่ความร่ำรวยเท่านั้น ทำให้เธออยากไปนิวยอร์กเพื่อไปทำความฝันให้เป็นจริง เธอคิดว่า นิวยอร์กน่าจะทำให้เธอสมหวัง ส่วนแอกเนสแม่เลี้ยงของมาร์โกอยากไปนิวยอร์กเพราะต้องการแสวงหาชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม เธอไม่อยากเป็นคนรับใช้ไปตลอดชีวิตจึงต้องการไปหางานทำใหม่ที่ดีกว่า ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าที่นิวยอร์กจะทำให้ความฝันของเธอเป็นจริงหรือไม่ แต่เธอพร้อมจะเสี่ยงเพราะอย่างน้อยนิวยอร์กซึ่งเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรม คงมีงานให้เธอทำตามโรงงานอุตสาหกรรมได้บ้าง ซึ่งยังดีกว่าการเป็นคนรับใช้ หลังจากมาร์โกไปอยู่ที่นิวยอร์กไม่นาน เธอร่ำรวยจากการเป็นนักแสดง และใช้ชีวิตที่หรูหราอยู่ในสังคมที่ฟุ้งเฟ้อ และมีค่านิยมยกย่องเงินเป็นใหญ่ ชีวิตส่วนใหญ่ของเธออยู่กับงานเลี้ยงซึ่งจะได้พบผู้คนมากมายหน้าหลายตา เธอต้องเรียนรู้สังคม

ของนิวยอร์ก ซึ่งแตกต่างจากสังคมชนบทที่เธอเคยอยู่ เพราะสังคมชนบทเรียบง่าย แต่สังคมเมืองเป็นสังคมที่มีผู้คนอาศัยอยู่มากมายจึงมีแต่ความวุ่นวาย และต่างคนก็หวังผลประโยชน์ เธอจึงต้องปรับตัวและหัดวางตัวเพื่อให้เข้ากับคนในสังคมเมือง

แอนน์ตัวละครในเรื่อง *U.S.A.* กลับมีความคิดแตกต่างจากมาร์โก เธอเห็นว่านิวยอร์กไม่ได้เป็นเมืองที่น่าอยู่ หรือนำเข้าไปสัมผัสเพราะเป็นเมืองที่มีคนอาศัยอยู่มากมายแต่กลับไม่มีใครสนใจกัน ไม่มีใครมีความเอื้ออาทรต่อกัน ไม่มีน้ำใจให้แก่กัน ต่างคนต่างอยู่และเป็นเมืองที่มีอันตรายรอบด้าน ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมเมือง

She didn't like New York , but it was exciting ; everything was gray and grimy and the people all seemed to be foreigners and nobody paid any attention to you except now and then a man tried to pick you up on the street or brushed up against you in the subway , which was disgusting. (Dos Passos , 1932 : 266)

นอกจากเมืองจะสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญและสังคมของคนมีเงินยังสะท้อนให้เห็นถึงความลำบากของพวกชนชั้นแรงงานที่หาเช้ากินค่ำ วิถีชีวิตของคนเหล่านี้ทำงานหนักมาก ต้องตื่นแต่เช้า และรีบไปทำงาน ไม่มีเวลาเล่นกอล์ฟ เล่นหุ้น เหมือนพวกคนรวย ดังที่ แมรี่เห็นภาพคนงานเหล่านี้กำลังรอรถไฟเพื่อไปทำงานแต่เช้า พวกคนงานต่างดิ้นรนทำมาหากินเพื่อหาเงินมาประทังชีวิตเช่นเดียวกับคนรวย แต่งานที่ทำมีลักษณะต่างกัน เนื่องจากคนรวยทำธุรกิจ และได้ผลประโยชน์ตอบแทนอย่างมหาศาล แต่คนจนทำงานใช้แรงงานเพื่อแลกกับเงินอันน้อยนิด จึงไม่ค่อยมีโอกาสร่ำรวย สังคมเมืองจึงเป็นจุดรวมของสองชนชั้นที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ดังที่แมรี่ได้เห็นวิถีชีวิตของพวกกรรมกรย่านอุตสาหกรรมบริเวณเมืองชิคาโก

...she looked out at the men , young men old men with tin dinnerpails , faces ruddy and screwed up with the early cold , crowding the platforms waiting to go to work. (Dos Passos , 1936 : 109)

ฉากเมืองปารีส ซึ่งอยู่ในเรื่อง *The Sun Also Rises* ของเฮมมิงเวย์คล้ายคลึงกับฉากเมืองทั่วไปที่มีแต่ความสับสนวุ่นวาย ผู้คนมีวิถีชีวิตที่ผูกพันกับความสนุกสนาน และการเที่ยวกลางคืน เนื่องจากปารีสเป็นเมืองที่เจริญและมีคนอาศัยอยู่มากจึงมีสถานบันเทิงไว้ให้คนที่ต้องการความสนุก

เข้าไปใช้ชีวิตคนกลางคืน อีกทั้งเมืองปารีสยังเต็มไปด้วยผู้หญิงหากินบนท้องถนนหรือตามบาร์ วิถีชีวิตของผู้ชายในกรุงปารีสจึงสนุกสนานอยู่กับการเที่ยวผู้หญิง เช่น ตอนที่เจคกำลังดื่มเหล้าอยู่ในบาร์ก็มีผู้หญิงหากินเข้ามาทำความรู้จักและเธอก็ชวนเจคไปมีสัมพันธ์กันที่สวนสาธารณะ

กล่าวได้ว่าฉากเมืองที่ปรากฏในเรื่อง *U.S.A.* และ *The Sun Also Rises* สะท้อนให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของเมือง วิถีชีวิตของคนในเมืองทั้งของคนรวยและคนจน ทั้งรุ่งโรจน์และตกต่ำ ตลอดจนค่านิยมของคนเมืองที่นิยมความฟุ้งเฟ้อ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าสังคมเมืองถูกฉายไว้ด้วยสิ่งจอมปลอมที่ไร้คุณค่า เช่น งานเลี้ยงที่มีแต่คนใส่หน้ากากเข้าหากัน และสะท้อนให้เห็นความแตกต่างของชนชั้น

3.2.4 แก่นเรื่อง

แก่นเรื่อง คือแนวคิด หรือแก่นสารของนวนิยายที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านเข้าใจถึงจุดประสงค์ที่ต้องการสื่อ เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยายสงครามอย่างละเอียดพบเพียงประเด็นเดียวคือ แก่นเรื่องความพ่ายแพ้

แนวคิดเรื่องความพ่ายแพ้ปรากฏให้เห็นเด่นชัดมาก เพราะนวนิยายสงครามทั้ง 3 เรื่องคือ *A Farewell To Arms*, *Three Soldiers*, *One Man's Initiation-1917* ตัวละครเอกพบความพ่ายแพ้ นอกจากนี้ยังพบว่าบรรยากาศของเรื่องถูกรอบคลุมด้วยความเศร้า ความเหงา และความเบื่อหน่ายในชีวิต และความท้อแท้หมดหวังจนไม่สามารถมองเห็นความหวังหลงเหลืออยู่ เหมือนกับว่าชีวิตไร้สิ้นความหมาย

แอนคริวทหารในเรื่อง *Three Soldiers* ของปาสตอส เป็นตัวละครที่แสดงลักษณะดังกล่าวออกมาอย่างชัดเจน เขาเป็นคนเหงาเศร้าเมื่อใดที่อยู่คนเดียวมักคิดถึงแต่เรื่องแต่งเพลง และคิดว่าเมื่อไรสงครามจะสิ้นสุดเพราะเขาต้องการที่จะพ้นจากสภาพความเลวร้ายของสงคราม ในใจของเขาเกิดความขัดแย้งระหว่างความใฝ่ฝันและหน้าที่ เมื่อใดที่เขาคิดถึงเรื่องการเป็นนักแต่งเพลง เขาจะรู้สึกหดหู่ ซึมเศร้าเพราะเสียใจที่ไม่มีโอกาสได้ทำตามความฝัน แอนคริวจึงมีบุคลิกเช่นนี้ไปตลอดเรื่อง บรรยากาศของความเศร้าปรากฏอีกครั้งหลังจากที่แอนคริวออกจากโรงพยาบาลและต้องกลับไปตีแนวหน้า เขารู้สึกหมดหวัง ท้อแท้ที่ต้องกลับไปเป็นทาสของสงครามอีก

His life would continue to be this slavery of unclear bodies packed together in places where the air had breathed over and over,...

He had no hope. (Dos Passos, 1921 : 199)

นอกจากแอนดริวจะรู้สึกว่าการตนเองพ่ายแพ้ต่อสงครามยังมีตัวละครอื่นอีกที่ต้องอยู่อย่างสิ้นหวัง และหุดุ่นรู้สึกว่าการตนเองพ่ายแพ้ซึ่งเป็นผลมาจากสงคราม เช่น เหตุการณ์ที่เฮนรี่ดูดยุสเสียนรักและถูก มาร์ตินดูดยุสเสียนเพื่อนไปในสงคราม พูเชลลิไม่ได้เป็นสืบทอดและคนรักหนีไปแต่งงานใหม่ และคริสฟีลด์ต้องหนีความผิดจนกลายเป็นคนไม่มีหลักแหล่ง ชีวิตของตัวละครที่มีจุดจบเช่นนี้เป็นการเข้าถึงแก่นเรื่องของความพ่ายแพ้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งถือเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายสงคราม เมื่อตัวละครพบว่าตนเองพ่ายแพ้ตกเป็นเหยื่อของอำนาจที่เหนือกว่าอย่างไม่มีความหวังเหลืออยู่อีก จึงหาทางออกด้วยการละทิ้งหน้าที่ และต่อต้านสงคราม ตัวละครเอกทุกตัวมีความคิดต่อต้านสงคราม แต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของตัวละครเองว่า เมื่อมีความคิดต่อต้านแล้วจะกล้าละทิ้งความรับผิดชอบหน้าที่ มีตัวละครตัวเดียวที่ไม่กล้าตัดสินใจทิ้งความรับผิดชอบคือ พูเชลลิ เพราะพูเชลลียังคงหวังความก้าวหน้าในการทำงาน ทั้งๆ ที่ในใจของพูเชลลิก็คือต่อต้านสงครามเช่นเดียวกับตัวละครตัวอื่นๆ ส่วนเฮนรี่จากเรื่อง *A Farewell To Arms* แอนดริว และคริสฟีลด์จาก *Three Soldiers* ต่างตัดสินใจแสดงบทบาทของผู้ต่อต้านออกมาอย่างชัดเจนด้วยการหนีทัพ ตัวละครแต่ละตัวมีเหตุผลในการหนีทัพที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือเฮนรี่หนีทัพเพราะไม่ยอมถูกลงโทษกับข้อกล่าวหาว่า เขาพยายามละทิ้งหน้าที่ เขาจึงตัดสินใจกระโดดน้ำหนี แอนดริวตัดสินใจหนีทัพเพราะไม่ต้องการตกอยู่ในสภาพเยี่ยงทาส ที่ถูกใช้แรงงานอยู่ในค่ายกักกันทหารรวมกับความต้องการที่จะเป็นนักแสดงเพลงจึงทำให้แอนดริวต้องการเป็นการอิสระ ส่วนคริสฟีลด์ตัดสินใจหนีทัพเพราะต้องการหนีความผิดที่ฆ่าแอนเดอร์สัน

ตัวละครเอกทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นตัวละครที่พบกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง นักเขียนไม่ได้นำเสนอว่าชีวิตตัวละครหลังความพ่ายแพ้จะเป็นเช่นไร แต่จบลงที่ตัวละครหมดหวังในชีวิต ผู้วิจัยคิดว่าถ้าตัวละครความพ่ายแพ้แล้วตัวละครสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ และนำประสบการณ์เรื่องความพ่ายแพ้มาเป็นบทเรียนในการดำเนินชีวิตให้อยู่ในสังคมต่อไปได้ ผู้วิจัยจะรู้สึกเสียใจไปพร้อมกับตัวละคร แต่ตอนจบของนวนิยายทั้งสามเรื่องกลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกเศร้า หมดหวังและท้อแท้ไปกับตัวละครด้วย เพราะนักเขียนคอยย้ำความรู้สึกของผู้ชายโดยให้ตัวละครพ่ายแพ้อย่างหมดทางสู้ อย่างไรก็ตามปัญหาที่ตัวละครประสบนั้นก็ยากเกินจะแก้ไข เพราะตัวละครต้องตกเป็นเหยื่อของสงคราม กองทัพ และผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ซึ่งตัวละคร ไม่มีอำนาจพอที่จะลุกขึ้นมากต่อต้าน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแนวคิดเรื่องความพ่ายแพ้ เป็นผลมาจากสงครามและกองทัพเพราะ กองทัพไม่มีความยุติธรรมต่อตัวละคร ทำให้ตัวละครเกิดต่อต้าน นอกจากนี้กองทัพหรือสงครามยัง บังคับให้ตัวละครต้องมาพบกับความโศกเศร้าทั้งที่ตัวละครไม่ได้เต็มใจ เช่น กรณีของแอนคริวที่ ต้องเข้ามาเป็นทหารโดยไม่ได้เต็มใจและต้องมาพบกับความป่าเถื่อนของสงคราม จึงเกิดการต่อต้าน และอยากที่จะหลุดพ้นจากสงคราม เพื่อไขว่คว้าหาอิสระและเสรีภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการ มากที่สุดในชีวิต

ตามที่กล่าวมาแล้วว่า สงครามส่งผลกระทบต่อสังคม จึงต้องศึกษานวนิยายที่สะท้อน ภาพสังคมด้วย เพื่อจะดูถึงแนวคิดของนักเขียนมีต่อสังคม จากการศึกษานวนิยายสงครามสะท้อน ภาพสังคมทั้งสองเรื่อง คือ *U.S.A.* และ *The Sun Also Rises* ผู้วิจัยได้แก่นเรื่องแตกต่างกันทั้งๆ ที่ สะท้อนภาพสังคมในยุคเดียวกัน ความแตกต่างของแนวคิดเป็นผลมาจากทัศนคติและอุดมการณ์ของนักประพันธ์ กล่าวคือ เฮมมิงเวย์ต้องการให้มนุษย์มีความหวังในชีวิตและนำความหวังมาเป็น กำลังใจในการต่อสู้กับสังคมหรือปัญหาอย่างไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้ แต่ปาสอสต้องการเสนอว่าแม้ มนุษย์จะทำตามสังคมหรือต่อต้านสังคมก็ต้องพบกับความพ่ายแพ้เพราะสังคมไม่สนใจสิ่งที่มนุษย์ กระทำ สังคมจะเป็นผู้ทำลายมนุษย์เนื่องจากมีพลังอำนาจมากกว่า มนุษย์จึงตกเป็นผู้ถูกกระทำ หรือเป็นเหยื่อของสังคม โดยเฉพาะสังคมในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับวัตถุ เงิน จนลืมคำนึงถึงเรื่องจิตใจ

เฮมมิงเวย์นำเสนอแนวคิดเรื่อง *The Sun Also Rises* ว่าทุกคนควรมีความหวังแม้จะ พบกับอุปสรรคยิ่งใหญ่เพียงใด ตัวละครเอกทั้งชายและหญิงในเรื่องนี้มีลักษณะดังกล่าว คือ มีจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งทั้งคู่จะมีชีวิตที่ดีร่วมกันแม้ว่าจะเป็นเรื่องยากก็ตาม เฮมมิง เวย์เสนอทัศนคตินี้โดยใช้ความรักของตัวละครสองคนเป็นเครื่องมือในการสื่อให้ผู้อ่านคล้อยตาม ดัง คำพูดของทั้งคู่ที่ว่า

“Oh, Jake,” Brett said, “we could have had such a damned good time together.”

“Yes.” I said. “Isn’t it pretty to think so?” (Hemingway, 1926 : 247)

แม้เบรคต์จะรู้ดีว่าเป็นเรื่องยากที่เธอและเขาจะกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันเพราะเจคได้สูญเสียสิ่งที่เบรคต์ต้องการไปแล้วจึงไม่สามารถให้ความสุขเธอได้ครบถ้วน นั่นคือการทำเจคหมดสมรรถภาพเพราะผลจากสงคราม แต่ทั้งคู่ก็ให้ความหวังซึ่งกันและกันว่าสักวันหนึ่งต้องมีชีวิตที่ดี

ตำนานแนวคิดนี้ไปวิเคราะห์ร่วมกับสภาพจิตใจของคนยุคหลังสงครามที่ต้องสูญเสียความหวัง ความฝันและสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจไปเพราะสงครามเป็นต้นเหตุ จนรู้สึกว่าคุณค่าและจมปลักอยู่กับความสูญเสียนั้น โดยสะท้อนให้เห็นได้จากการใช้ชีวิตที่เฮลเพิล ไร้แก่นสาร เสมมิงเวย์ต้องการให้คนเหล่านี้ซึ่งเป็นคนยุคเดียวกับเขาลุกขึ้นมาดำเนินชีวิตด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะมีชีวิตที่ดี อย่ายอมเป็นคนพ่ายแพ้เพราะเท่ากับว่าเราจะไม่หลงเหลือศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อยู่เลย แนวคิดเรื่องการต่อต้านความพ่ายแพ้ของเสมมิงเวย์สะท้อนให้เห็นจากการที่เขานิยามกีฬาสู่วัวที่เขาถือว่าเป็นกีฬาที่ต้องใช้ความกล้าหาญ ฉะนั้นนักสู่วัวจึงต้องมีธาตุแท้ต่อสู้สามประการคือ เป็นคนกล้า มีความชัดเจนเป็นเลิศ และผยองอยู่หน้าความตายด้วยลีลาอันสง่างามเหลือเกิน (เอ.อี. ฮอททเนอร์ แพลโต โคธ ฌรงค์ จันทรเทียร, 2539 : 104) เมื่อเสมมิงเวย์ชื่นชมและประทับใจในความกล้าหาญของนักสู่วัวที่กล้าเผชิญกับความตายในขณะที่สู่วัว เขาจึงถ่ายทอดเหตุการณ์ของโรมิโรที่สู้กับวัวอย่างไม่กลัวความตายลงไว้ในนวนิยายด้วย

The bull charged as Romero charged. Romero's left hand dropped the muleta over the bull's muzzle to blind him, his left shoulder went forward between the horns as the sword went in, and for just an instant he and the bull were one, Romero way out over the bull, the right arm extended high up to where the hilt of the sword had gone in between the bull's shoulders. (Hemingway, 1926 : 218)

ตอนจบของเรื่องนี้ช่วยสอนใจให้ผู้อ่านที่กำลังท้อแท้ พ่ายแพ้ต่ออุปสรรคต่างๆ ให้มีกำลังใจลุกขึ้นมาสู้กับอุปสรรคด้วยใจที่กล้าหาญ เพราะความกล้าหาญคือศักดิ์ศรีที่มนุษย์พึงมี และมนุษย์ควรมีความหวังว่าสักวันหนึ่งคงเป็นโอกาสของเราที่ต้องได้พบกับสิ่งดีๆ ในชีวิต โดยนำความหวังมาเป็นนำหล่อเลี้ยงจิตใจให้มีกำลังใจในการสู้ชีวิตต่อไป

แนวคิดของปาสทอสในเรื่อง *U.S.A.* เป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับเสมมิงเวย์แต่ไม่ได้หมายความว่าปาสทอสเป็นคนพ่ายแพ้ จุดประสงค์ที่เขาให้ตัวละครพบกับความพ่ายแพ้เพราะต้องการเสนอว่า สังคมมีอิทธิพลเหนือนมนุษย์ (Andrew Hook, 1974 : 94) ดังนั้นไม่ว่ามนุษย์จะ

คล้ายตามหรือต่อต้านก็ย่อมตกเป็นเหยื่อของสังคม ด้วยเหตุนี้จึงจัดได้ว่านวนิยายเรื่อง U.S.A เป็นนวนิยายประเภทธรรมชาตินิยมเพราะเป็นเรื่องการตีแผ่ความแผลกเหลวของสังคมที่เกิดขึ้นจริงในยุคหลังสงคราม และตัวละครถูกสังคมพัดพาไปโดยที่ไม่สามารถต้านทานพลังของสังคมหรือธรรมชาติได้ จึงกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่อง U.S.A เป็นโสกนาฏกรรมที่สะท้อนภาพของสังคมวัตถุนิยมและระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมได้อย่างละเอียดรอบคอบ

แนวคิดเรื่องความพ่ายแพ้ที่ปรากฏอยู่ในตัวละครแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

ประการแรก ตัวละครพ่ายแพ้ต่อความรัก ตัวละครที่พ่ายแพ้ต่อความรักมักมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น มาจากชนชั้นกลาง ฐานะดี ดังนั้นเมื่อมาพบกับความผิดหวังจึงทำใจยอมรับไม่ได้ เพราะจิตใจประบางเกินไป หรือได้รับการเลียดคู่อื่นไป เช่น แอนน์จากเรื่อง U.S.A เป็นลูกสาวเคียวของครอบครัวและถูกตั้งสอนให้รักนวลสงวนตัว เธอเป็นคนที่จริงจังมาก มาจากครอบครัวชนชั้นกลางที่ร่ำรวย มีที่ดินยึดครองมากมาย ในวัยเด็กเธอมีความสุขกับการขี่ม้าไปตามท้องทุ่ง และได้รับการยอมรับจากคนในสังคมว่าเป็นเด็กสาวที่น่ารักและมีเสน่ห์ แต่เมื่อต้องมาพบกับความผิดหวังเพราะคิดไม่ยอมรับผิดชอบลูกในท้อง เธอจึงคิดฆ่าตัวตายเพื่อหนีความอับอาย ในขณะเดียวกันก็ประชดชีวิตด้วยการใช้ชีวิตเสเพล กินเหล้า เที่ยวเตร่ไปวันๆ จนในที่สุดเธอตกเครื่องบินตายพร้อมกับชายคนใหม่ เช่นเดียวกับเอเวอร์ลีนจากเรื่อง U.S.A เธอมาจากครอบครัวที่อบอุ่น รักงานศิลปะ มีจิตใจดี และถูกสอนให้วางตัวอยู่ในสังคมชั้นสูง เมื่อต้องพบกับอุปสรรคในเรื่องคู่ครองจนต้องหย่าร้าง เธอเสียใจมาก และใช้ชีวิตไปวัน ๆ ด้วยความเบื่อหน่าย จนในที่สุดเธอก็ฆ่าตัวตาย

สังเกตได้ว่าตัวละครที่พบกับความผิดหวังเรื่องความรัก เป็นตัวละครฝ่ายหญิงและมีบุคลิกลักษณะเหมือนคนยุคโรแมนติก ผู้วิจัยคิดว่ากรณีที่ปาสทอสให้ตัวละครที่มีลักษณะโรแมนติกพ่ายแพ้เพราะ ต้องการเสนอว่า ยุคโรแมนติกได้จบสิ้นลงแล้วด้วยน้ำมือของยุคแห่งสงคราม และต่อไปนี่จะมีแต่ความโหดร้ายปรากฏอยู่ในสังคมเท่านั้น ความงาม ความดี และคุณค่าต่าง ๆ ได้สูญสิ้นไปพร้อมกับ ยุคโรแมนติกแล้ว

ความพ่ายแพ้ประการที่สอง คือความพ่ายแพ้ต่อความอยู่ดีธรรมในสังคม ตัวละครประเภทนี้เป็นพวกชนชั้นแรงงาน หรือผู้ที่ต่อต้านสังคมเพราะเห็นว่าสังคมไม่ยุติธรรม สังคมให้ความสำคัญกับคนรวยหรือพวกนายทุนมากกว่าคนจนเพราะฉะนั้นพวกเขาจึงต้องลุกขึ้นมาต่อต้านเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมกลับคืนมา แต่ไม่ว่าชนชั้นแรงงานจะเรียกร้องอย่างไรก็ไม่มีความหวัง พวกนายทุนที่มีอิทธิพลสูงในสังคม หรือไม่มีทางชนะกระแสส่วนใหญ่ของสังคมไปได้ เช่น กรณี

ของแมรีที่ไปร่วมเรียกร้องความยุติธรรมให้กับซักโค - แวนเซาติ กรรมการชาวอิตาเลียนที่ถูกปรักปรำว่าฆ่าคนตาย แต่ก็ไร้ผลเพราะศาลได้ตัดสินประหารชีวิต เธอจึงเปรียบเสมือนตัวแทนของชนชั้นแรงงานที่มีสิทธิมีเสียงน้อยกว่าพวกคนมีเงิน เพราะสังคมทุนนิยมให้ความสำคัญกับเงินเหนือสิ่งอื่นใด ดังที่ปาสตอสเรียกยุคนี้ว่า “ยุคเงินใหญ่” อีกทั้งสังคมยังให้ความสำคัญกับพวกที่มีหน้ามีตาทางสังคม ด้วยเหตุนี้ศาลจึงรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่มีฐานะทางสังคมที่ต้องการให้ประหารชีวิตผู้ต้องหาทั้งสองมากกว่าที่จะฟังความเห็นของผู้ใช้แรงงานอย่างแมรี เป็นต้น หรือกรณีของ เบน ที่ต้องถูกจำคุกถึง 10 ปีในข้อหาต่อต้านสงครามและก่อความไม่สงบโดยการปลุกให้ชนชั้นแรงงานลุกขึ้นมาสู้กับพวกนายทุนที่คอยเอารัดเอาเปรียบ ปาสตอสต้องการย้ำให้เห็นว่าในสภาพสังคมที่ขกของเงินและระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นใหญ่จะทำให้ชนชั้นแรงงานต้องถูกกดขี่จากพวกนายทุนและไม่มีสิทธิลุกขึ้นมาเรียกร้องความยุติธรรมใด ๆ เพราะความยุติธรรมไม่มีอยู่ในสังคมอีกต่อไป หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้ที่มีฐานะทางสังคมและผู้ที่มีเงินเท่านั้นจึงมีสิทธิได้รับความยุติธรรมเพราะพวกเขาเป็นผู้กุมความยุติธรรมไว้ในมือเอง

นอกจากนี้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมยังเปิดโอกาสให้พวกนายทุนแสวงหาความร่ำรวยกันได้เต็มที่โดยไม่คำนึงว่าความร่ำรวยนั้นมาจากการกดขี่ขูดรีดชนชั้นแรงงาน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจน เพราะคนมีเงินก็นำเงินไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อแสวงหากำไร แต่คนจนกลับต้องยอมรับสภาพที่เป็นอยู่เพราะไม่มีเงินเป็นใบเบิกทางเพื่อสร้างฐานะ ฉะนั้นท่ามกลางเศรษฐกิจแบบทุนนิยมจึงเกิดช่องว่างระหว่างคนรวย และคนจนมากขึ้นทุกที ปาสตอสมีความคิดต่อต้านเศรษฐกิจแบบทุนนิยมซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดปัญหาชนชั้น (Robert .C. Rosen ,1981 : 91) เหตุที่ปาสตอสเสนอปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างคนรวย และคนจน เนื่องมาจากต้องการให้คนในสังคมหันมาสนใจปัญหาของชนชั้นแรงงาน และต้องการเสียดสีระบบของสังคมที่เอื้อประโยชน์ต่อคนรวยเท่านั้น ปาสตอสชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนรวยและคนจนไว้ในตอนสุดท้ายของ *The Big Money* ได้เหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสังคมขณะนั้นว่าหลังภาวะเศรษฐกิจตกต่ำคนจนไม่มีเงินสำหรับเช่า คนว่างงานและครอบครัวต้องสร้างกระท่อมอาศัยบนพื้นที่ซึ่งไม่มีเจ้าของที่เขาหาพบ เช่น ตามริมทางรถไฟ ตามข้างที่ทิ้งขยะ ฯลฯ ที่อยู่นั้นมีทั้งสร้างด้วยกระตายน้ำมันก๊าดองเก่าๆ และตัวถังรถยนต์เก่าๆ เป็นสัญลักษณ์ของยุคนี้ แต่พวกที่มีบ้านก็นับว่าโชคดีแล้ว เพราะยังมีคนอีกมากที่หาที่ซุกหัวนอนไม่ได้ ในชิคาโกมีคนจำนวนมากเข้าไปขี้เย็บกองขยะเพื่อหาสิ่งที่จะมาต่ออายุเขาได้ในทันทีที่รถขยะนำมาทิ้ง (ออสตินกินพงส์ ฉัตราคม, 2520: 204-205) และคนจนมักแต่งตัวสกปรก เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งเพราะ ไม่มีเงินซื้อชุดใหม่

he has skinned a hell through the torn sock, feet ache in the broken shoes, under the threadbare suit carefully brushed off with the hand, the torn drawer have a crummy feel, the feel of having slept in your clothes; in the nostrils lingers the staleness of discourage carcasses crowded into a transient camp, the carbolic stench of the jail, on the taut cheeks the shamed flushed from the boring eyes of cops and deputies,..... (Dos Passos, 19336 : 492)

ส่วนคนรวยมีเงินใช้มากมาย มีเงินเดือนสูง มีบัญชีธนาคารหลายฉบับ เมื่อมีเงินจึงไปทำธุรกิจเดินทางโดยเครื่องบินมีคนต้อนรับให้ความนับถือ

The transcontinental passengers sit pretty, big men with bankaccounts, highly paid jobs, who are saluted by doormen; telephone girls say goodmorning to them. Last night after a fine dinner, drinks with friends, they left Newark. Roar of climbing motors slanting up into the inky haze. The transcontinental passengers thinks contracts, profit, vacationtrips, mighty continent between Atlantic and Pacific, power, wires humming dollars (Dos Passos, 1936 : 493)

ประการสุดท้าย คือความพ่ายแพ้ของผู้ที่นิยมเงินและวัตถุ คัวละครที่ประสบความสำเร็จและแสวงหาเงินได้ตามที่ต้องการกลับไม่พบความสุขในบั้นปลายของชีวิต ดังเช่น เจ.ดับบลิวเป็นต้น เขาพบว่าชีวิตยามแก่ของตนเองกลับไม่มีความสุขถึงแม้จะมีเงินมากเพียงใดก็ตาม เขารู้สึกว่าชีวิตนี้เหงา และช่างโศกเศร้า หรือกรณีของโจเพื่อนของแอนน์ที่ร่ำรวยจากธุรกิจน้ำมันแต่ก็ไม่พบความสุข โจตระหนักได้ว่าเงินทองที่เขาถืออยู่มากมายไม่เห็นจะให้ประโยชน์เขาได้นอกจากซื้อหาวัตถุเท่านั้น โจมุ่งแสวงหาเงินจนไม่มีเวลาให้ครอบครัว จึงทำให้ครอบครัวไม่อบอุ่น ในตอนสุดท้ายโจจึงคิดได้ว่าธุรกิจน้ำมันที่มีมูลค่ามหาศาลไม่เห็นช่วยทำให้อะไรดีขึ้นได้

ปาสอสต้องการเสนอความคิดว่าวัตถุและเงินไม่สามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ได้ทุกอย่าง และเงินก็ไม่สามารถซื้อหาความสุขได้เช่นกัน นอกจากนี้ยังต้องการบอกว่าระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมไม่ได้มีแต่ข้อดีเสมอไปเพราะมันสามารถหันมาทำร้ายมนุษย์ได้ทุกเมื่อ และต้องการย้ำว่าความฝันของคนอเมริกัน (American Dream) ที่คาดหวังว่าประเทศจะมีแต่ความร่ำรวยมั่งคั่ง ทุกคนมีงานทำ ซึ่งไม่เป็นความจริง ตรงกันข้ามกลับเกิดความแตกต่างระหว่างชนชั้น คนรวย

ก็ยังรวบ ส่วนคนจนกลับจนลงทุกที จึงเกิดความขัดแย้งทางสังคมซึ่งสาเหตุเหล่านี้เป็นเพราะแนวคิดของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับเงินและเปิดเสรีให้โอกาสกับคนรวย (Andrew Hook, 1974: 118)

จากการศึกษานวนิยายสงครามและนวนิยายที่สะท้อนสังคมพบจุดจบของตัวละครที่เหมือนกันนั่นคือ ตัวละครพบกับความพ่ายแพ้ สงครามทำให้ตัวละครบาดเจ็บและกดดัน และยังทำให้ตัวละครไม่สมหวัง ส่วนตัวละครที่อยู่ในสังคมก็พบจุดจบที่ไม่แตกต่างเพราะสงครามส่งผลกระทบต่อสังคมด้วย เช่น สงครามส่งผลให้ค่านิยมสังคมที่ดีเปลี่ยนแปลงไป หรือสงครามเปลี่ยนแปลงการใช้ชีวิตของคน ดังนั้นตัวละครที่มีชีวิตอยู่ในสังคมหลังสงครามที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ผู้คนใช้ชีวิตหมดไปกับเหล่า บุหรี การเที่ยวเตร่ จึงทำให้ตัวละครมีชีวิตเช่นนั้นด้วย การมีชีวิตเช่นนี้ในทัศนะของเฮมมิงเวย์และปาสอสคือความพ่ายแพ้ เพราะตัวละครถูกพัดพาไปในกระแสสังคม และไม่มีความสุขที่แท้จริง(Andrew Hook ,1974 : 101)